

Valentin W. Schoen
CRNI ORAO

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci.vremena.com

Izvornik
Der schwarze Adler
Valentin W. Schoen

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Milan Šušljic

Lektura
Marijan Malašić

Korektura
Ljiljana Đidara

Prijelom
Miroslav Vukmanić

Tisak
ZNACI VREMENA
Zagreb 2014.

Valentin W. Schoen

CRNI ORAO

Drugo izdanje

CIP zapis dostupan u računalnom
katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice
u Zagrebu pod brojem 875836

ISBN 978-953-183-072-0

Predgovor

Vihor Drugoga svjetskog rata odnio je Valentina V. Schoena, pisca ove knjige, s obala Baltičkoga mora na područje kontinentalne Njemačke. Mnogo godina djelovao je kao ugledni propovjednik u adventističkim crkvama u Berlinu. Svoju novu domovinu našao je zatim u Sjedinjenim Američkim Državama i nastavio se baviti svojim omiljenim zanimanjem, propovijedanjem Evandjelja.

Kasnije ga je Generalna konferencija Crkve adventista sedmoga dana pozvala da radi u Odjelu za crkvene službe. Kao ravnatelj ovoga Odjela proputovao je svih pet kontinenata. Sve svoje snage posvetio je dugoročnom zadatku osposobljavanja kršćana da svoju vjeru u Isusa Krista prikažu svojim životnim primjerom.

Sredinom sedamdesetih godina posjetio je Europu i navratio u Njemačku. Predavanjima i seminarima, koje je tom prigodom držao, naveo je tisuće svojih slušatelja da svojim poznanicima kažu i posvjedoče da ih Bog traži i nudi im vječni život u svom vječnom kraljevstvu. Bezbrojne muškarce i žene ohrabrio je da prodube svoje duhovno iskustvo i da prihvate Isusa kao pratitelja i pomoćnika u svom svakidašnjem životu.

U to je vrijeme Valentin Schoen obećao da će jednoga dana neka svoja iskustva objaviti u obliku knjige. Knjiga je trebala prikazati što Isus može učiniti za osobu koja Mu se preda.

6 • CRNI ORAO

Tako je nastalo djelo koje upravo čitate — knjiga *Crni Orao*.

Ovaj napeti istiniti izvještaj iz južnoameričkih planina jasno potvrđuje ono što Valentin Schoen zapravo želi postići u svom kršćanskom životu i u svojoj propovjedničkoj službi: ljudima tako približiti Bibliju da preko nje upoznaju Krista i da Mu povjere svoj život.

Ljude i doživljaje iz ove knjige čitatelj doživljava kao svojevrsno ponavljanje povijesti ranog kršćanstva. Kao nekada stanovnici Jeruzalema, tako su ovdje jednostavni rudari, seljaci, čak i ustanici, navedeni da se suoče s duhovnim i vjerskim strujanjima, sa shvaćanjima i predrasudama svoga vremena. I oni dolaze do zaključka, kao i ljudi iz vremena apostola, da je Biblija u sva vremena jedini sigurni putokaz. Biblija nam svima pomaže da shvatimo istine koje nam je Bog otkrio, tako da možemo odlučiti slijediti Isusa Krista — bez obzira na cijenu kojom ćemo morati platiti tu odluku.

Nakladnik objavljuje drugo izdanje ove knjige upućujući izraze zahvalnosti piscu i sa željom da se u životu svakoga njezinog čitatelja, na dobro cijeloga svijeta, ispune Isusove riječi: “Ali, primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci ... sve do kraja zemlje.” (Djela 1,8)

1

Teror

*“Jer misli vaše nisu moje misli,
i puti moji nisu vaši puti, riječ je Jahvina.
Visoko je iznad zemlje nebo,
tako su puti moji iznad vaših putova,
i misli moje iznad vaših misli.”*

(Izaija 55,8.9)

“Mama, tata, dođite brzo!” — povikao je mali Pedro, uzbuđenim glasom i pun straha, čim je iz kolibe izašao u dvorište. “Dođite brzo! Sve gori!”

Bio je u pravu. Iznad okolnih brežuljaka nebo je bilo obojeno krvavocrvenim odsjajem plamena. Izgledalo je da požar nadmašuje sve što su ljudi toga kraja ikad vidjeli.

“Da, sine, vjerojatno je Crni Orao sa svojim ljudima ponovno udario. Bile su mu potrebne namirnice, ljudi su ih odbili dati i požar je njegov odgovor. Tako on radi svaki put kad mu se ljudi suprotstave ili nisu spremni s njim surađivati” — objasnio je otac.

I tako su stajali i kao bespomoćni svjedoci promatrali kako vatrena stihija uništava sve pred sobom, nemoćni da potrče i pomognu svojim susjedima.

“Kamo sve to vodi?” — pitao se José po tko zna koji put.

“Bojim se da će jednoga dana nevolja pogoditi i nas, jer ustanicima nismo dali značajniju potporu niti smo im pružili vidljivu pomoć!” — izrazila je svoje strahovanje majka.

Crni Orao! Svima je to ime bilo poznato. Nosio ga je vođa ustanika, boraca za slobodu. Državna je uprava njega i njegove ljude praktično stavila izvan zakona. Policija i nacionalna garda pokušavale su prodrijeti u neprohodne planinske predjele i uhvatiti Crnoga Orla da bi tako slomile pokret otpora. Međutim, ustanici su pružali ogorčeni otpor. Svaki su se put uspijevali izvući iz obruča. Njihov je vođa postao legendarna ličnost koju su ljudi visoko cijenili iako ih je istodobno obuzimao panični strah pri samu spomenu njegova imena. Smatrali su ga neuhvatljivim, odvažnim, lukavim i okrutnim. S pravom su ga se pribojavali i kao borca i kao narodnog tribuna.

U Andama je poznao svaku stazu. Nije bilo vrha na koji se nije popeo ni prolaza kojim nije prošao. Njegovi su napadi bili izvođeni munjevitom brzinom. Dok bi policija uspjela organizirati neki učinkovitiji protuudar, Crni bi Orao bio već daleko u planinama, izvan vidika i dohvata zakona. Njegova je taktika bila uvijek dobro promišljena. Zajedno sa svojim ljudima napokon se pretvorio u vrlo ozbiljan državni problem. Njegovim borcima za slobodu posvećivani su krupni naslovi u novinama, bili su stalna tema razgovora u obiteljima, na radnim mjestima i u cijeloj okolini. Crni Orao jednostavno je postao sastavnim dijelom životne stvarnosti svega stanovništva. Poneke su majke čak njime plašile svoju zločestu djecu: “Ako ne budeš dobar, doći će Crni Orao i odvesti te!”

I tako je Crni Orao postao simbol svega što je ulijevalo strah, svega čega se trebalo čuvati, svega što je trebalo izbjegavati. Kad bi se njegovo ime samo spomenulo, djeca bi se smirivala, a lica odraslih odmah bi se uozbiljila.

Međutim, ustanici su morali — da bi se obranili i prehranili — uz borbu zadovoljavati i svoje osnovne životne potrebe. Došlo je zato do pravog terora, do stalnih prepada na rudarske naseobine.

Svaki koji bi odbio pružiti pomoć borcima za slobodu, morao je snositi posljedice. Stalni sukobi ispunili su brda i doline jezivim ozračjem straha od uništenja.

2

Seoba

*“Znajte: Jahve čudesno uzvisuje prijatelja svoga;
Gospodin će me uslišiti kad ga zazovem.”*

(Psalam 4,4)

Život na malom seoskom imanju u planinskom raju visoko u Andama postajao je sve teži. Besane noći redale su se jedna za drugom. Nesigurnost i sve veće brige ispunjavale su misli i postupke Joséa i njegove obitelji.

Zadnji tjedni bili su posebno teški i uzbudljivi. I mladi i stari u obitelji, kao i u cijeloj okolici, nisu se ugodno osjećali, pritiskao ih je neki užasan teret, bili su krajnje uznemireni. Svakidašnje poslove obavljali su puni napeitosti, sve razgovore obilježavala je briga, strah se osjećao u svakom pokretu.

Tako se jednostavno dalje nije moglo! Pritisak se više nije mogao izdržati, nešto se moralo dogoditi! Ali, što da se učini? Da odu iz sela? Ovdje su bili kod svoje kuće, tu su bili njihovi korijeni, njihovo tlo, ovdje su bili rođeni, ovdje su odrasli! Ovo je njihov svijet. Tisuće sitnica oko njihove seoske kuće, stara ograda sve do male uzvisine — sve to je ipak činilo cijeli njihov život! Oni pripadaju ovamo! Ovdje su živjeli i njihovi preci mnogo prije dola-

ska španjolskih osvajača, davno prije osnivanja Nove Grnade.

Ovdje su se uzdizala tri prekrasna planinska lanca, domaći su ih ljudi nazivali Kordiljerima; započinjali su daleko na jugu i vijugavo se pružali prema sjeveru, doticali srednjoameričku prevlaku, koja ovaj kontinent dijeli na Sjevernu i Južnu Ameriku i prostirali se sve do obala Karipskoga mora. Te su planine okruživale ove ljude otkako znaju za sebe. Vulkan, djelomično visoki i do 5.500 metara, obilježavali su granicu. Jaguari, pume i divljač u gustim šumama od davnine su bili uključeni u njihov život. Zapjenjeni slapovi i brze matice ukrašavali su kao dragulji plemensko područje ovih Indijanaca, i posebno su bili prirasli srcu indijanskog plemena Čibča. Kako bi se mogli otrgnuti od sve te ljepote i od toga komada zemlje koji im je toliko značio? Ipak, izgledalo je kao da postoji samo jedan izlaz, samo jedno rješenje svih njihovih problema: da napuste svoju djedovinu!

Bilo je to jednoga kasnog poslijepodneva. José je sazvao svoju obitelj da zajednički razmotre sljedeće odlučujuće korake. Razgovor se ipak sveo na to da im objavi što je već odlučio: “Želimo li preživjeti, ostaje nam samo jedan izlaz: moramo otići odavde! Sutra ćemo rano ujutro krenuti na put, već oko podne moramo se naći daleko od naše doline!” Članovima obitelji nije preostalo ništa drugo nego da prikupe svoje male zavežljaje i da ponesu ono što smatraju najvažnijim i najpotrebnijim. Poslije ovoga kratkog dogovora José se pobrinuo da pripremi kola i konje.

Nije to bilo prvi put da José pomišlja na seobu. Već je mnogo puta obilazio udaljene doline u potrazi za odgovarajućim domom koji bi unajmio i pretvorio barem u privremeno obiteljsko boravište. Raspitivao se i za mogućno-

sti zaposlenja. Tijekom svoga zadnjeg odlaska u glavni grad provincije u predgrađu je pronašao malu kuću koja mu se učinila prikladnom, čak mu je bilo ponuđeno i mjesto pazikuće. Međutim, nikome nije progovorio ni jednu jedinu riječ o svojim planovima. Neopaženo i potajno obavio je sve pripreme za iznenadni odlazak. Veliki dio svoje imovine već je bio pripremio i zapakirao i znao je točno koliko će mu vremena trebati da natovari dvojica kola. Ukoliko bude potrebno, moći će krenuti za vrlo kratko vrijeme.

Pošto je José obznanio članovima svoje obitelji svoju konačnu odluku, zavladała je duboka tišina. Nije se više ništa ni moglo kazati. “Čuli ste što vam je otac rekao.” — mati se obratila djeci. “Krenimo odmah na posao!”

Svi su pokušavali, koliko god su im snage dopuštale, pomiriti se s neizbježnim. Pakirali su svoje stvari da bi bili spremni za pokret sljedećeg jutra. Nije to bila neka radosna večer, suznih očiju kretali su se po kući. Bilo je, ipak, mnogo važnije izbjeći opasnost i preživjeti nego se grčevito hvatati za naviknuto i uobičajeno, bez obzira koliko im je ono priraslo srcu.

José je izašao iz kuće. Želio je biti sam. Trebao se oprostiti od mnogobrojnih malih i velikih prijatelja. Koliko se god mogao prisjetiti prošlosti, uvijek je stari veliki hrast kao neki dragi prijatelj stajao u uglu vrta. Joséov otac, on sam i njegova djeca odrasli su u sjeni njegovih grana. Lagano je šuštalо lišće hrasta pokretano večernjim lahorom. Nikad nije José osjećao tako duboku ljubav prema tom starom drvetu kao te posebne večeri.

I cvijeće u lijehama iza kolibe, staromodne vratnice, veliki, plosnati kamenovi stuba koje su se spuštale prema izvoru, koje je njegov djed prije mnogo godina postavio.

Drveće, ograda, stijene — izgleda da je sve nekako naslućivalo što se zbiva. Žalost je ležala kao pokrivač nad cijelim imanjem. Veliki borovi pored ulaza u kolibu kao da su pitali: “Zar baš morate otići?”

José se popeo na brežuljak i sjeo na poznati panj. Koliko se puta ovdje već odmarao, kolike je sretne trenutke u životu ovdje proveo! Sad je osjećao kako mu se grlo steže dok vodi ovaj nijemi razgovor s drvećem i stijenama.

Kako mi je teško, kako mi je bolno od vas rastati se! Volim svakoga od vas i nadam se da ćemo se jednoga dana opet vidjeti.

Sa suzama u očima pozdravljao se sa svima. Uspomene iz djetinjstva i mladosti vratile su mu se u sjećanje i napokon ga potpuno obuzele. Pokušao se osloboditi dojmovi i sjećanja iz svoje prošlosti i učinio je uzaludan napor da se opusti. Hladan znoj oblio ga je pri pomisli da je to njegova posljednja večer na posvećenom obiteljskom tlu i da više nikad neće s toga mjesta promatrati zalazak Sunca.

Čak ni cvrkutanje ptica nije odjekivalo onako radosno kao obično. José je bio neizrecivo tužan pri pomisli da će morati izgubiti sve to što mu je bilo tako dragocjeno.

Kad se vratio u kolibu, zatekao je Mariju, svoju ženu, kako neutješno plače. Oblivena suzama, stalno je ponavljala: “O, Dios mio! O, Bože moj, zašto moramo ići odatde?” José ju nije mogao utješiti; naprotiv, žalost njegovih najmilijih samo je povećala teret koji je na njemu počivao. I tako je posljednja večer u njihovoj planinskoj kolibi ostala žalosna uspomena u njihovu sjećanju.

Danima je razmišljao, nadao se i pokušavao pronaći nekakvo drukčije rješenje. Ni njemu ništa nije bilo teže od rastanka s ovim mjestom. Međutim, nije imao drugoga

izbora ako se želi skloniti od terora Crnoga Orla. Miroljubivi svijet planina i bregova pretvorio se u bojno polje. Svakim novim danom stanje je postajalo sve teže, a budućnost nije obećavala ništa bolje. Za Joséa, koji se osjećao odgovornim za svoju obitelj, nije bilo važnijega posla nego da svoje najmilije zaštititi i zbrine, koliko god je to u njegovoj moći. Naravno, duboko u njegovu srcu tinjala je nada da će se jednoga dana vratiti u svoje drage planine.

Posljednja noć u starom kraju bila je nemirna. Nitko nije mogao spavati, svi su se već prije zakazanog vremena našli na nogama. Trebalo je brzo i neprimjetno djelovati. Susjedi nisu smjeli ništa znati o njihovu iznenadnom odlasku. Željeli su da po mogućnosti odu neprimijećeni. Na vratima kolibe ostavili su poruku da se obitelj nalazi na izletu i da će se ubrzo vratiti.

Bilo je ipak već oko deset sati kad su krenuli. Sve što su mogli uzeti bilo je natovareno na dvojica kola. Dvije mačke uplašeno su provirivale iz jedne papirnate kutije. Samo se pas radovao; trčao je stazom naprijed i natrag da bi održao korak s konjima koji su mučno napredovali uskim planinskim puteljkom. Na tom neravnom putu kola su se opasno propinjala, posebno kad je trebalo prijeći preko planinskih potoka. Zatim su krenuli strmom stazom uzbrdo i, poslije teških manevara, ponovno opasnom nizbrdicom.

Često su morali zastati da pregledaju kola, da zategnu daske, da ponovno vežu teret. Kasnije su nailazili na velike karavane mazgi koje su prenosile kavu, duhan i žitarice. Sve što je raslo na planinama, moralo se iznositi na tržište. Ponekad su sretali divlje svinje i podivljale pse koji bi ih najčešće samo kratko pogledali i odmah se izgubili u gustišu.

Kad se konačno smračilo, bili su još daleko od glavnoga grada provincije. José je zaustavio konje i sazvaio obitelj.

“Dalje danas ne možemo putovati.” Ugledao je, naime, šumarak cedrovog drveća i zato je predložio: “Gledajte, tamo je sigurno mjestašce, vrlo blizu ceste. Tu možemo prenoćiti; one tri stijene pružit će nam ugodan zaklon. Nitko nas tamo neće tražiti. Moći ćemo mirno spavati jer smo vrlo umorni i zaslužili smo odmor.”

“Tata!” — javio se mali Pedro. “Koliko ćemo još sutra morati putovati dok ne stignemo u grad?”

“Ako sve bude išlo kako treba, bit ćemo oko podne ili tijekom prvih poslijepodnevni sati na mjestu. A sad se pripremite za noć prije nego što se sasvim smrači. Tamo među stijenama podići ćemo logor.”

José se prvo pobrinuo za stoku. Umorne konje oslobodio je opreme tako da su se i oni mogli odmoriti.

“A kako je s nama, mamice? Hoćemo li i mi dobiti nešto za jelo?” — sa smiješkom se José obratio svojoj ženi.

“Svakako! Jelo i piće je u košari ispod sjedala u drugim kolima.” Svi su promatrali majku dok je pripremala obrok. Prostrli su šareni indijanski pokrivač po travi i na njemu su se našle sve slastice iz košare. Krumpirova salata, jaja, avokado i kruh od punoga pšeničnog zrna. Sve je prekrasno mirisalo. Dok su jeli ovaj ukusni obrok, bar na trenutak su smetnuli s uma da je njihovo putovanje zapravo bijeg.

“Pst!” — odjednom se javio otac.

Iz grmlja se čulo neobično šuštanje. Zar ih je netko primijetio? Uplašeno su se pogledali. Razgovor je smjesta utihnuo i počeli su se pitati nisu li im možda banditi ili

ustanici na tragu. Od straha su zaboravili i na jelo. Međutim, ništa se nije dogodilo.

Tijekom noći počela je padati jaka kiša. José je znao da ih tropski pljuskovi mogu iznenaditi u svako doba i zato je bio spreman. Za nekoliko trenutaka uspio je raširiti veliko šatorsko krilo i pričvrstiti ga za okolno drveće tako da je pod njim obitelj našla siguran zaklon. Naslonili su se leđima jedni na druge, bilo im je toplo i osjećali su se sigurnima.

Kako su bili sretni što ovu pustolovinu nisu morali doživjeti sami! Više nego ikada osjećali su da ovise jedni o drugima.

“Zajedno ćemo uspjeti!” Tako ih je otac stalno hrabrio. Te su im riječi pomagale i ulijevale sigurnost. U teškim životnim nevoljama osjećaj zajedništva i povezanosti znači daleko više od kuća, njiva, konja i drugih materijalnih dobara.

Nisu puno razgovarali o onome što doživljavaju, ali su dobro znali težinu svojega položaja. Sigurno će se morati naviknuti na ovaj novi način života. Nije se radilo samo o tome da se čovjek preseli s jednoga mjesta na drugo, već i da se navikne na potpuno novi način života. I upravo zato morao se pojačati i njihov osjećaj zajedništva, svijest da tvore cjelinu, da jedni bez drugih ne mogu opstati. Često se događa da upravo zajednički svladane teškoće zbližavaju pripadnike obitelji. Da, tako su se i oni osjećali u toj tamnoj noći, za vrijeme kiše koja ih je oblijevala na obroncima andskih planina. Tek su tada postali stvarno svjesni što im obitelj znači.

José cijele noći nije uspio sklopiti oči. Osjećao je duboku odgovornost prema svojim najmilijima. Zato je stržario dok su se drugi odmarali.

Čim se Sunce pokazalo na istočnoj strani neba, svi su bili na nogama, spremni za nastavak putovanja. Pošto su iza sebe ostavili vijugavu neravnu planinsku stazu, pred njima se otvorio prekrasan pogled na široku ravnicu koja ih je odvajala od uzvisina zapadnih Kordiljera. José je za svojih putovanja u glavni grad često uživao u ovom pogledu, ali za djecu je ova igra prirode značila izvanredan doživljaj. Pred njima se otvarao novi svijet s neslućenim tajnama.

Između visokih planinskih lanaca pružali su se plodni brežuljci, ukrašeni bijelim cvjetovima drveća *jarumo*. Iz njih su provirivali crveni krovovi naseljeničkih koliba. Čovjeku je jednostavno zastajao dah dok je u sebe upijao svu tu ljepotu. Osim toga, trebalo je zastati i doručkovati, dati sebi mali ugodni predah.

Nizbrdo je išlo lakše i brže. Nije više trebalo izbjegavati lokve pune blata na planinskim putovima jer ih je sada dočekala prava cesta, popločana i osposobljena za promet. Nakon nekoliko sati kola su se napokon zaustavila pred jednom prilično zapuštenom seoskom kućom. José se nasmiješio: “Ovo je naš novi dom!”

U očima članova obitelji nije se moglo zapaziti neko veliko oduševljenje. Da bi umorne putnike malo ohrabrio, José je dodao: “Za nekoliko dana sve će izgledati sasvim drukčije. Pričekajte samo trenutak. Idem po ključeve da bismo mogli ući!”

Trenutak se odužio više od dva sata. Konačno se José vratio s ključevima i pozvao ih da uđu. Kad im je otvorio vrata, zapravo ih je pozvao u novi život, u nova iskustva. Teror i nesigurnost života u planinama ostali su daleko za njima. Pred njima se pružala neizvjesnost novoga života.

3

Privikavanje na novi život

*“Prepusti Jahvi putove svoje,
u njega se uzdaj, i on će sve voditi.”*

(Psalam 37,5)

Jedne oblačne, olujne večeri bjegunci su počeli čistiti prljave podove u oronuloj seoskoj kući.

Sve je bilo prekriveno debelim slojem prašine, na sve su strane ležale gomile smeća. Ipak, na kraju su mogli unijeti pod krov svoje stvari da bi se u novoj sredini neka-ko smjestili. Nisu bili previše oduševljeni; svatko je svoj dio posla obavljao šutke, trudeći se ipak da pomogne i ostalima, koliko je to mogao. U najmanju ruku, barem je svatko već prve noći našao za sebe mjesto za spavanje. Makar su imali krov nad glavom.

“Nemojte sve ovo previše tragično primati!” — hrabrio ih je otac. “Posljednjih nekoliko dana bilo nam je teško, ali sutra će sigurno sve bolje izgledati. Kad sasvim raspakiramo stvari, sve će doći na svoje mjesto. I tada ćemo se opet osjećati kao kod kuće.”

Obitelj je slušala očeve riječi, ali nije izgledalo kao da vjeruje onome što im je govorio. José je zato izašao iz kuće pobrinuti se za konje, za kokoši, za mačke i za psa,

koje su poveli u svoj novi kraj. Mala nadstrešnica iza kuće bila je jednostavno ali prihvatljivo sklonište za životinje. Izgledalo je kao da i one osjećaju da nije tako jednostavno preseliti se i naći mjesto pod Suncem za sebe i svoje.

Kad se José vratio u kuću, djeca su već bila pozaspala. Roditelji su i dalje imali na sebi odjeću koju su nosili za putovanja. Bila je to već druga noć koju su provodili izvan svojega doma.

Sljedećeg jutra nestalo je tamnih oblaka. Prekrasni izlazak Sunca kao da je značio svojevrsno obećanje da zajedno s novim danom započine i nova bolja budućnost.

Vlasnik imanja, koji je Joséu ponudio zaposlenje na svom poljoprivrednom dobru, predložio mu je da u nekoliko idućih dana uredi kuću kako bi se u njoj ugodnije osjećali. Tek nakon toga trebao se José javiti na posao.

Upravo su prionuli na čišćenje zemljišta oko kuće kad su se pojavile dvije prijateljski raspoložene žene. Približile su se Mariji i upitale: “Tek ste stigli? To nam je kazao gospodin Santos!”

“Da, sinoć smo stigli. Danas smo prvi dan ovdje. Kao što vidite, tek se smještamo.”

“Drago nam je što ste ovdje. Ja se zovem Lucia, a ovo je Gloria. Mi pripadamo Adventističkoj crkvi i nadamo se da ćete se ovdje ugodno osjećati. Ako vam na bilo koji način možemo pomoći, samo nas pozovite.”

“Znam kako vam je!” — umiješala se Gloria. “Takvo preseljenje uopće nije jednostavno. I mi smo se doselili tek prije nekoliko godina. Ljudi su nas prijateljski primili i bili su nam spremni pomoći. To nam je pomoglo da se lakše snađemo. Sad nam se ovdje stvarno sviđa.”

“José, José! Dođi malo ovamo!” — Maria je pozvala cijelu obitelj da joj predstavi svoje gošće.

“Još vam jednom svima izražavam svoju srdačnu dobrodošlicu!” — ponovila je Lucia. “U ponedjeljak ćemo vas ponovno posjetiti. Tada ćete sigurno već znati što vam je potrebno. Što se nas tiče, učinit ćemo sve što do nas stoji da se ovdje što ugodnije osjećate. Neka vas Bog blagoslovi!” Tim su se riječima oprostile.

“Čudno!” — primijetila je Maria zamišljeno. Tako srdačan doček još nikad nisu doživjeli niti su uopće računali da će biti tako prijateljski primljeni. Ona ovdje nije nikoga poznavala i zato je bila ne samo iznenađena, već upravo zadivljena. Sve je to djelovalo na nju kao tople zrake Sunca nakon mračnoga, kišnog dana. Sve su teškoće za tren oka bile zaboravljene. Osjećala se lako i opušteno.

“Znaš, José, nikad nisam ni pomislila da će se netko za nas zainteresirati, da će se potpuno strani ljudi zauzeti za nas, kao što su učinile ove dvije žene. Možda ovdje steknemo i nove prijatelje.”

“Naravno!” — oduševio se i José. “Nisam li vam stalno govorio da će sve izaći na dobro! Vjeruješ li mi sada?”

Sa smješkom mu je odgovorila: “Da, vjerujem da si bio u pravu!”

Kratak posjet i iskazivanje susjedske srdačnosti — i to je bilo sve! Tako je obitelj pronašla upravo ono što im je za novi početak bilo najvažnije.

Kako su i obećale, u ponedjeljak su se ponovno pojavile obje žene, Lucia i Gloria. José je već preuzeo svoje radno mjesto na poljoprivrednom dobru, ali Maria i djeca bili su kod kuće i radovali su se posjetu. Najmanja djeca obje su gošće već smatrala dijelom obitelji.

“Evo, Maria, svježe pečeni kruh za vas!”

“Puno vam hvala! Toliko se radujem. Vi ste tako ljubazne i to nam je posebno drago. Vi ste nam pomogle da

nekako lakše svladamo te teške trenutke u našem životu. Uđite i sjednite!”

U kući su Lucia i Gloria već na prvi pogled vidjele da obitelji još mnogo toga nedostaje. U mislima su sastavile popis stvari koje bi bile od velike pomoći njihovim novim prijateljima. U kući zapravo i nije bilo namještaja. Bila su im na raspolaganju samo dva tronošca, ali nije bilo stola, kreveta niti posteljine. U kuhinji je nedostajalo posuđa i pribora bez kojega je kuhanje bilo skoro nemoguće. Odjeća djece i to što su hodala bosa pomogli su im da shvate koja bi im vrsta pomoći dobrodošla. Posjet je uistinu bio vrlo koristan.

Tijekom sljedećega tjedna na prijateljski i vrlo taktičan način obitelj je dobila obilnu pomoć. Uspostavljeno je srdačno prijateljstvo. Kršćanska uvjerenja obiju žena došla su tom prigodom do izražaja, jer su se često zajedno mogle Bogu da blagoslovi novi početak obitelji u novoj okolini. Za jednoga posjeta Gloria je spomenula sastanke na kojima vjernici i njihovi prijatelji zajedno proučavaju Bibliju. Za sve njih ova proučavanja imaju veliku važnost.

“Na proučavanja može doći svatko” — dodala je Lucia. Sastajemo se nedjeljom, srijedom i petkom. Bilo bi nam vrlo drago kad biste i vi došli!”

“Ne znam hoćemo li moći doći. U svakom slučaju razgovarat ću s Joséom. Onda ću vam odgovoriti.”

Te se večeri José vrlo kasno vratio kući. Bio je na smrt umoran. Maria mu je ipak ispričala što se sve događalo. Govorila mu je i o posjetu i o pozivu da dođu u adventističku crkvu. Tamo će moći čitati Bibliju zajedno s ostalima.

“Znaš, José, Lucia i Gloria su bile tako ljubazne prema nama. Trebamo bar jedanput otići k njima da bismo pokazali koliko se radujemo njihovoj pomoći. Što ti misliš?”

“U pravu si. Stvarno su puno učinile za nas. Osim toga, ne može nam naškoditi ako jedanput odemo k njima. Nisi li spomenula tri večeri tjedno? To mi se ipak čini malo previše, zar ne?”

“Pa nisam ni mislila da odlazimo svake večeri. Jedna će biti dovoljno!”

“Dobro! Tko zna što će nam donijeti idući tjedan. Možda ću opet morati raditi duže, kao večeras. Najbolje je da odemo sljedeće nedjelje, a djecu ćemo povesti sa sobom.”

“Da, i djecu! Lucia kaže da za djecu ima nešto posebno!”

Kratko vrijeme nakon toga, Maria i Gloria su se srele na tržnici. Maria je ispričala svojoj prijateljici o razgovoru s Joséom i o namjeri da sljedeće nedjelje dođu svi zajedno u crkvu.

“Vrlo se radujem tomu, Maria! Čekat ću vas kod ulaza i naći ću vam mjesto!”

Zatim joj je potanko objasnila kako mogu stići do crkve.

Maria i José su živjeli u predgrađu. Prema tome, crkva je bila prilično udaljena od njih.

Gloria je već stajala na ulazu i čekala ih. Razveselila se kad ih je vidjela i odmah ih je povela prema njihovim mjestima. Onda su vjernici počeli pjevati. Pjevanje im se veoma svidjelo. Maria je čak bila duboko dirnuta opuštenim, radosnim ponašanjem vjernika. José i Marija nisu nikad ranije pribivali nekom protestantskom bogoslužju.

Stalno su se pogledavali osmjehujući se radosno. Bio je to za sve njih izvanredan doživljaj.

Godinama su živjeli u planinama, u potpunoj osami. Zato su ih toplina i ljubaznost ovih ljudi još više privlačili.

Prva je pjesma morala biti vrlo omiljena jer su je svi znali napamet:

*“Glasnici, trubom oglasite znak,
Isus će doći po nas,
Putnici, nosite svjetlost kroz mrak,
Sam Isus ide po nas!”*

Melodija je bila ugodna, a riječi su izražavale veliku radost i sigurnost da će se Isus uskoro opet pojaviti na ovom svijetu.

Zatim su molili, a onda je na red došlo čitanje Biblije. Pastor mjesne crkve dao je uvod u čitanje. “Dragi prijatelji, danas ćemo se potruditi da malo pozornije razgledamo svijet u kojemu živimo!”

Govorio je da su mnogi iskreni i poštteni ljudi u prošlosti i sadašnjosti došli do zaključka da budućnost naše civilizacije nije ružičasta. Čak ni stručnjaci ne mogu pronaći izlaz iz sve izraženije gospodarske i ekološke krize. Ozbiljni znanstvenici predviđaju da će doći do neizbježne sveopće katastrofe. Kamo će nas sve to konačno odvesti?

Mračna sjenka nadvija se nad većinom zemalja u svijetu. Narodi su nemirni i boje se da će se u bliskoj budućnosti suočiti s teškim problemima.

Pastor je kao dokaz navodio novinske članke i radijske i televizijske reportaže. Sve je to navodilo na zaključak da se nevolje umnožavaju i da će njihovo uklanjanje biti sve teži problem.

“Večeras ćemo čitati iz Biblije koji veliki događaj čovječanstvo još treba očekivati. Taj će događaj utjecati na cijeli naš planet i na svakoga od nas. Mislim pritom na ponovno pojavljivanje Isusa Krista na ovoj Zemlji.”

Sad su tek Maria i José shvatili pjesmu: “Glasnici, trubom oglasite znak!” Dotada o tome nisu ni čitali niti slušali. Sad je ovo iznenadno otkriće privuklo njihovu

pozornost. Za vrijeme čitanja Biblije doživljavali su stalna iznenađenja. Samo su se zgedali i pokušavali shvatiti ono što čuju.

Od ranoga djetinjstva slušali su od roditelja — i u crkvi — da će se svjetska povijest bez bitnih promjena nastavljati unedogled. Tako su ih učili i tako su vjerovali.

Nakon smrti čovjek odlazi na Nebo uz uvjet da je redovito išao u crkvu i da je primio propisane svete sakramente. Ukoliko je to propustio, završio bi u paklu. Ove dvije mogućnosti bile su jedina čovjekova sudbina; od vječnosti su čovjeku bile određene. Svega su se toga José i Maria te večeri ponovno sjetili.

Onda je pastor usmjerio njihove misli na Isusa Krista, Božjega Sina. Kao dijete bio je rođen u Betlehemu. Čini se da mnogi ljudi — čak i kršćani — ne mogu objasniti zašto je bilo potrebno da Bog postane čovjekom i da kao čovjek živi na Zemlji, na planetu koji je sam prethodno stvorio. Onaj tko ovo ne može shvatiti, uvijek će se pitati kakvog je smisla imalo Kristovo utjelovljenje, utjelovljenje Božjega Sina.

“Sigurno se sjećate” — nastavio je pastor — “da smo prošloga tjedna razgovarali o tome kako je čovjek, Božje stvorenje, zlorabio svoju slobodnu volju i tako pao pod vlast Sotone. Božjem neprijatelju to je pružilo veliku zadovoljštinu, jer on je tvrdio da je čovjek preslab te da sve stvoreno pati od određenih slabosti.

Ovaj prigovor otad je stalno iznošen Bogu. Čovjek tvrdi da se od njega previše traži i da nitko ne može ispuniti očekivanja. Životna pravila koja je Bog postavio, prema tome, nepravedna su i neostvariva.

Da bi poništio ovaj prigovor, Isus Krist, Božji Sin, došao je na Zemlju. On je živio životom koji je bio savr-

šeno usklađen s voljom Njegova nebeskog Oca. Čak se i u najvećoj krizi čvrsto držao zapovijedi svoga Oca. Svojim životom odbacio je sve prigovore protiv Boga. Iako bi se život Božjega Sina na Zemlji, kao i Njegova smrt na križu, mogli prikazati kao poraz, u stvarnosti je nama ljudima na taj način bio omogućen povratak Bogu.

Dok je još živio na Zemlji, Isus je često govorio o tome da će se jednoga dana ponovno pojaviti na oblacima. Evo kako to Biblija potvrđuje: ‘Neka se ne uznemiruje vaše srce! Vjerujte u Boga i u me vjerujte! U kući Oca moga ima mnogo stanova. Kad ne bi bilo tako, zar bih vam rekao: Idem da vam pripravim mjesto! Kad odem te vam pripravim mjesto, vratit ću se da vas uzmem k sebi i da vi budete gdje sam ja.’” (Ivan 14,1-3)

Zatim je pastor govorio o posljednjim Isusovim danima na Zemlji. Uoči raspeća na Golgoti Isus je bio uhvaćen. Bilo mu je postavljeno izazivačko pitanje: “Zaklinjem te živim Bogom da nam rekneš jesi li ti Mesija, Sin Božji?” Isusov je odgovor glasio: “Ti kaza! Ali ja vama kažem da ćete poslije ovoga vidjeti Sina Čovječjega gdje sjedi s desnu Svemogućega i gdje dolazi na oblacima nebeskim.” (Matej 26,63.64)

Prije nego što je bio osuđen i pogubljen, Isus je još jednom objavio da će ponovno doći. Zatim je bio proveden uskim jeruzalemskim ulicama, od Pilatove palače preko Via Dolorose sve do Golgote i tamo je prinio svoj život kao žrtvu da bismo mi ljudi bili oslobođeni krivnje.

Nakon mračnoga petka i mirne subote osvanulo je prekrasno jutro uskrsnuća. “On živi!” — otad se radosno pozdravljaju kršćani.

Poslije uskrsnuća proveo je Gospodin još neko vrijeme sa svojim učenicima. Jednoga dana odveo ih je na vrh

Maslinske gore. Tu su posljednji put razgovarali, On ih je blagoslovio i ohrabrio.

Učenici su promatrali kao se On uzdiže prema nebu. Onda su se pojavili anđeli da utješe ožalošćene učenike. Što su im mogli reći?

Okupljeni su otvorili Biblije i zajedno čitali: “Dok su očiju uprtih u nebo gledali kako odlazi, najedanput stadoše kraj njih dva čovjeka u bijelu i rekoše im: ‘Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo? Ovaj isti Isus koji je uznesen na nebo između vas opet će se vratiti isto onako kako ste ga vidjeli da odlazi na nebo.’” (Djela 1,10.11)

To je bilo čvrsto obećanje. Bog je ljudima često davao obećanja i uvijek ih je ispunjavao. Pastor je dalje čitao: “Bog nije čovjek da bi slagao, nije sin Adama da bi se kajao. Zar on kada rekne, a ne učini, zar obeća, pa ne ispuni?” (Brojevi 23,19) Tome je još dodao: “Možemo se čvrsto osloniti na Boga jer će On održati svoju riječ!”

U sva vremena kršćani su vjerovali da će Isus ponovno doći. Apostol Pavao vidi u tome “blaženu nadu”.

U Poslanici Titu stoji: “Baš se tim očitova milost Božja u svojoj spasiteljskoj snazi za sve ljude, da nas odgaja da se odrečemo bezbožnosti i svjetskih požuda te živimo umjereno, pravedno i pobožno u ovom svijetu kao ljudi koji iščekuju blaženo ispunjenje nade, naime, pojavu sjaja velikoga Boga, našega Spasitelja, Isusa Krista.” (Titu 2,11-13)

Maria i José, kao i mnogi drugi posjetitelji, bili su zaprepašteni ovim riječima, jer još nikad nisu čuli ovako jasnu izjavu o drugom Kristovu dolasku. Zašto se o ovoj “blaženoj nadi” tako malo propovijeda i govori?

Pastor je pročitao još neke biblijske tekstove: “Jednako će se i Krist, pošto je prinesen samo jedanput da uzme

grijehe sviju, drugi put pokazati, bez odnosa prema grijehu, onima koji ga iščekuju da im dadne potpuno spasenje.” (Hebrejima 9,28) “Jer će sam Gospodin za zapovjedničkim zovom, s glasom arkanđela i sa zvukom trube Božje sići s neba, i najprije će uskrsnuti umrli u Kristu. Zatim ćemo mi živi, mi preostali, biti skupa s njima odneseni u zrak na oblacima u susret Gospodinu. I tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom.” (1. Solunjanima 4,16.17)

Mogla su se naslutiti pitanja koja su mučila slušatelje: Kakvo su uvjerenje imali ostali apostoli? Što su vjerovali prvi kršćani? Jesu li svi propovijedali istu “blaženu nadu”?

Odgovor je dao tekst iz Petrove poslanice: “Uistinu, nismo vam navijestili moć i dolazak našega Gospodina Isusa Krista držeći se lukavo izmišljene bajke, nego jer smo bili očevici njegova (božanskog) veličanstva.” (2. Petrova 1,16) I apostol Ivan potvrđuje: “Ljubljani, sada smo djeca Božja, a što ćemo biti, još se nije očitovalo. Ali znamo: kad se to očituje, bit ćemo mu slični, jer ćemo ga vidjeti onakva kakav jest.” (1. Ivanova 3,2)

U posljednjoj knjizi Biblije Ivan izvješćuje kako mu je u jednom viđenju bilo pokazano ostvarenje ovoga obećanja: “Evo dolazi u pratnji oblaka! I vidjet će ga svako oko, i oni koji su ga proboli. Zbog njega će proplakati svi narodi na zemlji.” (Otkrivenje 1,7)

“Ovo nisu moje riječi!” — naglasio je pastor. “Ovo je Božja poruka ljudima. Kakav će to biti dan! Svi će ga ugledati. Svi! A kako je s vama? Radujete li se i vi što će Gospodin ponovno doći? Jeste li Ga spremni dočekati?”

Maria i José su se međusobno pogledali. Nisu mogli o svemu razgovarati, ali su im se misli rojile. Prvi put u njihovu životu bilo im je upućeno ozbiljno pitanje pove-

zano s vjerom. Što bi trebali odgovoriti? Što su uopće mogli odgovoriti? Nisu znali.

José je mislio: Da smo Bibliju ranije čitali, sigurno bismo znali da će Isus ponovno doći.

Maria je bila posebno dirnuta podatkom da će Ga svi vidjeti. To znači, mislila je, da ću Ga i ja vidjeti! Kao da je čuo njezine misli, pastor je nastavio: “Jer će dolazak Sina Čovječjega biti sličan munji što sijevne na istoku i rasvijetli sve do zapada.” (Matej 24,27) I neće se pojaviti sam! Isus je rekao: “Kad Sin Čovječji dođe sa svojim sjajem u pratnji svih anđela, sjest će na prijestolje svoje slave.” (Matej 25,31)

A zašto će Isus ponovno doći? Apostol Ivan je u viđenju dobio odgovor: “Dolazim uskoro i sa sobom nosim plaću da svakome platim prema njegovu djelu!” (Otkrivenje 22,12)

Pastor je jasno pokazao da će Isus obnoviti izgubljeni raj. Njegov drugi dolazak označit će kraj svim nevoljama i svim žalostima. Kako će se sva Zemlja radovati tom danu, najavio je već odavno prorok Izaija: “I reći će se u onaj dan: Gle, ovo je Bog naš, u njega se uzdasmo, on nas je spasio; ovo je Jahve u koga se uzdasmo! Kličimo i veselimo se spasenju njegovu.” (Izaija 25,9)

Te večeri nije ostalo tajna da postoji i druga strana medalje. Biblija ne ostavlja nikakve sumnje da se čovjek mora odlučiti za Boga ili protiv Njega, i da nitko neće biti prisiljavan živjeti načinom života koji je Bogu ugodan.

Ivan kaže unaprijed: “Sa svojih se mjesta pokrenuše sve gore i svi otoci. Zemaljski kraljevi, velikaši, vojskovođe, bogataši, mogućnici, svi — robovi i slobodni — sakriše se po špiljama i gorskim pećinama: ‘Padnite na nas i sakrijte nas od lica onoga koji sjedi na prijestolju i od Janjetove

srdžbe, jer dođe veliki dan njihove srdžbe!’ Tko može opstati?” (Otkrivenje 6,14-17)

Maria je čvrsto stegnula ruku svoga muža. Pogledali su se, svjesni da se moraju odlučiti ili za Boga ili protiv Njega.

A onda su riječi Biblije ponovno privukle njihovu pozornost. Slušali su što je Pavao napisao vjernicima u Korintu: “Kazujem vam tajnu: svi nećemo umrijeti, ali ćemo se svi preobraziti, u jedan hip, u tren oka, na glas posljednje trube; zatrubit će truba i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se preobraziti.” (1. Korinćanima 15,51.52)

Na tim riječima temelji se nada svih kršćana u sva vremena: mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, a oni koji živi dočekaju Krista preobrazit će se i postati besmrtni. Članovi obitelji i prijatelji, koje je smrt rastavila, ponovno će se vidjeti. Neopisivo će biti veselje po cijeloj Zemlji.

Sastanak se približavao kraju. Pastor je zamolio svoje slušatelje da još jednom otvore svoje Biblije: “Čitajte, molim vas, posljednje poglavlje gdje se sva Božja obećanja sjedinjuju u jedno: ‘Dolazim uskoro!’ Dva puta isto obećanje!

Treći put isti glas uzvikuje: ‘Da, dolazim uskoro!’ Posljednje riječi Svetoga pisma riječi su molitve: ‘Amen! Dođi, Gospodine Isuse!’ (Otkrivenje 22,21) Isus Krist i Njegov ponovni dolazak želja su svih kršćana!”

Maria i José su znali da je i njima upućeno pitanje: “Hoćete li se i vi moliti: ‘Amen! Dođi, Gospodine Isuse?’” Bez ikakva glasnog dogovora, oboje su zaključili: Da, i mi ćemo čekati dolazak našega Gospodina Isusa Krista!

Na povratku kući jedva da su razgovarali. Međusobno suprotne misli obuzimale su ih dok su razmišljali o svemu što su čuli i doživjeli. Djeca su za razliku od njih bila

oduševljena; zajedno s ostalima slušala su divne priče i naučila pjevati prekrasne pjesme.

“Tata, je li se i tebi svidjelo?” — upitao je Pedro. “Kod nas je bilo vrlo lijepo!”

“Što su vama pričali?”

“Najprije smo čuli priču o jednoj velikoj obitelji. Svi su bili pastiri. Jedan od najmlađih zvao se Josip i njega su prodali kao roba. Morao je proći kroz mnoge nevolje, ali je kasnije postao vrlo moćan. Bog mu je pomogao. Bilo je vrlo zanimljivo.”

“Znači, i vama se svidjelo!”

“Da, tata! Nadamo se da ćemo opet ići. Znaš, gospođa, koja nam je pričala priče, pozvala nas je. Pitala nas je i kako se zovemo. Tata, hoćemo li opet ići?”

“Vidjet ćemo! Odlučili smo da ćemo ići na to mjesto samo jedanput.”

Te večeri vladala je u kući neuobičajena tišina. Misli roditelja i djece stalno su se bavile onim što su čuli i doživjeli. José je rekao svojoj ženi: “Mi se nismo ni u snu nadali da će se Isus ponovno pojaviti na ovom našem starom planetu. Uvijek su nam govorili da će sve trajati onako kao što jest — za sva vremena. Ljudi će se rađati, živjeti i umirati, i to će se stalno ponavljati.”

“Da, i ja se sjećam toga. Kod nas se u kući stalno o tome govorilo. Jedan je rođak jednom negdje čuo da će se naš planet možda sudariti s nekim drugim planetom i biti potpuno razoren ili da će cjelokupni život na Zemlji biti uništen nekom sveopćom eksplozijom. To je bilo sve.”

“Ti misliš o prvotnoj eksploziji koja je izazvala evoluciju? Znači, oni misle da će se to još jednom dogoditi, ali sa suprotnim ishodom?”

“Da, tako nekako!”

“Ali, Maria, zar ne piše u Bibliji da Bog ima sasvim određeni plan s ovim planetom? Isusove izjave ukazuju na to da Bog sve čvrsto drži u svojoj ruci i da će se sve odvijati po Njegovoj volji, neovisno o tome što ljudi misle i govore!”

“Da, tako sam i ja shvatila, iako mi je to teško prihvatiti!”

Bilo je već kasno. Nisu mogli zaspati, pa su i dalje razgovarali. “José, meni se sviđa ono što piše u Bibliji, posebno obećanje da će Isus ponovno doći. Ali nekako se bojim svega, ne znam što će se s nama dogoditi.”

“Bojiš se?” — José je pokušao prikriti svoje misli, jer je i sâm bio pogođen. Nakon dužeg razmišljanja dodao je: “Maria, razmišljao sam. Trebamo nabaviti Bibliju i sami je čitati!”

“Čudno! To sam i ja pomislila. Kad se sretnem sa ženama, reći ću im da želimo kupiti Bibliju. One sigurno znaju gdje se ta knjiga može nabaviti.”

U utorak su Lucia i Gloria ponovno došle u posjet. Za vrijeme večere Maria je obavijestila Joséa: “Rekla sam im da bismo željeli kupiti Bibliju. Lucia je odmah ponudila da nam je pokloni. Donijet će je u crkvu u srijedu navečer i nada se da ćemo se tamo sresti. Što ti misliš o tome?”

“Misliš li da bismo trebali otići još jedanput u tu crkvu?”

“Nakon današnjega posjeta i buduću da nam je Lucia obećala Bibliju ... mislim da bismo trebali!”

“Jučer i danas na poslu stalno sam razmišljao o tome da će Isus ponovno doći. Pastor nam treba reći kad će se to dogoditi. To bih rado želio znati!”

Djeca su sa zanimanjem slušala ovaj razgovor. “Tata, možemo li i mi s vama? I mi bismo htjeli čuti nove biblij-

ske događaje. Osim toga, gospođa nas je pozvala da dođemo!”

“Zanimljivo! Izgleda kao da bismo svi željeli ići. Dobro, onda budite gotovi prije šest sati. Morat ćemo pješaćiti, a udaljenost je prilično velika. I ja ću se morati vratiti s posla nešto ranije.”

Izgleda da su te večeri svi radosno očekivali sutrašnji dan, posebno najmlađi. Kasnije, kad su djeca već pozaspala, José i Maria su ostali budni.

“Maria, čuješ li me?”

“Da!”

“Ako je istina ono što je pastor rekao o Isusu, zašto bismo se trebali bojati Njegova dolaska? Kad je Isus prvi put bio na Zemlji, hodao je prašnjavim stazama i posjećivao ljude u njihovim kolibama. Tješio je žalosne, liječio bolesne i slijepce. Zar neće onda i nama pomoći?”

“Zar te uznemiruje misao o Njegovu dolasku?”

“Da, nesiguran sam, bojim se da nisam sasvim spreman!”

“Razumijem te, José! Isus će doći po drugi put da uzme k sebi one koji Ga vole i koji Ga slijede. On neće ponovno umrijeti na križu, već će se pojaviti kao Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima da osnuje svoje kraljevstvo koje će zauvijek trajati. Onaj koji bude spreman, živjet će vječno. Potpuno razumijem tvoju zabrinutost.”

“A kako se ti osjećaš, Maria? Bi li ti bila spremna kad bi On došao sljedećega tjedna?”

“Voljela bih biti spremna. Vjerujem da će nam Bog pomoći da se spremimo! Upravo bih zato htjela što više saznati. Htjela bih učiniti sve što Bog od mene očekuje.”

“U pravu si. Prepustimo to Bogu. Laku noć.”

I tako je uistinu bilo. Mirno su zaspali u očekivanju da će se nešto veliko dogoditi i u nadi da će dobiti odgovor na svoja pitanja.

Sljedećeg jutra svi su u mislima već bili na večernjem bogoslužju. José je rano otišao na posao obećavši da će se na vrijeme vratiti kući. Dan je protekao mirno i u 18,30 sati krenuli su prema crkvi.

Lucia ih je čekala na ulazu. Djeca su objasnila: “Tata, mi već znamo kamo trebamo ići. Dvorana za mlade nalazi se na drugoj strani. Kasnije ćemo vas ovdje pričekati.”

Roditelji su bili srdačno dočekani: “Dobrodošli, Maria i José! Evo poklona koji smo vam obećali! Drago nam je da ste s nama!”

Lucia je predala Mariji prekrasnu Bibliju. “Nadam se da će i tebi i tvojoj obitelji poslužiti na blagoslov!”

“Srdačno zahvaljujemo za vašu ljubaznost. To je naša prva Biblija!”

Kad su svi zauzeli svoja mjesta, Maria je otvorila knjigu. Na prvoj je stranici pročitala: “S najboljim željama Mariji, Joséu i njihovoj obitelji. Vaša prijateljica Lucia.”

José se nasmiješio, a Mariji se niz obraze skotrljalo nekoliko suza radosnica. Sad su imali svoju Bibliju i mogli su i kod kuće čitati Božju riječ.

Opet se puno pjevalo. Na taj su način vjernici izražavali svoje povjerenje u Boga i svoju nadu u drugi Kristov dolazak. Pjesma je Joséu i njegovima sada značila mnogo više, jer je i u njihovim srcima gorjela ista nada.

“Dragi prijatelji!” — obratio se vjernicima pastor kad je s Biblijom u ruci izašao za propovjedaonicu. “Koliko ćemo dana ili godina još morati čekati? Jesmo li razmišljali o Kristovu obećanju? Jesmo li se molili da budemo spremni za taj veliki događaj?”

“Danas ćemo razmišljati o pitanju koje su nekada postavili učenici: ‘Kaži nam kada će to biti? Kakav će biti znak tvoga dolaska i svršetka vijeka?’ Kada, Gospodine? Koliko nam je vremena preostalo da se spremimo? Ova su pitanja kršćani svih vremena stalno postavljali.”

Po licima svojih slušatelja pastor je mogao zapaziti da i njih ova pitanja posebno zanimaju.

“Međutim, kad su Isusu postavili ova pitanja, učenici nisu željeli saznati točno vrijeme Kristova dolaska, već znakove koji će mu prethoditi. O vremenu svoga dolaska Isus je vrlo jasno rekao: ‘Što se tiče onog dana i časa, o tome nitko ništa ne zna; ni anđeli nebeski, ni Sin, već jedino Otac. Zato i vi budite pripravnici, jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate.’ (Matej 24,36.44)

Onda im je objasnio: ‘Razumijte ovu usporedbu na primjeru smokve! Čim joj granje postane nježno i potjera lišće, znate da je ljeto blizu. Tako i vi, kad vidite sve ovo, znajte da je blizu — na samim vratima!’ (Matej 24,32.33)

Ali što je Isus mislio kad je rekao ‘sve ovo’? Evanđelje po Luki daje nam odgovor: ‘Pojavit će se znaci na suncu, mjesecu i zvijezdama. Na zemlji će narodi biti u tjeskobi i neizvjesnosti zbog huke morskih valova. Ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će zadesiti svijet, jer zvijezda nebeska će se uzdrmati. Tada će vidjeti Sina Čovječjega gdje dolazi na oblaku s velikom moći i slavom. — Kada to počne bivati, uspravite se i podignite glave, jer je blizu vaše oslobođenje.’ (Luka 21,25-28)

Matej ovako prenosi Isusove riječi: ‘Odmah poslije nevolje tih dana sunce će pomrčati, mjesec neće sjati, s neba će zvijezde padati i nebeska zvijezda će se uzdrmati. Tada će se ukazati na nebesima znak — Sin Čovječji; tada će proplakati sva plemena na zemlji i vidjet će Sina Čo-

vječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moći i slavom.’ (Matej 24,29.30)

Ovdje je naveden cijeli niz znakova i svi su se jedan za drugim već ispunili.

Pod ‘nevoljom’ se podrazumijeva progonstvo koje su kršćani doživljavali u srednjem vijeku. Ono je počelo 538. god. po Kr. kad je car Justinijan priznao vlast pale Crkve. Pravi kršćani su otada na razne načine proganjani i mučeni. Tijekom daljnjih 1200 godina skoro stotinu milijuna vjernika, koji su se čvrsto držali Biblije, palo je kao žrtva inkvizicije i crkvenih moćnika.

19. svibnja 1780. pomrčalo je Sunce. Znanstvenici i kroničari opisuju ovaj događaj kao ‘izuzetan i neobjašnjen’. Povijest bilježi ovaj dan kao ‘tamni dan’. I kao što je bilo prorečeno, sljedeće je večeri i Mjesec izašao ‘krva-vocrven’.

U noći 13. studenoga 1833. zabilježena je neviđena meteorska kiša. Svi oni koji su živjeli u to doba i promatrali taj prizor, smatrali su da je došao kraj svijeta.

Apostol Pavao je bio u pravu kad je pisao vjernicima u Solunu: ‘Ali vi, braćo, niste u tami da bi vas onaj dan mogao iznenaditi kao lopov.’” (1. Solunjanima 5,4)

“Ali” — nastavio je pastor — “osim ovih spektakularnih znakova postoji još cijeli niz svakidašnjih zbivanja koja pokazuju da živimo u posljednjim danima svjetske povijesti.” Počeo je zatim navoditi biblijske tekstove.

Maria se okrenula Joséu: “Imaš li papir i olovku? Pribilježila bih sve te tekstove da bismo ih kasnije mogli čitati iz naše Biblije!” José se nasmiješio Mariji i potvrdio da se slaže s njezinom odlukom.

I drugi su bilježili tekstove. Sve dotad José i Maria to nisu ni zapažali. Vidjelo se da nazočni veoma ozbiljno

pristupaju proučavanju Biblije. Napokon, riječ je o životu i smrti.

Pastor je nastavio:

“1. ‘I znanje će se umnožiti.’ (Daniel 12,4 — DK) Neviđeno je današnje umnožavanje znanja na području znanosti i tehnike. Mi živimo u vremenu kad su ljudi naučili samo pritisnuti dugmad. Uz pomoć elektronike možemo slati slike i riječi brzinom svjetlosti oko cijele Zemlje. Govori se i o elektronskim ‘očima’ i ‘mozgovima’.

Izračunavanja, za koja su nekad ljudima bila potrebna stoljeća, sad se obavljaju za nekoliko sekundi. Stotinama godina ljudi su živjeli po istom uzorku postižući samo neznatna poboljšanja. U posljednjih stotinu godina povećalo se ljudsko znanje mnogo više nego tijekom ukupne povijesti ljudskoga roda na planetu Zemlji.

2. ‘Na zemlji će narodi biti u tjeskobi i neizvjesnosti. ... Ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će zadesiti svijet.’ (Luka 21,25-27) Nemiri i ratovi: svijet se danas nalazi u stanju uznemirenosti. Na sve strane susrećemo se s ratovima i terorom.

3. ‘Bit će tada kao u Lotovo vrijeme. ... Isto će se tako dogoditi u onaj Dan u koji se pojavi Sin Čovječji.’ (Luka 17,28.30) Danas se u svijetu zapaža nezapamćeno nazadovanje i raspad morala. Ljudi čine ono što se nekad moglo vidjeti u Sodomi i Gomori: homoseksualnost, narkomanija, samoubojstvo, opsjednutost seksom, trudnoća maloljetnica, preljub i sve više nasilnih pobačaja.

4. ‘Razmahat će se bezakonje.’ (Matej 24,12) Nasilje i zločini: statistike pokazuju da se bezakonje i nasilništvo brzo umnožavaju. U gradovima je kriminal u porastu; političari i odgajatelji više ne znaju kako da ga zaustave. Napuštenu ili ubijenu djecu nalazimo na ulicama ili u kan-

tama za smeće. Skoro tri četvrtine svih zločina kao što su provale, krađe, ubojstva i silovanja otpada na mladež, a njihov se broj naglo umnožava.

5. ‘Duh izričito veli da će u posljednja vremena neki otpasti od vjere i pristati uz prijevare duhove i đavolske nauke.’ (1. Timoteju 4,1) Spiritizam i sotonizam šire se. Ljudi i životinje prinose se na žrtvu Sotoni.

6. ‘Bit će velikih potresa zemlje, a u raznim mjestima bit će kuge i gladi.’ (Luka 21,11) Broj elementarnih nepogoda umnožava se. Na svim kontinentima haraju orkani, tsunamiji, potresi i velike poplave. Svakog dana tisuće ljudi umiru od neizlječivih bolesti.

7. ‘Ova Radosna vijest o Kraljevstvu propovijedat će se po svem svijetu, svim narodima za svjedočanstvo, i tada će doći svršetak.’ (Matej 24,14) Božja posljednja poruka cijelom svijetu propovijeda se danas na više od 900 jezika i narječja narodima u svim dijelovima našega planeta. Radosna vijest glasi da će Isus uskoro doći. Suvremena sredstva komuniciranja omogućuju da ona dopre do svih ljudi.

U posljednjoj knjizi Biblije čitamo: ‘Uto spazih nekoga drugog anđela gdje leti u najvišem dijelu neba noseći jednu neprolaznu radosnu vijest koju mu je trebalo navijestiti stanovnicima zemlje: svakom narodu i plemenu, jeziku i puku.’ (Otkrivenje 14,6)

Crkva adventista sedmoga dana smatra se pozvanom da ispuni ovo proročanstvo. U koji god kraj da odete, naći ćete adventističke crkve, škole i bolnice. Misionari rade na svim kontinentima, sposobni su se svakom narodu obratiti na njegovom jeziku i objaviti mu Radosnu vijest o drugom Kristovom dolasku.”

Ono što su te večeri saznali iz Božje riječi omogućilo je slušateljima da shvate da se danas može pratiti ispunje-

nje znakova o kojima je Isus govorio te da je Njegov dolazak pred vratima.

“Mislite o tome” — naglasio je pastor — “što se dogodilo ljudima koji su živjeli prije potopa. Oni su znali da će potop doći. Noa im je to godinama navješćivao, ali oni mu nisu povjerovali. Vi sada znate da će Isus ponovno doći. Nadam se da i vjerujete u tu poruku.

Isus je jednom iznio važnu usporedbu. Deset djevojaka, koje su bile pozvane na svadbu, čekale su dolazak zaručnika. Ali njega nije bilo i sve su pozaspale. Kad je napokon ipak stigao, samo ga je pet djevojaka spremno dočekalo. Isus ih naziva ‘mudrima’, dok drugih pet naziva ‘ludima’. S ovim događajem Isus povezuje svoj poziv: ‘Dakle: bdijte, jer ne znate dana ni časa!’” (Matej 25,13)

Pastor je zatim najavio i temu sljedećeg sastanka: Što Isus sada radi na Nebu? Zašto se vratio na Nebo? Što nam Biblija može o tome reći? Ima li to kakve veze s Božjim planom da ljude pomiri sa sobom?

Pozvao je sve nazočne da ostanu i na molitvenom bogoslužju poslije proučavanja. Maria je uhvatila Joséa za ruku i kazala: “Čini mi se da bismo i mi trebali ostati!”

Pjevali su i molili se. Mnogi posjetitelji zatim su zauzeli mjesta u prvim redovima. Drugi su se uputili svojim kućama. Za mnoge je to bio izuzetan doživljaj da možda prvi put u životu kleknu i da u molitvi zatraže od Boga da ih oslobodi grijeha i krivnje. Pošto se pastor pomolio za sve nazočne, rekao je: “Neka vas sve Gospodin blagoslovi!” Zatim se svatko mogao moliti za sebe i za druge da budu spremni za Gospodnji dolazak.

U međuvremenu djeca su vani čekala roditelje. Lucija je vodila brigu oko njih. “Tata, opet je bilo vrlo lijepo! Kako se vama vidjelo?”

“Da, Pedrito, i mi smo puno naučili. Lucia, hvala ti na tvom staranju i ljubaznosti!”

“Neka vas Bog blagoslovi! Nadam se da ćemo se uskoro vidjeti!”

Već su krenuli svatko na svoju stranu, kad se Maria iznenada okrenula i viknula: “Lucia, hvala ti za Bibliju!”

Nikad se obitelj nije osjećala tako sretnom. Ne samo djeca, već su i roditelji bili nekako razdragani. Za tako kratko vrijeme stekli su toliko lijepih uspomena i nadahnuli se prekrasnom nadom.

Novo prijateljstvo dalo je i novu vrijednost njihovu životu. Nisu više bili sami.

Bilo je već kasno kad su stigli kući. Umorna djeca brzo su otišla u krevet i pozaspala. Maria i José sjeli su sa svojom novom Biblijom za stol. José je otvorio svoju bilježnicu.

Posljednji biblijski tekst koji je zabilježio nalazio se u Evanđelju po Mateju 25,13. Sad ga je pokušao pronaći, ali išlo je vrlo teško jer nikad ranije nije otvarao Bibliju. Napokon je pronašao tekst i pozorno ga pročitao: “Bdijte, jer ne znate ni dana ni časa!”

Prvi put u životu imao je Bibliju u ruci i čitao iz nje. Bio je duboko ganut.

Maria ga je slušala. Osjećala je da se događa nešto prekrasno. Nakon nekoliko trenutaka razmišljanja i oni su legli, ali nisu mogli zaspati.

“José, jesi li zapazio kako je pastor stalno naglašavao: ‘Tako kaže Biblija!’ ili: ‘U Božjoj riječi stoji napisano!’ To sam primijetila već na prvoj propovijedi. Mi, znači, nismo slušali ono što je čovjek izmislio, već ono što nam je Bog govorio i što nam je želio otkriti. Tako sam sretna što i mi imamo Bibliju u kući!”

“U pravu si! I na mene je to ostavilo dubok dojam. Mi, dakle, ne razmišljamo o idejama ili umovanju čovjeka; pastor nam ne govori o svojim uvjerenjima, već nam prenosi božanske misli!”

“To mi je nešto tako novo i dosad nedoživljeno. Zašto nam nisu tako govorili u našoj Crkvi?”

“I još nešto, Maria! O tome sam mnogo razmišljao. Izgleda da sve ima svoje vrijeme — pa i u našem životu. Mi smo živjeli u planinama, odvojeni od svijeta. Onda se pojavio Crni Orao i počeo stvarati nevolje. On nas je natjerao da napustimo zavičaj. Ovdje, u ovoj dolini, pronašli smo nešto novo i važno, nešto o čemu nismo ni sanjali. Crni je Orao sve to pokrenuo. I ne znajući, on je poslužio da se ostvare božanske zamisli.”

Čudna misao prostrujala je tada njegovim umom. “Jednoga lijepog dana, kad vidim Crnoga Orla, izrazit ću mu svoju zahvalnost. Sigurno će se iznenaditi kad čuje kako se sve to događalo.”

“Kako bi bilo lijepo kad bi mu mogao ispričati svoje iskustvo i dati mu, možda, Bibliju. Samo, teško mi je povjerovati da bi se taj čovjek mogao zanimati za duhovne stvari.”

“Tko zna? Pastor je rekao da je Bogu sve moguće!”

Zavladala je tišina. Svatko se zaokupio svojim mislima. Zapazili su da su se i djeca promijenila. Otkako su počela odlaziti na sastanke, bila su puno pažljivija i spremnija da pomognu. Božji Duh i druženje s kršćanskom djecom djelovali su i na njihovo ponašanje. Cjelokupno raspoloženje u kući iznenada se promijenilo. A sve se to dogodilo tako brzo! Bili su sretni. S tim su mislima konačno zaspali.

4

Nada

*“Jer pred Jahvinim su očima čovjekovi putovi,
i on motri sve njegove staze.”*

(Izreke 5,21)

Sljedećeg jutra José je ustao i izašao iz kuće da nahrani stoku. Dok je radio, razmišljao je: “Zašto se Krist vratio na Nebo? Zašto nije ostao na Zemlji, zašto objavljivanje Radosne vijesti nije uzeo u svoje ruke, zašto ga nije sam do kraja obavio? Što On uopće radi na Nebu?”

Sva ta pitanja trebala su dobiti odgovor u petak.

“To bih volio saznati ” — kazao je samomu sebi. Ali, to je značilo da ponovno treba otići na sastanak! Kad je kasnije o tome razgovarao s obitelji, ustanovio je da se i oni bave sličnim mislima.

Puni radosna iščekivanja krenuli su u petak navečer u crkvu. Maria je nosila novu Bibliju, José se opremio bilježnicom i olovkom.

Djeca su se kao i obično veselila što će vidjeti svoje nove prijatelje. Stigli su malo prekasno i vjernici su već pjevali kad su se sreli s Lucijom.

Pastor je započeo svoje izlaganje riječima: “Znam da ste i večeras došli samo zato što volite našega nebeskog

Oca. Naša će tema zato za sve nas biti vrlo značajna: Zašto se Isus vratio na Nebo?”

Podsjetio je okupljene na dvije činjenice koje je prošli put spomenuo:

1. Isus je rekao svojim učenicima: “Ova Radosna vijest o Kraljevstvu propovijedat će se po svem svijetu.” (Matej 24,14) Upravo zato dao im je nalog: “Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio! Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta.” (Matej 28,19.20) To znači da Kristovi sljedbenici imaju dužnost da Radosnu vijest o spasenju objave svim narodima i plemenima na Zemlji.

2. Isus je obećao svojim sljedbenicima: “Kada odem te vam pripravim mjesto, vratit ću se da vas uzmem k sebi da i vi budete gdje sam ja.” (Ivan 14,3)

Ono što Isus čini na Nebu ljudi često ne mogu shvatiti. Božji neprijatelj, Sotona, poduzeo je sve što je bilo u njegovoj moći da vjernim ljudima nametne pogrešne misli o Kristovoj nebeskoj službi. Potrudio se da njihov pogled skrene s Neba i da im nametne bajke i ljudska nagađanja u obliku obreda i običaja, da ono što je važno zamijeni sporednim ili čak lažnim. Čak im je ponudio ljude kao posrednike između Boga i ljudi. Upravo zato u njihovim je očima Kristova nebeska služba postala nevažnom, sporednom. Ali kad netko pažljivo prouči Božju riječ dobiva jasan odgovor na pitanje: Zašto se Isus vratio na Nebo i što On tamo čini?

Bog želi da mi razumijemo Njegovu Riječ. Sam je Isus jednom rekao: “Ja sam svjetlo svijeta. Tko mene slijedi, sigurno neće ići po tami, nego će imati svjetlo koje vodi u život.” (Ivan 8,12) I apostoli svjedoče: “Ali vi,

braćo, niste u tami da bi vas onaj dan mogao iznenaditi kao lopov.” (1. Solunjanima 5,4,5) “A vi ste... izabrani rod... da razglasite slavna djela onoga koji vas pozva iz tame u svoje divno svjetlo.” (1. Petrova 2,9)

Ni Krist nas nije ostavio u neznanju u odnosu na svoju službu na Nebu poslije uzašašća.

Pastor je svoje slušatelje pogledao odlučno u oči: “Gospodin zahtijeva od tebe, i od tebe, i od tebe, da vjeruješ u ono što ti je On otkrio u svojoj Riječi! Biblija je vodič koji nas treba izvesti iz tame. Bog nam govori preko svoga Svetog pisma i odgovara na naša pitanja; mi trebamo samo čitati i moliti Boga da nam pomogne da sve ispravno razumijemo.”

Nije, dakle, mjerodavno ono što ljudi žele nametnuti Bibliji, već ono što Bog želi pokazati ljudima. Biblija sama sebe tumači. Bog iskrenima “otkriva dubine i tajne” (Daniel 2,22).

Kako Biblija odgovara na pitanje: Zašto se Isus vratio na Nebo i što On tamo čini? Kako da razumijemo Njegovo obećanje: “Idem da vam pripravim mjesto?”

Da bi lakše odgovorio na ova pitanja, pastor se poslužio školskom pločom.

1. “Krist, naime, nije ušao u Svetinju nad svetinjama napravljenu rukom, koja je samo slika prave, nego u samo nebo, da posreduje za nas pred licem Božjim.” (Hebrejima 9,24)

Mnogi kršćani nikad nisu čuli za Hram na Nebu niti za službu koja se vrši u njemu. Pravo Svetište, kojega su svetišta i hramovi ovdje na Zemlji samo simboli, nalazi se na Nebu.

2. “Uto se otvori hram Božji što se nalazi u nebu i pokaza se njegov Kovčeg saveza u njegovu hramu, te uda-

re munje, grmljavine, gromovi, potres zemlje i velika tuča.” (Otkrivenje 11,19)

Apostol Ivan u jednom je od svojih viđenja vidio nebesko Svetište. Prvo zemaljsko svetište, Šator, podigli su Izraelci nakon izlaska iz Egipta. Mojsije je dobio od Boga potanke upute o tomu. “Neka mi sagrade Svetište da mogu boraviti među njima. Pri gradnji Prebivališta i svega u njemu postupi točno prema uzorku koji ti pokažem.” (Izlazak 25,8.9)

Sve što se događalo u zemaljskom svetištu simbolički je prikazivalo ono što se zbiva na Nebu. Tako je bio predstavljen plan spasenja čovječanstva od grijeha i smrti. Na Zemlji je veliki svećenik obavljao najvažniju službu u Svetištu: posredovao je između Boga i ljudi. Nakon svoga povratka na Nebo Isus je preuzeo upravo tu ulogu, kao što govore i sljedeći tekstovi:

3. “... Kamo je ušao za nas u svojstvu preteče Isus pošto je zauvijek postao veliki svećenik, sličan Melkisedeku.” (Hebrejima 6,20)

4. “Glavno je u ovom izlaganju: imamo takva velikog svećenika koji sjede s desne strane prijestolja Veličanstva na nebesima, službenik Svetišta i pravog Šatora, onoga koji podiže Gospodin, a ne čovjek.” (Hebrejima 8,1.2)

5. “Prema tome, braćo, budući da mi snagom krvi Isusove otvoreno možemo ući u Svetinju nad svetinjama...” (Hebrejima 10,19)

Mi imamo pravo obratiti se neposredno Kristu. Nije dan drugi posrednik ne može zauzeti Njegovo mjesto.

6. “Uistinu takav nam je veliki svećenik i trebao: svet, nevin, neokaljan, sasvim različit od grešnika i uzvišeniji od nebesa, koji ne mora kao veliki svećenici prinostiti žrtve svaki dan, najprije za svoje grijeha, zatim za grijeha naro-

da, jer je to učinio jedanput zauvijek prinoseći samoga sebe.” (Hebrejima 7,26.27)

Nekadašnji veliki svećenici u Izraelu morali su prvo prinostiti žrtve za oprost svojih grijeha, a tek su onda mogli prinostiti žrtve za druge.

Nama više nije potrebno prinostiti životinjske žrtve. Krist je prinio samoga sebe na križu. K Njemu trebamo doći i osloniti se na Njegovu posredničku žrtvu. I tako možemo dobiti oprost svojih grijeha.

7. “Jer je jedan Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus koji daje samog sebe kao otkup mjesto sviju.” (1. Timoteju 2,5.6)

8. “Zato je on posrednik jednoga novog saveza: da, pošto je nastupila smrt za otkupljenje prekršaja, ... oni koji su pozvani prime obećanje — vječnu baštinu.” (Hebrejima 9,15)

Krist je jedini posrednik između Boga i ljudi. Bez Njega bismo zauvijek bili izgubljeni. Samo On može ukloniti ponor između Boga i ljudi zato što je svojom smrću platio cijenu čovjekove krivnje.

9. “Budući dakle da imamo uzvišena velikog svećenika, Isusa, Sina Božjega, koji je prošao kroz nebesa, držimo se čvrsto vjere koju ispovijedamo! Nemamo, naime, nekog velikog svećenika koji ne bi mogao suosjećati s našim slabostima, nego jednoga koji je iskusan u svemu (kao i mi), samo što nije sagriješio. Dakle: pristupajmo s pouzdanjem k prijestolju milosti da primimo milosrđe i nađemo milost za pravodobnu pomoć!” (Hebrejima 4,14-16)

Na ove riječi oslanjali su se vjernici svih vremena. Preko Isusa primamo oprost svojih grijeha, kod Njega nalazimo savjet i pomoć. On nikoga neće razočarati.

10. “Dječice moja, ovo vam pišem da ne počinite grijeha. Ali ako tko i počinij grijeh, imamo zagovornika kod Oca: Isusa Krista, pravednika. On je žrtva pomirnice za naše grijeha; ne samo za naše nego za grijeha svega svijeta.” (1. Ivanova 2,1.2) Krist je naš Zagovornik, naš Branitelj. Preko Njega se možemo približiti Bogu. Vrata su nam otvorena (vidi Otkrivenje 2,8)!

Pastor je zaključio: “Večeras sam vam predstavio Posrednika koji vas voli i koji se za vas stara. On vam može pomoći, On vas želi spasiti. Ako se On nudi da bude vaš Posrednik i Branitelj, prihvatite Njegovu ponudu. Sad znate gdje Ga možete naći.

Imajte na umu: vrata su otvorena, ali neće ostati zauvijek otvorena. Kad Krist završi svoju službu, vratit će se na Zemlju, ali ne više kao Svećenik, već kao Kralj.”

U svemu skupu nije bilo ni jednoga koga pastorov poziv nije dirnuo. Joséu i Mariji sad je postalo jasno da nije dovoljno da samo nešto znaju o Kristu. Čovjek mora uspostaviti s Njim neposredan odnos i vjerovati u Njegovu žrtvu. Tek tada može biti spašen.

Pastor je uputio ozbiljnu opomenu: “Dragi prijatelji, nitko od vas ne bi trebao večeras otići kući a da ne prihvati Isusa Krista kao svojega Posrednika! Ukažite Mu svoje povjerenje, neka ta odluka postane temelj vaše vjere. Isus vas nikad neće iznevjeriti. Neka vam Bog pomogne i neka vas blagoslovi!”

Molitvenom sastanku te večeri pribivalo je mnogo više vjernika negoli prethodnog puta. I José i Maria odlučili su ostati. Pastor je još jedanput naglasio koliko je važno započeti život iznova. Sve će se tada promijeniti: nepravedni će se postupci izbjegavati, krivnja priznavati, loše navike odbacivati. S oprostom krivnje i grijeha u srce čovje-

ka uselit će se mir. Na taj će način spasenje postati opipljivo.

Kad se netko obrati Bogu i prihvati Krista kao svoga Spasitelja, to se vidi po njegovu načinu života, po njegovoj obitelji, po njegovim susjedima. Obraćanje je prekrasno doživljaj. Obilježje novoga čovjeka postaje novi život s novim vrijednostima, novim odnosima i novom nadom.

José i Maria prepoznali su Božji glas u Njegovoj Riječi. U njima se zbilja veličanstvena promjena, jer su osjetili duboku unutrašnju želju da čine samo ono što Isus od njih traži. U njima se rodila iskrena čežnja za pravim kršćanskim životom. Svakoga je dana ta želja jačala. Tri propovijedi postigle su ono što prije toga nitko nije mogao ni sanjati.

Uvijek im se iznova vraćalo u sjećanje ono što je pastor čitao iz Biblije: Da, Sin Čovječji došao je da traži i spasi što je izgubljeno. Otvoreno možemo ući u Svetinju nad svetinjama. On je naš Posrednik. Vrata su otvorena.

“Što trebamo činiti da bismo dobili vječni život?” — pitali su se sada. Apostol Petar je još davno odgovorio na to pitanje: “Obratite se!” (Djela 2,37.38) Biblijski tekst, pročitan na posljednjem bogoslužju, stalno im se vraćao u sjećanje: “Istina će vas osloboditi!” (Ivan 8,32)

Ta je večer bila prekretnica u njihovu životu. Kod kuće su još jednom prešli sve biblijske tekstove koje je José pribilježio. Iznenada je skočio i pogledao Mariju: “Jesmo li mi zbilja jedini koji su živjeli u tako strašnom neznanju o svemu što spada u istinski kršćanski život?”

Maria je zamišljeno odvrtila: “Vjerujem da je sve ovo samo početak mnogih prekrasnih iskustava koja ćemo još steći. Vrlo mi je drago što su nas Lucia i Gloria pozvale na te sastanke. Propovijedi su počele još prije nekoliko

mjeseci. Trebali bismo pitati što smo propustili. Pastor će nas sigurno poučiti. Zar ga za to ne bismo trebali zamoliti?”

“Da, trebali bismo zatražiti da nas netko posjećuje kod kuće, jer želimo saznati sve što smo dosad propustili.”

“José, jesi li uopće zapisao gdje se nalaze dva posljednja večerašnja teksta? Ako se dobro sjećam, nalaze se u poslanicama Rimljanima i Hebrejima!”

José je potražio u svojoj bilježnici i doista ih je našao. Zajedno su čitali: “Jer je plaća grijeha smrt, a milosni dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.” (Rimljanima 6,23) “Odatle slijedi da može zauvijek spasavati one koji po njemu dolaze k Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih. Uistinu takav nam je veliki svećenik i trebao.” (Hebrejima 7,25.26)

“Sjećaš li se, José, kako je pastor rekao da se svi moramo moliti za sebe i za svoju obitelj da budemo spremni kad Isus dođe?” Marija je priznala da se već nekoliko puta, kad bi ostala sama, molila Bogu da i nju i njezinu obitelj spremi za taj veliki događaj.

I José je njoj pričao o svojim molitvama u kolibi i u polju. Reкао je: “Dok sam još bio mali, nikada se kod kuće nismo molili. Moji su roditelji odlazili u crkvu, tamo su palili svijeće pred kipovima svetaca i tražili od njih da se mole za sve nas.”

“Tako je bilo i kod nas. Ne mogu se sjetiti da sam se ikad molila sa svojim roditeljima.”

“Zar se ne bismo onda trebali moliti i zajednički kao obitelj, kad već imamo svojega Zagovornika na Nebu? Bog će nam sigurno u tome pomoći. Djeca već spavaju, ali nas dvoje možemo kleknuti i zajednički se pomoliti Bogu, zar ne?”

Bio je to dirljiv doživljaj, kad su te noći po prvi put zajedno kleknuli na molitvu. José je molio: “Bože, koji si na Nebu, nauči nas kako da molimo...” Počeo je razgovarati s Isusom kao s Prijateljem, molio se za oprost i obećao Bogu da će biti poslušan Njegovoj Riječi i da će se pokoriti Njegovu vodstvu. Istodobno je zahvalio i za Posrednika i Zagovornika Isusa Krista.

I tako su razgovarali s Bogom a nisu ni slutili da Bog preko molitve osposobljava muškarce i žene da žive pravednim životom. Slabi postaju jaki kad se približe Bogu.

I Maria se molila: “Dragi Gospodine Isuse, primi nas i pomoz nam.”

Nema dvojbe da su se i nebeska bića radovala gledajući ovo dvoje iskrenih bića koja je Božji Duh pokrenuo u tih nekoliko posljednjih dana da traže spasenje. Velike stvari mogu se zbiti u vrlo kratkom vremenu.

Kad su ustali s molitve, zagrlili su se. Onda je José rekao: “Čini mi se da je ovo sve pokrenuo Crni Orao. Zahvalimo se Bogu za Crnoga Orla!”

“Već si nekoliko puta naglasio da je Providnost sve ovo divno vodila. Ja bih radije kazala da je Bog sve pokrenuo. On se samo poslužio Crnim Orlom da u našem životu izazove ovu promjenu. I ja sam zahvalna Bogu za Njegovu brigu.”

“U pravu si! Boga moramo staviti na prvo mjesto. Ali, zar nije neobično kako se On služi ljudima?”

Tijekom sljedećih deset tjedana obitelj je saznala još mnogo važnih podataka o Bibliji i o kršćanskom nauku. Dotad ništa nisu znali o velikoj borbi između dobra i zla, između Krista i Sotone, o povezanosti biblijskih proročanstava i svjetovne povijesti, o ljudskoj naravi, o smrti i uskrsnuću, o Božjem zakonu i božanskom danu odmora

— suboti, o poruci triju anđela i o velikom posljednjem Sudu, o opravdanju ljudi vjerom u Krista, o posljednjoj Crkvi, o Gospodnjoj večeri, o Svetome Duhu, o krštenju i još o mnogo čemu drugome.

Maria i José prihvatili su biblijsku poruku i bili su kršteni. I tako su sada pripadali kršćanima koji čekaju drugi Kristov dolazak. Nakon krštenja prvi put su javno posvjedočili svoju vjeru, hvalili su Boga i zahvaljivali Mu što je tako čudesno upravljao njihovim životom.

Ali sve je to bilo tek početak!

5

Susret

*“Istinom me svojom vodi i pouči me,
jer si ti Bog, moj Spasitelj:
u tebe se pouzdajem svagda.
Spomeni se, Jahve, svoje vjernosti
i ljubavi svoje dovijeka.”*

(Psalam 25,5.6)

Bilo je to jednoga prekrasnoga ljetnog jutra u glavnom gradu provincije. Ulice su bile pune zaposlenih ljudi. I José je došao kupiti sve što im je bilo potrebno za domaćinstvo. Uzeo je za to slobodno prijepodne.

Iznenada je zastao — kao da ga je munja ošinula! Pa to nije moguće, pomislio je kad je prepoznao čovjeka koji mu je dolazio u susret. Bio je to glavom i bradom Crni Orao. Joséovo je srce zakucalo dvostruko brže. Tako nešto nikako nije očekivao.

Koliko se već puta Crni Orao usuđivao sići u grad da bi kupio zalihe za sebe i za svoje ljude u brdima! Da, ljudima u gradu njegovo lice nije bilo poznato, a i on se sâm ponašao neupadljivo. Ipak, njegove oči odavale su da ga muči strah, da se osjeća nesigurnim. Stalno je gledao oko sebe, spreman potrčati ukoliko to bude potrebno.

José nije znao što da učini. Zapravo, već je odavno odlučio da će Crnom Orlu izraziti svoju zahvalnost za sve što mu se dogodilo. Ali sad je bio u nedoumici. “Trebam li ga mirno propustiti da prođe, ili da sebe, možda, uvalim u nevolju? Što će se dogoditi kad primijeti da sam ga prepoznao? Pa on je vrlo opasan čovjek!” Sve što je doživio u brdima, Joséu se vratilo u sjećanje. Strah i zabrinutost skoro su ga svladali.

Razmak između dvojice ljudi stalno se smanjivao; bili su već vrlo blizu. Uto je Crni Orao zastao pred jednim izlogom. José je već htio proći pokraj njega, ali je iznenađeno usporio korak. U djeliću sekunde morao je odlučiti što da učini. Oblio ga je znoj.

“Što će se dogoditi ako mu se javim? Gospodine Isuse, što da radim?” — počeo se moliti.

Sad je već i José stigao do izloga pa je zastao pokraj Crnoga Orla. Ljudi na ulici nisu se na njih osvrtni, jednostavno su prolazili. Nekoliko metara od njih neki je časnik, praveći žive kretnje rukama, razgovarao s policajcem na dužnosti.

“O, Bože, pomози mi!” — molio je José u sebi. Pogledao je zatim Crnog Orla i rekao mu mirnim glasom:

“Što radiš ovdje?”

Hoće li se sada dogoditi nešto strašno? Leđima su bili okrenuti mnoštvu na ulici. José se usudio upitati još jednom: “Kako se moglo dogoditi da te danas ovdje sretmem?”

“Tko si ti? Odakle me poznaješ?” — upitao je Crni Orao.

“Pođi sa mnom i sve ću ti ispričati. Možemo otići nekamo gdje ćemo biti sigurni, gdje nas nitko neće pro-matrati!”

“Sigurni? Da me slučajno ne želiš zaštititi? Pa ja uopće ne znam tko si ti!”

José se okrenuo i prešao preko ulice. Crni Orao je pošao za njim. “Kamo me vodiš?”

“Budi bez brige. Sve će biti dobro!”

Bez riječi su krenuli dalje zajedno i na sljedećem križanju skrenuli s glavne ulice. Uska staza vodila je uzbrdo prema predgrađu gdje su se nalazile radničke kolibe. Išli su dalje sve dok nisu stigli do livade. Vladala je tišina. Samo se José u sebi molio: “O, Bože, pomози mi da se pravilno ponašam i da kažem ono što trebam reći!”

Nakon nekoga vremena Crni je Orao ponovno upitao: “Pa kamo mi to zapravo idemo?”

“Budi bez brige. Idemo mojoj kući gdje možemo slobodno razgovarati.”

Obojica su se povremeno ogledavala kao da se žele uvjeriti da ih nitko ne slijedi.

“Stigli smo!” — rekao je José kad su ušli u dvorište njegove male seoske kuće. Brzo su ušli. Nikoga nije bilo. Maria je bila na tržnici, a djeca u školi.

“Sad se nalazimo u mom skromnom domu.” — objasnio je José. “Tako nešto danas nisi očekivao, zar ne? I za mene je ovo iznenađenje.”

“Što li hoćeš? I tko si ti uopće? Ja te ne poznajem...”

“Samo smo se jedanput sreli i to prije mnogo vremena. Međutim, ipak sam te prepoznao. Bio sam u skupini ljudi koja te je slušala kad si na jednom proplanku držao govor. Tražio si jake mlade ljude za svoj odred boraca.”

“Zašto si me doveo ovamo?”

“Ne brini! Objasniti ću ti. Već dugo razmišljam o tebi i želio sam te vidjeti. Danas sam te slučajno sreo. Mora biti da je to Božja providnost. Vrlo se radujem što si došao

pod moj krov da ti se mogu zahvaliti. Zbog nemira, koji su nastali u planinama tvojim djelovanjem, morali smo napustiti zavičaj i ovdje u glavnom gradu provincije osnovati novi dom.”

Crni Orao nije znao što bi odgovorio na te riječi. Nije imao ni pojma što se to ovdje zbiva.

“Da, Crni Orle!” — nastavio je José. “Ti si nam onemogućio da ostanemo u brdima. Uplašili smo se tebe i tvojih ljudi i pobjegli smo da sačuvamo život. Ali tako je moralo biti! Bog te je upotrijebio da bi nas doveo na mjesto na kojemu ćemo naći nešto mnogo dragocjenije od materijalnih dobara.”

“Ovo je nevjerojatno!” — mislio je Crni Orao. “Izgleda da ovaj čovjek nije pri zdravoj pameti.” Glasno je upitao: “O čemu ti to zapravo govoriš?”

José mu je potanko ispričao o nemirnim noćima u planinama i o strahu svoje obitelji, i kako su došli do odluke, koja im je skoro slomila srce, da napuste imanje i da počnu život ispočetka.

Opisao je svojemu neobičnom gostu kako su se teško snalazili. Svladan osjećajima pričao je José Crnom Orlu i o susretu s Božjom riječju i o novom životu koji je započeo. Crni je Orao šuteći slušao.

“Znaš, Crni Orle” — nastavio je José — “ne žalim se i ne ljutim se na tebe. Naprotiv, želio bih ti se zahvaliti! Hvala ti za sve što si učinio za nas, a to je veliko djelo za mene i moju obitelj. Mi smo živjeli gore u brdima i nismo znali da će Isus uskoro doći na Zemlju. Ali kad smo odande otišli, otkrili smo sve to i sad se radujemo divnoj nadi u Božje kraljevstvo. Htio bih ti reći još nešto, Crni Orle: ti si sve to pokrenuo! Mi smo se sreli s Kristom i Njegovom Riječju. Nisi li i ti čuo da će Isus ponovno doći?”

Crni je Oreo bio zbunjen. Ostao je bez riječi. Nešto slično nije mu se još nikada dogodilo. Nikako nije mogao shvatiti kakve on veze ima s vjerskim iskustvom ovoga čovjeka.

A José je nastavio objašnjavati: “Bog pokatkad tako postupa. On pretvara neko žalosno iskustvo, neki gorak doživljaj u novi početak i radostan trenutak. Ti si, Crni Orle, bio uključen u Božji plan. Bez svoga znanja upoznao si nas s Biblijom.”

Crni Oreo ni dalje nije shvaćao ni početak ni svršetak cijele ove priče. Da bi završio razgovor, rekao je: “A što ćeš sada učiniti?” Mislio je o svojoj sigurnosti, kako da se izvuče iz ovoga neugodnog položaja.

José je rekao: “Moj prijatelju, pošto sam ti zahvalio za tvoju pomoć, možeš ići. Neka te Bog blagoslovi! Ti si veliki čovjek i pokušavaš pronaći rješenje političkih problema koji nas sve muče. Nadam se da ćeš shvatiti da je Kristov drugi dolazak jedino rješenje svih naših problema. Ali, prije nego što kreneš, želio bih se moliti za tebe!”

José je sagnuo glavu, stavio je ruke na otvorenu Bibliju i počeo se moliti. Nikad se još nitko nije molio za Crnoga Orla. Njemu se sve činilo kao neki san, ali se nije mogao oteti dojmu izgovorenih riječi. Nije ni čuo sve što je José govorio; mislio je samo o tome kako da se izvuče iz ove prostorije.

A onda je još čuo riječi: “... Gospodine, pomози mu da shvati da Ti i njega voliš. Vodi ga sigurnim putom do njegovih ljudi i blagoslovi ga. Amen!”

José je otišao do vrata, otvorio ih i rekao još jedanput: “Hvala ti, Crni Orle. Neka te Bog blagoslovi!”

Crni je Oreo skočio i bez riječi izjurio na dvorište. Krenuo je prašnjavim putom sve do druge strane grada

gdje ga je jedan od njegovih ljudi čekao s dva konja. Nekoliko puta zastajao je da baci još jedan pogled na neuglednu kuću u kojoj je doživio ovo nezaboravno iskustvo. Bezuspješno se pokušavao otresti ovih čudnih uspomena.

José je sada ostao sam. Maria se još nije vratila. Razmišljao je o proteklom satu, i dalje uzbuđen, sav u znoju i prenapet. Jedan teški životni ispit ostao je iza njega i zato je osjećao potrebu da razgovara s Bogom. Crni Orao je nekad bio njegov veliki neprijatelj, a sad se molio za njega kao za prijatelja kojega bi želio vidjeti u Božjem kraljevstvu. Kad se obitelj okupila, on se još molio.

Da li da im kaže što se dogodilo? Učinio je to i nitko mu nije povjerovao. Da je Crni Orao bio ovdje, u njihovoj kući? José ih je zamolio da o tomu nikomu ne pričaju. Nitko ne smije doznati za ovaj susret.

Međutim, za Crnog je Orla ovo bio izgubljeni dan. Kupnju nije stigao obaviti, već je odmah požurio svomemu prijatelju i suborcu. Bez daha je stigao na ugovoreno mjesto.

“Šefe, stigao si u pravi trenutak. Jesi li sve nabavio? Gdje su nam cigarete i...”

“Bilo je preopasno!” — prekinuo ga je Crni Orao. “Nisam uspio obaviti ono što sam namjeravao. Bilo bi bolje da odmah nestanemo odavde, da ne bismo zapali u teškoće.”

“Zašto?”

“Netko me je prepoznao od ljudi koji su nekad živjeli u planinama. Požuri se, moramo brzo nestati odavde!”

Bila je hladna i olujna večer kad su stigli u planine i sreli se s ostalima.

“Je li sve u redu, šefe?”

“Jest!”

Kratki odgovor sve je razočarao. Prepustio je svoga konja jednomu od svojih ljudi i otišao brzo do male brvnare u kojoj je bio smješten njegov glavni stožer. Prije nego što je ušao, pogledao je prema nebu. Nekako mu je danas drukčije izgledalo. Ni on sam nije bio isti. Obuzimala ga je neka njemu tuđa nesigurnost. Susret s jednostavnim seljakom u glavnom gradu duboko ga je potresao. Rekao je samomu sebi: Taj me je čovjek prepoznao, a nije pozvao policiju! Kako bi se to moglo objasniti? Pustio me je da odem? Zašto? Je li se uplašio za svoj život? Čemu sve one ljubazne, iako čudne riječi?

U brvnari je i dalje o svemu razmišljao. Prvi put je razočarao svoje ljude: došao je bez cigareta i alkohola. Nije bio ni sâm zadovoljan sobom, a ljudi su ga promatrali i odmah zapazili da nešto nije u redu.

Ponovno je izašao i bacio pogled na zvjezdano nebo. Što je ono rekao seljak? “Ne postoji nikakvo potpuno rješenje naših materijalnih i političkih problema sve do Kristova dolaska.” Stalno je sebi ponavljao: Isus će ponovno doći na našu Zemlju. Odakle taj neobrazovan čovjek može to znati? Tko mu je to rekao? Pokušao je sve to jednostavno zaboraviti. Ovo je ovdje ipak njegov svijet. Nasmiješio se i rekao samomu sebi: “I dalje ću se boriti. To je moj život, to je moj zadatak.”

Slijedila je nemirna noć. Riječi seljaka nisu mu izlazile iz sjećanja. Misli su mu se preplitale: “Ja sam mu, dakle, učinio uslugu... da nađe Krista... i on mi je za to zahvalio... čudno, što se sve nađe na ovom svijetu... Isus Krist... treba doći ponovno... da, tako mi je rekao... odakle bi on takvo nešto mogao znati?... To još nikad nisam ni od koga čuo! ...”

Prolazili su dani, a zatim i tjedni. Za besanih noći proživljavao je Crni Orao stalno iznova svoj neobični posjet seljakovoj kući. Čudna su ga pitanja mučila: o religiji, o samomu sebi. Kao da ga netko stalno iznova poziva da potanje ispita ono što je doživio.

Jednoga dana morao je razmišljati o Bogu, nešto ga je vuklo snažnije nego ikad. “Zna li Bog da sam ja ovdje? Ili sam se rodio potpuno slučajno? Kakav smisao ima moj život? Postoji li još nešto osim ovoga života?” A onda se sjetio: “Isus će ponovno doći! Kakve će posljedice imati Njegov dolazak za mene?”

Iznenada je postao svjestan da su sve ove misli nastale kao posljedica susreta sa seljakom. Njegove brige i njegov nemir jačali su, ali nikome nije pričao o tome. Život je tekao bez ikakvih promjena. Njegovi su se ljudi morali boriti za svoj život i za svoju hranu. Prepadi su zato bili svakodnevnici. Sukobi sa seljanima postajali su sve oštriji.

Ljudi su primijetili da se njihov vođa promijenio. Mnoge postupke više nije dopuštao zbog moralnih razloga. Govorio je da je on borac za slobodu, a ne zločinac. Odluke o tomu što je dobro a što zlo snažno su ga pritiskale.

Jedne večeri, mjesecima kasnije, rekao je Crni Orao jednomu od svojih ljudi: “Manolo, sutra moram ići u grad. Pripremi konje. Krenut ćemo vrlo rano da bismo izbjegli moguća iznenađenja.”

“Dobro, sve će biti spremno!”

“I kaži Héctoru da preuzme odgovornost za moje odsutnosti!”

Sljedećeg su dana već rano ujutro stigli do svojega uobičajenog skrovišta na prilazu gradu.

“Ti ostani ovdje!” — zapovjedio je Crni Orao. “Nadam se da ću se ubrzo vratiti, najdalje do podneva!”

“Šefe, ovaj put nemoj zaboraviti zalihe!”

Crni Orao pošao je prema gradu. Vodila ga je samo jedna misao: da se ponovno susretne s nepoznatim seljacom. Ali gdje on stanuje? Toliko je već vremena prošlo da se više nije mogao točno sjetiti kojim putem treba poći. I zato je prvo krenuo uzduž glavne ulice u nadi da će pronaći stazu kojom su prije toliko tjedana zajedno prošli. Tu je bila jedna trgovina, da, toga se još mogao sjetiti! Prešao je preko ulice i na sljedećem križanju krenuo stazom. Ovdje negdje to mora biti! Put je vodio prema radničkom naselju. Ponašao se iznenađujuće smireno toga jutra.

Izenada je izgubio stazu. Vratio se i još jednom krenuo od početka.

“Moram ga vidjeti i s njime razgovarati. Bože, pomoz mi da nađem njegovu kuću.” Crni je Orao bio iznenađen kad je shvatio da se moli Bogu! Okolica mu se činila nepoznatom, ali je znao da ide u pravom smjeru. Na sljedećem se križanju zaustavio. Osvrnuo se oko sebe i odjednom prepoznao malu seljačku kuću.

Osjetio je iznenadno i čudno zadovoljstvo. Pitanja su se rojila: Što će čovjek pomisliti kad me ugleda? Hoće li me ismijati? Mogu li stvarno imati u njega povjerenja?

I tako je stajao kao čelik čvrst čovjek koji je poveo rat protiv jednog diktatorskog režima, koji je sanjao o uspostavljanju prave demokracije. Čovjek protiv kojega su se jedinice policije i nacionalne garde uporno borile — sad je oklijevao! Morao je biti oprezan. Još je jedanput prošao mimo kuće. Vidjelo se da je napet kao struna.

A onda je zastao. Pošto sam već ovdje, najbolje bi bilo da odmah uđem. Još jedanput je pogledao oko sebe, a onda je pokucao.

“Crni Orle! Uđi, molim te, dobrodošao!”

José je bio iznenađen i obradovan. Čovjek, kojega je sreo prije mnogo tjedana, sad je sam došao k njemu.

“Da, evo mene opet! Ne znam uopće trebam li ti reći, i kako bih ti rekao što hoću. Jednostavno sam morao doći da bih ti postavio neka pitanja. Nadam se da ne smetam ni tebi ni tvojoj obitelji!”

“Ne, ne! Radujem se što si došao!”

Joséove oči blistale su od uzbuđenja. Tjednima se molio i nadao da će Božji Duh pokrenuti ovoga čovjeka i probuditi u njemu želju da sazna nešto više kako bi ubuduće mogao služiti Bogu i svojim bližnjima. Sad je znao da je Bog uslišao njegove molitve.

I sada stoji pred njim taj snažni čovjek, čvrste volje, odlučan da, ako bude potrebno, smjer događaja i silom promijeni.

“Nisam se više točno sjećao gdje je tvoja kuća. Konačno sam je tek sada pronašao.”

“Dobro je što si došao tako rano! Upravo sam se spremao otići. Što mogu učiniti za tebe?”

“Moj posljednji posjet ovoj kući bio je za mene pun iznenađenja. Bio sam potpuno zbunjen. Ono što si mi rekao i način kako si se za mene molio, sve me je to zaokupljalo tjednima. Spomenuo si da postoji samo jedno rješenje naših problema i kazao da će Isus uskoro doći da sve uzme u svoje ruke. Želio bih sada saznati odakle ti to sve znaš! Tko ti je to ispričao?”

“Trenutak, Crni Orle! Sjedni, moram izaći na verandu.”

“Kako se ti zapravo zoveš?”

“José.”

“José, budi oprezan. Nikomu ne govori da sam ovdje. Znaš na što mislim?”

“Razumijem! Zaključat ću i prednja vrata, tako da nas nitko ne može iznenaditi!”

José se za trenutak udaljio. Reкао je Mariji da obavijesti njegovog poslodavca da je zbog neočekivanog razloga spriječen doći na vrijeme na posao.

“Crni Orle, nitko ne zna da si ti ovdje, čak ni moja žena Maria. Ona je otišla obavijestiti moga poslodavca da ću danas kasnije stići na posao.”

“Da” — nastavio je Hoze — “sjećam se da sam ti pričao o skorom Isusovu dolasku na Zemlju. Ta vijest je mene uzбудila kad sam je prvi put čuo. Vjerujem da se to i s tobom dogodilo.”

José je ispričao što je sve saznao u posljednje vrijeme. On je sad već znao što su sve proroci najavili o budućnosti svijeta i što o tomu piše u Bibliji, a posebno u Knjizi proroka Daniela. Pričao je kako je i sâm bio iznenađen onim što je čuo. U sva vremena ljudi su se nadali da će, kad zavladaju pravednost i mir, živjeti boljim životom. Oni su o tome razgovarali, za to su se borili, služili su se i silom da to postignu, ali bez trajnoga uspjeha. Dolazio je preokret za preokretom, ali ni nakon toga nije nastajao neki bolji svijet.

Crni je Orao pozorno slušao. José je doista bio u pravu. Uvijek i na svakom mjestu ljudi su se pitali: Kako izgleda budućnost naroda i cijeloga svijeta? Kakvo se rješenje može naći za probleme našega planeta?

José je upitao: “Jesi li ikada čitao Bibliju?”

“Ne, nikada!”

“Nisam ni ja. Nisam sve dok se nismo preselili ovamo i počeli odlaziti na vrlo zanimljiva predavanja. Samo trenutak. Donijet ću svoju bilježnicu. Možda ću onda biti sposobniji odgovoriti na tvoja pitanja.”

José je pokazao na Bibliju koja je ležala na stolu i dodao: “Ovo je naša prva Biblija. Nikad ranije nismo imali tu knjigu.”

Onda je počeo: “Ljudi često govore: ‘Tko može znati što će se dogoditi?’ Mi to ne znamo, ali zna Bog.”

“Upravo to sam te i htio pitati!” — prekinuo ga je Crni Orah. “Odakle ti znaš što će se uskoro dogoditi?”

“Ne znam to ja, već nam je veliki dio svjetske povijesti zapisan u Bibliji. Ali prije nego što odgovorim na tvoja pitanja, želio bih ti pročitati dva biblijska teksta, jedan iz Starog, a jedan iz Novoga zavjeta!

Prorok Amos kaže: ‘Ništa ne čini Jahve Gospod a da osnove svoje ne otkrije slugama svojim prorocima.’ (Amos 3,7) Petar potvrđuje: ‘Tim držimo vrlo sigurnim sve proroštvo. Vi dobro činite što upirete u nj pogled kao u svjetiljku koja svijetli u tamnome mjestu dok ne osvane dan i dok se ne pomoli Danica u vašim srcima. Prije svega ovo znajte: nijedno proročanstvo sadržano u Pismu nije stvar samovoljnog tumačenja, jer nikad neko proročanstvo nije došlo od ljudskoga htijenja, nego su ljudi govorili od Boga, potaknuti od Duha Svetoga.’” (2. Petrova 1,19-21)

“Trenutak!” — umiješao se Crni Orah. “Jesi li ti mene pravilno shvatio? Hoćeš li odgovoriti na moja pitanja?”

“Da, sigurno! Znaš, ja nisam teolog, već običan radnik. Ali htio bih ti prvo pokazati tri osobine Biblije, tako da je i ti shvatiš:

1. Bog svoje planove otkriva svojim prorocima. U Bibliji ima mnogo proročanstava.

2. Čovjek dobro čini ako pazi na ono što Bog govori. Mnogi su pozorno proučavali proročanstva i došli su do uvjerenja da će se sve događati upravo onako kao što je to Bog nagovijestio.

3. Nijedno proročanstvo nije proizvod ljudske mudrosti. Bog je govorio, a mnogo puta čak ni proroci nisu shvaćali ono što je Bog preko njih najavljivao.”

Onda je José upitao: “Znaš li tko je bio Nabukodonozor?”

“Nikad nisam čuo za njega.”

José je ispričao Crnom Orlu o vladaru prvoga svjetskog carstva, Babilona. Nabukodonozor je svladao velike vojske i osvojio mnoge zemlje. Na vrhuncu svoje moći upitao se da li će kraljevstvo koje je osnovao vječno trajati. To je, zapravo, i bio cilj njegove borbe. Jedne noći ovaj je oholi, ambiciozni vladar usnio čudan san. Kad se probudio, bio je pod snažnim dojmom svoga sna, ali se nije mogao sjetiti što je usnio.

Kralj se zabrinuo i potražio je savjet čarobnjaka i astrologa. Ali oni mu nisu mogli pomoći. Biblija izvještava: “I objavi se tajna Danielu u noćnom viđenju.” (Daniel 2,19) Bog je proroku Danielu pokazao san sa svim pojedinostima, tako da ga je mogao ispričati caru i protumačiti:

“Ti si, o kralju, imao viđenje: Gle, kip, golem kip, vrlo blistav, stajaše pred tobom, strašan za oči. Tome kipu glava bijaše od čistog zlata, prsa i ruke od srebra, trbuh i bedra od mjedi, gnjati od željeza, a stopala dijelom od željeza, dijelom od gline. Ti si promatrao: iznenada se odvali kamen a da ga ne dodirnu ruka, pa udari u kip, u stopala od željeza i gline, te ih razbi. Tada se smrvi najednom željezo i gline, mjed, srebro i zlato, i sve postade kao pljeva na gumnu ljeti, i vjetar sve odnese bez traga. A kamen koji bijaše u kip udario postade veliko brdo te napuni svu zemlju.” (Daniel 2,31-35)

“Crni Orle, možeš li objasniti što ovaj san znači?”

“Ne, ne mogu!”

“A želiš li saznati? To je odgovor na tvoje pitanje.”

“Naravno.”

“Danielu je san protumačio sam Bog.” José je čitao: “To bijaše sanja; a njezino ćemo značenje reći pred kraljem. Ti, o kralju, kralju kraljeva, komu Bog Nebeski dade kraljevstvo, silu moć i slavu — i u čije je ruke stavio, gdje god se našli, sinove ljudske, životinje poljske, ptice nebeske, i postavio te gospodarom nad svim time — ti si glava od zlata. Poslije tebe ustat će drugo kraljevstvo, slabije od tvoga, pa treće, od mjedi, koje će gospodariti svom zemljom. A četvrto kraljevstvo bit će tvrdo poput željeza, poput željeza koje sve satire i mrviti; kao željezo koje razbija, skršiti će i razbiti će sva ona kraljevstva. Stopala koja si vidio, dijelom glina a dijelom željezo, jest podijeljeno kraljevstvo; imat će nešto od čvrstoće željeza prema onome što si vidio željezo izmiješano s glinom. Prsti stopala, dijelom željezo a dijelom glina: kraljevstvo će biti dijelom čvrsto a dijelom krhko. A što si vidio željezo izmiješano s glinom: oni će se miješati ljudskim sjemenom, ali se neće držati zajedno, kao što se ni željezo ne da pomiješati s glinom. U vrijeme ovih kraljeva Bog Nebeski podići će kraljevstvo koje neće nikada propasti i neće prijeći na neki drugi narod. Ono će razbiti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati dovijeka — kao što si vidio da se kamen s brijega odvalio a da ga ne dodirnu ruka, te smrvio željezo, mjed, glinu, srebro i zlato. Veliki je Bog saopćio kralju što se ima dogoditi. Sanja je istinita, a tumačenje joj pozudano.” (Daniel 2,36-45)

José je objasnio ono što je i sam tek saznao o kipu iz sna, da je to simbol povijesti svijeta.

Proročko ispunjenje započelo je već s prvim carstvom, Babilonom, Nabukodonozorovim carstvom. Babilonsko

Carstvo, koje je od 605. do 538. god. pr. Kr. vladalo tada poznatim svijetom, bilo je glava od zlata.

Nakon toga vladali su Perzijanci i Medijci (prsa od srebra na kipu) od 538. do 331. god. pr. Kr. Kasnije se pojavio mladi Aleksandar Makedonski i ukinuo perzijsku prevlast u bitki kod Arbele. Od 331. do 168. god. pr. Kr. Grčka je vladala svijetom. Tada su rimske vojske svladale Grke. Rimsko je Carstvo vladalo željeznom rukom od 168. god. pr. Kr. do 476. god. po Kr. Povijest potvrđuje da je svijetom vladao car August kad se u Betlehemu rodio Isus.

Rimsko se Carstvo na kraju raspalo na deset manjih država. One su pripadale Hunima, Istočnim Gotima, Zapadnim Gotima, Francima, Vandalima, Sjevima, Burgundima, Herulima, Anglima i Sasima, i Lombardima.

Jedno je jasno: biblijska se proročanstva točno ispunjavaju. A ono što zaprepašćuje: podjela Rimskoga Carstva i danas je vidljiva na zemljovidu Europe.

U povijesti su mnogi europski državnici pokušavali ujediniti Europu, ali bez uspjeha. Napoleon je kanio zavladati svijetom, njegove vojske daleko su doprle. Ipak je na kraju bio jadno poražen. Njegov san nije se ispunio. Europa je ostala podijeljena. Britansko Kraljevstvo nije imalo ništa više uspjeha. A kako je završio Hitler sa svojim snovima o vlasti? Europa se ne da ujediniti, jer je tako proročanstvo potvrdilo: “Ali se neće držati zajedno!” (Daniel 2,43)

“U Bibliji se sve to o politici može pročitati?” — upitao je Crni Orao.

“Da, i većina vladara, zajedno sa svojim vojskovođama, nije htjela prihvatiti ono što im je Bog preko proroka govorio. Neki su se rugali odbacujući proročanstva kao proizvod bolesnoga ljudskog uma. Ali događalo se sve ka-

ko je bilo prorečeno. Ali za mnoge je bilo prekasno da u to povjeruju.”

“Da li bih ja trebao povjerovati?”

“Ako Božju riječ prihvatiš ozbiljno kao što sam to ja učinio, povjerovat ćeš. Ja se tome iskreno nadam. Razmišli malo: velika svjetska carstva dokaz su vjerodostojnosti Biblije. Izvještaji o tome ostali su nam da bismo mogli donijeti vlastite odluke za budućnost.”

“I što će biti s tom budućnošću?”

“Najvažnije pitanje jest: Tko će biti sljedeći vladar svijeta? Mi živimo u posljednjim danima povijesti svijeta. Tu se, Crni Orle, krije i odgovor na tvoje pitanje! Isus Krist će biti sljedeći vladar svijeta! On će ponovno doći. On je Kamen koji je udario u stopala kipu. Ljudska borba za prevlast i preživljavanje doći će svomu kraju, kao što je to u Bibliji najavljeno: ‘U vrijeme onih kraljeva Bog Nebeski podići će kraljevstvo koje neće nikada propasti.’ (Daniel 2,44) Razumiješ li? Krist će uskoro doći. Mi se moramo pripremiti za Njegov dolazak.”

José je čitao iz Biblije ono što je bilo rečeno o drugom Kristovu dolasku i o znacima koji će mu prethoditi. Ovo je na Crnoga Orla izazvalo jak dojam. Ono što je čitao bilo mu je potpuno novo. Iznenada je osjetio da stoji pred pitanjem: Hoću li biti spreman kad se Isus pojavi?

“Kamen može udariti svakog trenutka” — nastavio je José. “Za one koji ne vjeruju bit će to strašno, ali vjerni će slaviti jer će prestati svaka žalost i svaka tuga. Kristovi sljedbenici oslonili su se na Kamen, na Krista, i zato se ne trebaju bojati.” (Matej 7,24; Psalam 62,2.7; Psalam 28,1; 1. Korinćanima 10,4)

Sve je to zvučalo vrlo uvjerljivo. José je nastavio: “Crni Orle, vjerujem cijelim srcem da nas je Božja providnost

povezala. Ne čini li se i tebi tako? Svakog sam se dana molio za tebe. Ti si meni pomogao, a sad se ja trudim da tebi pomognem. Što ti misliš o tome?”

Crni Orao bio je dirnut. “José, bez obzira što me je na to navodilo, jednostavno sam imao potrebu vidjeti te. Ono što si mi jutros ispričao doista je uvjerljivo. Razmišljao sam o onomu što si mi rekao prije nekoliko tjedana, ali nisam u tome mogao pronaći neki smisao. Sad shvaćam: Bog je stvorio plan i trudi se da ga ostvari.”

“Drago mi je da sam ti bar malo pomogao. Bog će te dalje voditi ako Njegove riječi shvatiš ozbiljno. I ja sam postao sasvim drugi čovjek otkako živim zajedno s Kristom. To je divno, nije li?”

“I ti stvarno vjeruješ da se veliki nebeski Bog brine za svakoga čovjeka pojedinačno?”

“Vjerujem. On i tebe voli. On voli sve poštene i iskrene ljude.”

“Zna li Bog sve što sam dosad činio i što činim sada?”

“Sve! Kada sam to shvatio, kleknuo sam pred Gospodina i zamolio Ga da mi oprostí svaku nepravdu koju sam učinio i da mi pomogne da odsada živim u skladu s Njegovom voljom. Otad mi u tome svakog dana pomaže.”

José je osjetio da je njegov posjetitelj ganut. Bez riječi su se pogledali. Razgovarali su o povijesti svjetskih carstava, o ratovima i narodima. Većina se naroda samo trudila da osigura svoju vlast, da nađe rješenje svojih problema, ali je život na Zemlji ipak postajao sve težim. Nikakav napredak znanosti i nijedna društvena reforma, bar dosad, nisu uspjeli ukloniti bolesti, glad i nepravdu.

Svemu tomu nasuprot stoji Božja riječ. Biblijska proročanstva najavljuju da će sve biti dobro tek kad se Isus vrati na Zemlju.

José je Crnom Orlu rekao sve što je znao o drugom Kristovu dolasku i o Kristovom djelu na Nebu. Rekao mu je da je Biblija potpuno promijenila njegov život i njegov pogled na budućnost. Ova osobna ispovijed ostavila je dubok dojam na borca za slobodu. Njemu je postalo jasno da je izgubljen i da mu je potrebna pomoć.

Upitao je: “Što bih trebao učiniti da to isto doživim?”

“Započni novi život u Isusu Kristu!”

“Što to znači?”

“To znači pokajati se, tražiti oprost, obratiti se Bogu. ... Hoćeš li me opet posjetiti?”

“Smijem li?”

“Ti si dobrodošao u svako doba!”

“Želio bih saznati što to znači vjerovati i iskusiti oslobođenje od krivnje!”

“Dobro! Tražit ćemo odgovor u Božjoj riječi. Ispričat ću ti i svoje iskustvo.”

Vrijeme je doista brzo prošlo. Već je bilo blizu podne i Crni se Orah morao vratiti k svojim drugovima.

Još jedan biblijski tekst želio mu je José podariti za put. “Što, dakle koristi čovjeku ako dobije cijeli svijet, a izgubi svoj život? Tko se postidi mene i mojih riječi pred ovim preljubotvornim i grešnim naraštajem, toga će se i Sin Čovječji postidjeti kada dođe u slavi svoga Oca sa svetim anđelima.” (Marko 8,36.38) Zatim su se zajedno pomolili Bogu.

“Misli o tome, Crni Orle, da će svaki koji uzvjeruje u Isusa Krista biti spašen,” — naglasio je José na rastanku.

Još posljednji stisak ruke. “Hvala ti, José! Od srca ti hvala!” José je otvorio vrata i njegov je posjetitelj krenuo prema gradu.

6

Odluka

*“Pronikni me svega, Bože, srce mi upoznaj,
iskušaj me i upoznaj misli moje:
pogledaj, ne idem li putem pogubnim,
i povedi me putem vječnim!”*

(Psalam 139,23.24)

Prigodom njihova sljedećeg susreta José je govorio o sukobu između Krista i Sotone na Nebu kao i o borbi između dobra i zla na ovom svijetu. Crni Orao bio je vidljivo zadivljen, čak potresen onim što je čuo. Jedva da je mogao povjerovati u sve to!

“Ti kažeš da je sve započelo na Nebu! Da je na Nebu izbio rat!”

“Da.”

“Čudno! Sve ono što sam dosad čuo, sve ono što mi je bilo rečeno, obilježava Nebo kao mjesto savršenstva, kao raj. A ti mi sada kažeš da je na Nebu bjesnio rat. Odakle ti to? I gdje je to Nebo o kojemu ti govoriš?”

“Prije vrlo kratkog vremena i ja sam postavljao ta ista pitanja. I vjeruj mi, nije bilo lako pronaći nekoga tko bi mi mogao dati prihvatljiv odgovor. Tek sam u Bibliji pronašao prava objašnjenja.”

“Ti si ih sam pronašao?”

“Ne, bilo bi bolje da sam rekao: našao sam nekoga tko mi je ukazao na biblijski odgovor!”

“Kako stoji s mojim pitanjima?”

“Ti si postavio dva pitanja. Želim na njih odgovoriti pojedinačno i započet ću s posljednjim.”

“Dakle, gdje je Nebo o kojemu stalno pričaš?”

“Biblija govori o različitim nebesima. Jedno nebo jest atmosfera oko našeg planeta, kao što je napomenuto u izvještaju o stvaranju: ‘I ptice krilate nek polete nad zemljom, svodom nebeskim.’ (Postanak 1,20) Zatim, postoji i zvjezdano nebo (Postanak 22,17) koje proučavaju astronomi i istraživači svemira već stoljećima. Gledajući zemaljskim očima, to je drugo nebo.”

“Postoji li i nešto drugo, osim zvijezda i planeta?”

“Da, informacije o tomu nalazimo u Bibliji: ‘Eto, Jahvi, Bogu tvome, pripada nebo, i nebo nad nebesima, zemlja, i sve što je na njoj.’ (Ponovljeni zakon 10,14) ‘Ta nebesa ni nebesa nad nebesima ne mogu ga obuhvatiti.’ (2. Ljetopisa 6,18)

Apostol Pavao govori o jednom čovjeku koji je stigao sve do trećega neba (2. Korinćanima 12,2).”

José je izveo sljedeći zaključak: “Treće Nebo je Božje boravište. Tamo se nalazi Stvoriteljevo prijestolje. Odatle Bog upravlja cijelim svemirom. Jesi li zadovoljan odgovorom?”

“Da, izgleda mi razumno to objašnjenje o tri neba. Ali, prije nego što odgovoriš na pitanje o ratu na Nebu, postavio bih ti još jedno pitanje koje me muči. Ti si nekoliko puta naglašavao da je Sotona, Božji neprijatelj, odgovoran za sve nevolje koje su zadesile svijet, za sva ubojstva i za svu mržnju. Jesam li te dobro shvatio?”

“Jesi. Nisam ti mnogo govorio o Božjem neprijatelju, jer sam smatrao da i sam znaš sve o tom tiraninu i o njegovu podrijetlu.”

“Potpuno suprotno. Ništa ne znam o tome. Skoro sam bio spreman povjerovati da Sotona postoji samo u mašti praznovjernih ljudi.”

“I ja sam tako mislio dok nisam počeo proučavati Božju riječ. Uistinu je zadivljujuće što se sve može otkriti proučavajući tu knjigu!”

“I što si otkrio?”

“Sotona je nevidljivi vladar ovoga našeg svijeta!”

“Kako to?”

“Uz pomoć požude i nepravde skoro da je sve ljude učinio svojim slugama!”

“Trenutak, José! Što to govoriš? Zar mi nisi upravo rekao da je Bog vladar cijelog svemira? Sam sebi proturječiš kad kažeš da Sotona upravlja ovim svijetom!”

“Ne, ne proturječim! Većina ljudi ne shvaća pravu narav sukoba između Krista i Sotone, oni ne znaju kako je i kada sve započelo i kako će se završiti.”

“Hoćeš li time reći da postoji neko biće koje se zove Sotona? Ja sam smatrao da je đavao samo loše raspoloženje, negativan osjećaj, ono što nazivamo zlom!”

“Ne, Crni Orle, on je stvarno biće. Sotona je Božje stvorenje. Biblija ga naziva Neprijateljem, Varalicom i Klevetnikom.”

“Ako je tako, odakle se on pojavio? Ako je Bog sve stvorio, onda je stvorio i Sotonu. A ako je stvorio Sotonu, onda je odgovoran i za sve zlo koje je Sotona prouzročio na svijetu.”

“Odgovor glasi: Bog nije odgovoran! Dat ću sve od sebe da ti to objasnim. Bog nije odgovoran za zlo; On nije

stvorio Sotonu, već je od stvorenoga bića nastao đavao, kao što od voljenog djeteta nastaje prijestupnik koji ubija i otima. I tako smo stigli do tvojega prvog pitanja: Što je Nebo i što se tamo dogodilo?”

“Sigurno pod tim podrazumijevaš treće Nebo u kojemu se nalazi Božje prijestolje. Kako se zlo tamo pojavilo? O tome nikad ništa nisam čuo i sve mi se čini neobjašnjivim.”

José je uzeo Bibliju u ruke. “Sve je to zapisano u ovoj knjizi. Sukob između dobra i zla, koji i danas traje, započeo je na Nebu. Lucifer, starješina anđela, stvoreno biće, podigao se protiv Boga i Njegove vladavine. Ono što su proroci Izaija i Ezekiel napisali o nekim svjetskim vladarima, odnosi se i na Sotonu:

‘Kako pade sa nebesa, Svjetlonošo, sine Zorin? Kako li si oboren na zemlju, ti, vladaru naroda? U svom si srcu govorio: Uspet ću se na nebesa, povrh zvijezda Božjih prijesto ću sebi dići. Na zornoj ću stolovati gori na krajnom sjeveru. Uzaći ću u visine oblačne, bit ću jednak Višnjemu.’ (Izaija 14,12-14) ‘Sine čovječji, zakukaj tužaljku nad tirkim kraljem. Reci mu: Ovako govori Jahve Gospod: Gle, ti bješe uzor savršenstva, pun mudrosti i čudesno lijep! U Edenu, vrtu Božjem, ti življaše, resio te dragulj svaki, sard, topaz i dijamant, krizolit, oniks i jaspis, safir, smaragd i zlato. Načinjeni bjehu bubnjevi i frule, na dan ti rođenja bjehu pripravljeni. Postavih te kao raskriljena keruba zaštitnika: bio si na svetoj gori Božjoj, hodio si posred ognjena kamenja. Savršen bješe na putima svojim od dana svojega rođenja dok ti se u srcu ne začu opaćina. (...) Zato te zbacih sa gore Božje, istrgeh te, kerube zaštitniče, ispred ognjenoga kamenja. Srce ti se uzoholi zbog ljepote tvoje, mudrost svoju odnemari zbog svojega

blaga! Na zemlju te bacih i predah te zemaljskim kraljevima.” (Ezekiel 28,12-18)

José je pogledao Crnoga Orla. “Jesi li čuo: Sotona je bio kerub, svjetlonoša, odatle mu i ime Lucifer. Bio je savršen, bez mane, imao je prednost da stoji pred Božjim prijestoljem. Drugim riječima: živio je s Bogom u savršenom skladu. Ali sve se to promijenilo. Lucifer se uzoholio zbog svoga položaja i svoje mudrosti.

Kao stvoreno biće uživao je slobodu koju mu je Bog dao, ali je zloupotrijebio svoju prednost. Pomislio je da može postati kao Bog. Pri pokušaju da uzvisi sebe, pretvorio se u Božjeg neprijatelja. Želio je zauzeti mjesto Najvišega. Snagom svoje uvjerljivosti privukao je mnoge anđele na svoju stranu. Tvrdio je da je Bog nepravedan jer nastoji svim stvorenim bićima nametnuti svoju volju. Ta Sotonina pobuna prouzročila je rat na Nebu.”

José je ponovno uzeo Bibliju u ruke i počeo čitati:

“Uto se zametnu rat u nebu koji je Mihael sa svojim anđelima morao voditi protiv Zmaja. Zmaj i njegovi anđeli prihvatiše borbu, ali je ne mogoše izdržati. I mjesta za njih više nije bilo u nebu. Bijaše zbačen veliki Zmaj, stara Zmija koja se zove đavao — sotona, zavodnik cijeloga svijeta — bijaše zbačen na zemlju i bijahu zbačeni s njime njegovi anđeli.” (Otkrivenje 12,7-9)

Crni Oraj je pozorno slušao. José je nastavio objašnjavati: “Ovo je, dakle, taj rat na Nebu! Lucifer se pretvorio u Zmaja, a to je drugo ime za Sotonu. Krist, ovdje nazvan Mihael, pobijedio ga je i zbacio na Zemlju, na naš planet. I svi pali anđeli, oni koji su se njemu priključili, doživjeli su istu sudbinu. Ti su se anđeli pretvorili u demone. Ali time sukob između dobra i zla još nije bio završen. Čitajmo dalje:

“Tada, obuzet gnjevom protiv Žene, Zmaj ode da vodi rat protiv ostalih iz njezina potomstva, protiv onih koji vrše Božje zapovijedi i čuvaju Isusovo svjedočanstvo.” (Otkrivenje 12,17) I tako je naša Zemlja postala bojno polje.”

“Tko je ta žena na koju se Sotona naljutio?”

“Žena je simbol zajednice vjernika, iskrenih kršćana. Sotona ih mrzi i želi ih uništiti. Ali o tomu možemo razgovarati sljedeći put.”

“Ali, zašto je Bog, svemogući Bog, ostavio Lucifera u životu? Zašto ga nije odmah uništio? Onda bi rat na Nebu bio jednom zauvijek završen.”

“Da, Bog je to mogao učiniti. Imao je tu moć, ali se nije njome poslužio.”

“A zašto nije?”

“Da je to učinio, kako bi onda dokazao svemiru da Lucifer nije bio u pravu? Što bi onda druga razumna bića zaključila?”

“Vjerojatno to da je Bog silan i da ne trpi neposlušnost!”

“Da, ali Bog nije tiranin, već Bog ljubavi. On želi da Ga bića koja je stvorio vole, da Mu služe iz ljubavi.”

“Meni to nekako izgleda kao da je Bog samoga sebe stavio pred sud!”

“Da, tako je! Bog se našao u ulozi optuženoga, pa je odlučio Sotoni ostaviti dovoljno vremena da se pokaže u pravoj svjetlosti. Tako će svemir imati priliku shvatiti da su optužbe protiv Boga bile lažne i da Sotona nije u pravu. Cijeli svemir uvučen je u vrtlog ovoga sukoba, i svaki čovjek mora sudjelovati u borbi.

I pred nama je izbor. Mi možemo stati na Božju stranu i težiti za onim što je dostojno poštovanja, časno i pošteno. Ili se možemo pridružiti Božjem neprijatelju, klevetniku, i

svima onima koji slijede svoje sebične ciljeve. To nam ujedno objašnjava zašto su zatvori po cijelom svijetu puni, zašto se na sve strane događaju ubojstva i prepadi.”

“Hoće li ovaj sukob stalno tako trajati?”

“Neće! Biblija govori o danu Suda i kaže da je taj dan blizu. Svi koji su prezirali ono što je pravedno i dobro, bit će uništeni, zajedno sa Sotonom i njegovim palim anđelima. Piše da će biti bačeni u ‘ognjeno jezero’ (Otkrivenje 20,14.15).”

“To mi nekako liči na pakao!”

“Da! Doći će do velikoga svemirskog spremanja i čišćenja. Iz tog ognja nastat će novi svijet. U tome novom svijetu neće više biti zla, neće više biti Sotone ni njegovih demona. Apostol Ivan imao je priliku da u viđenju razgleda tu novu Zemlju. On o tome piše: ‘Potom opazih novo nebo i novu zemlju.’” (Otkrivenje 21,1)

“Ti si jednom rekao da će pravednici naslijediti Zemlju!”

“Dobro je da se toga još uvijek sjećaš! Da znaš, Crni Orle, i ja bih htio biti tamo. Upravo zato sam prihvatio Isusa kao svojega Spasitelja i Gospodina, zato Ga volim i zato sam dragovoljno odlučio držati Božje zapovijedi!”

“A što je sa Sotonom? Zar te on ne napastuje?”

“Ja znam da on čini sve što je u njegovoj moći da mi oteža život. Ali otkako vjerujem u Boga, otkako Ga slušam, postao sam Njegovo vlasništvo. Nebeski Otac obećao je da će štiti ono što Njemu pripada. Ima toliko divnih obećanja na koja se mogu osloniti, obećanja o tome da će se borba završiti i da će Isus konačno doći i uzeti nas sve k sebi.”

“Da, José, vidim da ti svoj život s Kristom vrlo ozbiljno shvaćaš!”

“Dobro vidiš. Crni Orle, i tebe bih rado vidio među stanovnicima nebeskoga kraljevstva. Bog te voli. Imaj na umu: mnogo je bolje biti na Gospodnjoj strani!”

“Kad bih ti sada rekao da me sve to uopće ne zanima i da ne mogu vjerovati u Boga, bi li i dalje trošio svoje vrijeme na mene?”

“Sve dok si spreman slušati, ima nade. Govorio sam ti o najdubljim iskustvima mogega života samo zato što te smatram svojim pravim prijateljem.”

“Nešto bih ti rekao, José. U tvojoj sam kući osjetio barem nešto od Božje nazočnosti. Mnogo toga se u mom životu već dosad promijenilo.”

“Radujem se što to čujem. Prije nego što odeš, htio bih ti predati svoj mali dar, kao prijatelju. Taj dar vrijedi mnogo. Nadam se da će ti se svidjeti i da ćeš ga od danas svakoga dana upotrebljavati.”

Predao je Crnom Orlu mali zavežljaj.

“Kakvo je to iznenađenje?”

“To je Biblija. Želim da je uzmeš. Moja žena Maria napravila je zavežljaj. Možeš ga prebaciti preko ramena i nositi uvijek sa sobom.”

“To je vrlo ljubazno od tebe. Hvala ti. Sad mogu sâm čitati iz Božje riječi, kako to ti kažeš. Još jedanput ti hvala!”

Tijekom nekoliko sljedećih tjedana dolazio je Crni Orao još mnogo puta u Joséov dom, a nekoliko je puta dolazio i na bogoslužja u crkvu. Vraćao se uvijek s nekom novom spoznajom u svoj tabor. José, skromni kršćanin, približio mu je biblijske istine koje su njegov život i život njegove obitelji na tako divan način promijenile. Svi su oni vjerom stekli novu nadu koja vrijedi više od svega zlata, srebra i dragulja ovoga svijeta. Bili su spremni za Božje kraljev-

stvo. Dok su svoju vjeru dijelili s drugima, postajali su još čvršći u svom povjerenju i u svojoj radosti.

José se radovao svakom novom susretu s Crnim Orlom.

7

Avantura

*“K Jahvi su svagda oči moje upravljene,
jer mi nogu izvlači iz zamke.”*

(Psalam 25,15)

Tijekom ljetnih mjeseci obojica su imala dovoljno posla. Tjedni su bili ispunjeni iznenadnim posjetima i planiranim biblijskim proučavanjima. José i Crni Orao (njegovo pravo ime ostalo je tajna) vodili su iscrpne razgovore i stjecali zajedničko mišljenje o pitanjima o kojima ranije nikad nisu razmišljali.

Obojica su se izlagala velikim opasnostima jer njihovi susreti nisu mogli ostati nezapaženi. Ali to je bio tek početak.

Došla je jesen i poljski su radovi bili završeni. Urod je bio prikupljen, počinjalo je zimsko razdoblje odmora. José je napokon našao vremena i za domaće poslove. Dosta toga bilo je zanemareno.

Jednoga jutra — bilo je još rano i José je bio sam — netko je pokucao na vrata. José je odškrinuo vrata za jedan prst i pogledao van.

“Dobro jutro, José!” — tiho mu se obratio Crni Orao. “Jesi li sâm? Je li zrak čist? Jasno mi je da sam došao

iznenada, kao i mnogo puta ranije. Imaš li vremena za mene?”

“Uđi! Čovjek s planina kod mene je uvijek dobrodošao!” — odgovorio je José.

“Danas sam sâm!” Crni je Orao pokazao prema ogradi. “Možeš vidjeti da je moj konj privezan na ulazu. Danas me više nitko ne čeka pod velikim cedrom.”

José je primijetio da Crni Orao izgleda umoran, ali opušten. Rekao je: “Doista si me iznenadio. Prošlo je već nekoliko tjedana otkako smo se vidjeli i zajedno proučavali Bibliju. Molio sam se Bogu za tebe i nadam se da je sve dobro s tobom i tvojim ljudima.”

“Zbilja? Ti si molio za mene i moje drugove?”

“Da! Izgleda da je u posljednje vrijeme vrlo tiho gore u planinama. U vijestima se ništa ne čuje o borcima za slobodu.”

“U pravu si, doista je postalo mirnije. Zato sam imao vremena razmisliti o sebi i o svemu o čemu smo zajedno čitali i razgovarali. U tome mi je posebno pomogla Biblija koju si mi darovao.”

“Tome se radujem! Ali, prije nego što budemo razgovarali, mislim da bi bilo dobro da se malo odmoriš. Sigurno si cijelu noć jahao i osjećaš se umornim.”

“Da, mislim da bi to bilo dobro. Zbilja sam umoran.”

“Prvo ću ti dati da nešto pojedеш!”

“Ti si doista ljubazan i pažljiv. Tako je: nekoliko zaloga i malo počinka dobro će mi doći. Ovog puta morao sam dugo jahati jer smo promijenili boravište u planinama i našli smo novo sklonište. Sad smo još više u planinama i još dalje od civilizacije.”

Pošto se Crni Orao malo okrijepio, José ga je odveo u sobicu svojega sina. Tu je već za nekoliko minuta zaspao.

José je izašao odvesti konja u staju, položiti mu sijena i dati vode. Osjećao je da je Crni Orao neuobičajeno nemiran. José ga je mogao razumjeti, i on sam je bio u sličnom položaju. Tada je i njegovo srce bilo obuzeto nekom posebnom vrstom brige. Postalo mu je jasno da je na svom životnom putu naišao na znak STOP. Bi li to trebao biti kraj svemu? Ili s druge strane toga tajanstvenog i neobičnog znaka postoji još nešto? Novi život? Nebo? Pakao?

I njega su mučila pitanja: Od čemu ovisi sve što se s nama događa? Hoćemo li za sve što smo učinili biti pozvani na odgovornost?

Vjerojatno se Crni Orao nikad ranije nije bavio sličnim mislima kao, uostalom, ni José. On je jednostavno bio zaokupljen time da od svog života nešto stvori. Ali kad je čuo božansku poruku, svladali su ga strah i nemir, čak i bol. José je znao da se svi ljudi prije ili kasnije moraju suočiti s ovim pitanjima. Dok je njegov gost spavao, molio se Bogu za njega i za sebe: Bože, budi nam milostiv, pomoz mi da mogu učiniti nešto za ovoga čovjeka!

Pošto je jedan sat odspavao, Crni se Orao malo odmorio, ali je i dalje bio nemiran i uzbuđen.

“Mogu li dobiti čašu vode?”

José je stavio posudu s mlijekom na stol.

“Hvala! Sada se osjećam nešto bolje. Znaš, José, morao sam doći k tebi, jer mi je prijeko potrebna pomoć!”

“Imaš li nevolja sa svojim ljudima?”

“Samo uobičajene sitne svađe. Ali imam teškoća sa samim sobom. Mnoga me neriješena pitanja zastrašuju, više nego ikada!”

Joséov je predosjećaj dakle bio u pravu. Nešto se događalo u srcu toga čovjeka. Božji Duh ga je uznemiravao. Snaga Biblije i Joséovih tumačenja djelovali su na srce i

na osjećaje Crnoga Orla. Neko novo poimanje raslo je u njemu i njegove su se misli kretale duhovnim putevima. Više od svega izoštravala se njegova savjest i budila iz dugogodišnjega sna.

José je bio duboko potresen gledajući što Radosna vijest o Kristu može postići. Započelo je obraćenje jednoga čovjeka. Crni je Oreo stekao uvjerenje da je mnogo od onoga što je dotada činio bilo pogrešno. Iskreno se kajao, osjećao je potrebu da ispravi učinjene nepravde ako to bude moguće. Božja sila obavljala je na njemu djelo obraćenja. José je to jasno vidio. Objasnio je to bez oklijevanja: “Crni Orle, Bog te zove, a tvoje srce odgovara. Tako je bilo i sa mnom!”

José je donio svoju Bibliju. No prije nego što ju je otvorio, pomolili su se Bogu da im pripremi misli da razumiju ono što čitaju i o čemu razgovaraju. Otvorio je zatim Evanđelje po Mateju i našao tekst u kojemu Isus poziva: “Dođi i slijedi me!” (Matej 19,21)

“Što doista znači slijediti Krista, objasniti ću ti kasnije. Sad je najvažnije da nas Bog poziva i da nam se obraća na razne načine. Pokatkad se pritom služi izvanjskim utjecajima, kao u slučaju nas dvojice. On nam govori i preko naše savjesti; On usmjerava naše misli kad čitamo Bibliju. Bog je i tebi govorio.”

“Da, siguran sam da je tako. Zato sam i došao k tebi! Što sada trebam činiti?”

“Ti si sebi postavio najvažnije pitanje s kojim se svaki čovjek mora suočiti kad čuje božanski poziv. Želio bih da ti sâm Isus odgovori: ‘Zaista, kažem vam, ako ponovo ne postanete kao mala djeca, sigurno nećete ući u kraljevstvo nebesko.’” (Matej 18,3)

“Što to znači? Je li tu riječ o obraćenju?”

“Obraćenje je nešto vrlo važno. Kristov preteča, Ivan Krstitelj, pozivao je: ‘Iziđe vrijeme i približi se carstvo Božje; pokajte se i vjerujte evanđelje!’ (Marko 1,15 — DK) I naše se vrijeme ispunilo. Isus će se vratiti na Zemlju. Zato se i nama upućuje poruka: ‘Pokajte se i vjerujte evanđelje!’ Ja sam se pokajao i povjerovao Evanđelje. U mom životu je došlo do promjene, ja sam se obratio.”

“Obratio... a kako je to? Što si to doživio? Želim znati što se od mene očekuje?”

“Molim te da zapaziš: prvo je bio upućen poziv na pokajanje. To je važan korak na putu obraćenja.”

“A što znači pokajanje?”

“Pokajanje znači da je čovjeku iz dubine srca žao zbog svega što je učinio protivći se Božjoj volji. Zajedno s pokajanjem javlja se i promjena misli pod utjecajem Svetoga Duha. Krist je svojim sljedbenicima obećao da će im poslati Svetoga Duha koji će im otvoriti oči da uvide što je grijeh a što je pravednost i da ih uvjeri da postoji božanski sud (Ivan 16,8).

Tek vjerom u Isusa Krista pokajanje postaje iskreno. Pokajnički raspoložen čovjek čezne za oprostom svoje krivnje. Oprost u Isusu Kristu oslobađa nas prokletstva grijeha, koje je povezano s krivnjom. Upravo zato na mnogo mjesta čitamo u Bibliji: ‘Blažen onaj kome je grijeh otpušten, kome je zločin pokriven!’ (Psalam 32,1) Dok je živio na Zemlji, Isus je govorio onima koji su tražili oprost: ‘Ohrabri se, sinko! Oprošteni su ti grijesi!’ (Matej 9,2) To me podsjeća na Petrovu propovijed na Dan duhova: ‘Obratite se i povratite se da vam se izbrišu grijesi!’” (Djela 3,19)

“Opet čujem istu riječ: obratite se! Što ona na kraju krajeva znači?”

“Ona znači okrenuti se, krenuti novim putem!”

“A kako treba razumjeti izraz ‘da vam se izbrišu grijesi’?”

“Ti već znaš da ljudi govore o čistoj savjesti. Mogu ti reći: dobro je imati čistu savjest. To sam na sebi iskusio. Morao sam ispraviti svoje greške i naučiti moliti se kao David: ‘Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni!’ (Psalam 51,12) Pavao je u svojoj Poslanici Korinćanima opisao obraćenje kao jedan od najznačajnijih događaja u životu: ‘Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.’ (2. Korinćanima 5,17) Vjernicima u Rimu rekao je: ‘Tako i vi smatrajte sebe mrtvima grijehu, a živima Bogu u Kristu Isusu!’” (Rimljanima 6,11)

Crni je Orao bez riječi slušao.

“Ne pričam li ti ja previše?” — upitao ga je José.

“Ne, ne!”

“Ne umaraju li te moje riječi?”

“Ne, nipošto! Samo sam pokušao shvatiti objašnjenje obraćenja i pomirenja s Bogom. Stvarno je divno to što mi govoriš!”

“Ne znam jesi li primijetio, ali ja sam ti govorio o svom iskustvu. Tako je to bilo sa mnogom. Svaka riječ u Bibliji meni je važna. A Isus i tebi kaže: ‘Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega!’ (Ivan 3,3).”

“Odozgo ne rodi?”

“Da. To znači ne počne živjeti novim životom, s novim mislima i novim osjećajima. Pravo obraćenje potpuna je promjena naravi. Mnogi se ljudi zovu kršćanima, iako nikad nisu doživjeli novorođenje. Ja sam ga doživio, a vjerujem da ćeš ga i ti doživjeti!”

Crni je Orafo pozornost slušao. Današnji razgovor bio je kratak, ali važan.

“Jesam li odgovorio na tvoja pitanja?” — htio je znati José.

“Jesi. Osjećam da me nešto pokreće. Dok sam te slušao, otkrio sam razloge svojemu beznađu posljednjih tjedana. Ono što si mi čitao iz Biblije točno se odnosi na mene.”

“Jesi li spreman moliti se zajedno s Davidom: ‘Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni’? Još se dobro sjećam kad sam se prvi put tako molio. Bog može to učiniti i On je to za mene učinio. Prorok Habakuk potvrđuje: ‘Pravednik živi od svoje vjere.’ (Habakuk 2,4)

I apostol Pavao je nakon svoga obraćenja bio siguran: ‘Živim — ali ne više ja, nego Krist živi u meni: život koji sada provodim u tijelu, provodim u vjeri u Sina Božjega, koji mi je iskazao ljubav i samoga seba za mene predao.’ (Galaćanima 2,20) Jesi li počeo vjerovati? Vjeruješ li u ono što sam ti čitao iz Biblije?”

“José, prije nisam ni u što vjerovao, ni u što povezano s religijom, ali sada...”

“Hajdemo se, Crni Orle, zajedno pomoliti! Ja ću početi, a onda možeš ti sâm razgovarati s Bogom!”

Obojica su kleknula. Kad je José završio svoju molitvu, jedan trenutak vladala je tišina. Tada je Crni Orafo izgovorio svoju prvu molitvu: “Gospodine, stvori mi čisto srce. Amen!”

Kad su ustali, čvrsto su se zagrlili. Sada su uistinu postali prijatelji.

“José, toliko sam ti zahvalan na svemu što si za mene učinio. Sad sam duboko uvjeren da nas je Božja providnost povezala. Nikada to neću zaboraviti.”

“Neću ni ja!”

“Još ti nisam rekao zašto sam baš danas došao k tebi.”

“Ima li kakvih novosti u planinama?”

“Moram priznati da sam se prigodom svojih posjeta tvojoj kući izlagao velikoj opasnosti. Sad moram biti oprezan i više ne mogu dolaziti u tvoj dom barem neko vrijeme. Ali imam jednu molbu i nadam se da me nećeš odbiti. Znam da ti svoju vjeru u Bibliju doista ozbiljno shvaćaš.

Posljednjih tjedana razgovarao sam sa svojim ljudima o tome, ali nisam im bio u stanju sve to tako lijepo objasniti kao ti. Pomislio sam da bi bilo dobro kad bi ti mogao barem nekoliko dana provesti s nama. Bi li bio spreman to učiniti? Rekao si da u ovom trenutku ne moraš ići na posao. Što misliš o tome?”

José se osjećao kao gromom ošinut. Nije mu ni u snu palo na um da se odvaži na takvo što.

“Da idem... s tobom? U planine?”

“Da! Možda je to u skladu s Božjom voljom!”

José je ostao bez riječi. U planinama bi moglo doći do sukoba između ustanika i nacionalne garde! Osim toga, bilo je krajnje opasno ići u planine. Staviti će na kocku i svoj život. Što da učini? Kolebao se između dviju mogućnosti.

Crni Orao ga je počeo nagovarati: “Mislio sam da ćeš se obradovati kad te zamolim da mojim ljudima objaviš biblijsku poruku!”

José je šutio. Sjetio se riječi pastora koje je prije kratkog vremena čuo: Svaki je kršćanin Isusov vjesnik dok drugima navješćuje Radosnu vijest.

“Tražim li previše od tebe?”

Ni dalje nije bilo odgovora. Joséu su u ušima odzvanjale riječi: “Vi ste svjetlo svijeta!” — “Vaše svjetlo neka

tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog.” Sjetio se i obećanja: “Bog će poslati svoje sluge kojima ništa neće biti teško ukoliko se radi o spasenju bližnjih!”

Opet je čuo Crnoga Orla kako govori: “Što je onda s mojom molbom?”

Konačno je odlučio: “Idem s tobom! Tvoja ponuda je došla tako iznenada da sam morao o svemu razmisliti. Ali sad sam odlučio. Idem s tobom.”

“Dobro. Dok se ti budeš spremao, ja ću se dotle pobrinuti za svoga konja!”

José je osjećao da je Božja ruka na djelu. Oslonio se na Božje vodstvo i bio je siguran da će ispuniti božanski plan ako spoznaje do kojih je na tako divan način došao u glavnom gradu provincije odnese i borcima visoko gore u brdima. Ta ga je misao pripremila da prinese, ako bude potrebno, sve na žrtvu.

Bilo mu je potrebno nekoliko minuta da se presvuče i da stavi u torbu svoju Bibliju, bilježnicu i jedan niz biblijskih tema. Zaključao je zatim ulazna vrata, izveo svoga konja iz staje i osedlao ga novim sedlom. To je sedlo kupio tek prije nekoliko dana. Sad su obojica bila spremna da krenu na put.

U posljednjem trenutku José se sjetio: “Crni Orle, moram obavijestiti svoje. Maria i djeca vratit će se tek kasno poslijepodne. Vratit ću se u kuću da im ostavim poruku.”

Otvorio je ponovno ulazna vrata i ušao u kuću. Na papiriću je napisao poruku: “Moram otići u jedan kratki posjet i uskoro ću se vratiti. Vaš José.” Papirić je stavio na kuhinjski stol.

Oba su čovjeka izgledala kao radnici koji odlaze na posao. Nakon kratke molitve, u kojoj su se preporučili

Bogu da ih čuva u odlasku i u povratku, pozorno su pogledali oko sebe. Sve je izgledalo mirno. José i Crni Orao krenuli su zatim prema planinama.

Predvečer su se Maria i djeca vratili kući. Maria je cijeloga dana radila u dobrotvornoj organizaciji Adra, pa su djeca nakon škole navratila po nju.

Kad su se približili kući, primijetili su da su prozori neosvijetljeni i da su vrata zaključana. Joséa nije bilo kod kuće. Iznenađeno su čitali poruku koju im je ostavio. Nije objašnjavao kamo ide ni zašto ide. Ipak, drugi dio poruke: “Uskoro ću se vratiti!” malo ih je utješio.

“Mama, siguran sam da će se tata vratiti prije nego odemo u krevet!” — rekao je Pedro.

“Da, sigurno će se uskoro vratiti kući!”

Istodobno su se jahači koji su prije nekoliko sati napustili grad mučno uspinjali neravnom i krivudavom planinskom stazom. Put ih je vodio strmo uzbrdo, nije bilo ni govora da bi se do večeri mogli vratiti u grad.

Na jahačima se nije moglo izvana zapaziti ništa posebno ili sumnjivo. Crni Orao, koji se sada nalazio u svom carstvu, poznavao je sve skrivene prolaze. On je vodio, a José ga je slijedio na udaljenosti od pedesetak metara. Služili su se rijetko korištenim putovima da bi izbjegli neželjene susrete s pripadnicima Nacionalne garde. Bilo je to opasno jahanje područjima na kojima su se često vodile borbe.

José je znao da su bez zaštite, tješio se jedino Božjim obećanjem: “Ne boj se, jer ja sam s tobom; ne obaziri se plaho, jer ja sam Bog tvoj. Ja te krijepim, i pomažem ti, podupirem te pobjedničkom desnicom.” (Izaija 41,10) S povjerenjem se oslonio na Božje vodstvo i na Njegovu pomoć.

Korak po korak vratio se u sjećanju u svoj nekadašnji život. Nedaleko se nalazio njegov nekadašnji dom. Osjećaji su ga preplavili i njegovo je srce počelo kucati ubrzano.

Kako bi bilo divno još jednom vidjeti staru planinsku kolibu i prekrasne brežuljke! Ipak, to je zasad bilo nemoguće. Obećao je da će otići u logor boraca za slobodu i objaviti im božansku poruku. On je na neki način bio na svom prvom misionarskom putovanju.

Sati su prolazili. Nisu imali nikakve mogućnosti da međusobno razgovaraju. Kad su stigli do rijeke, koju je trebalo pregaziti, Crni Orao se zaustavio. Dok je njegov konj pio, približio se i José. Kad je i drugi konj sagnuo glavu da se napije, jahači se se pogledali bez riječi. Obojica su bila umorna.

Crni je Orao prvi progovorio. “Satima već putujemo, José. I mi i naši konji zaslužujemo mali predah.”

“I ja tako mislim, a ovdje je zbilja dobro mjesto da čovjek malo protegne noge.”

“Možemo dopuniti i čuture za vodu!”

“Možemo se umiti i oprati ruke!”

Sjeli su na stijene pokraj vode i uživali u okolišu i u toplini Sunca.

“José, tako si tih. O čemu stalno razmišljaš?”

“O mnogočemu, o prošlosti, sadašnjosti i o budućnosti!”

“Bojiš li se što si samo sa mnom na ovom bojnopolju?”

“Samo s tobom? Ne znaš li, prijatelju, da mi nikada nismo sami? Pa ni sada!”

“O čemu govoriš? Ovdje nema nikoga osim nas dvojice!”

“Volio bih da možemo vidjeti i ono što je nevidljivo, jer bismo tada oko sebe vidjeli nebeska bića!”

“Nešto kao duhove?”

“Zar još nisi čuo za anđele, tko su oni i što čine?”

“Za anđele? Da, kad sam bio dijete, majka mi je o njima pričala.”

“Sigurno se sjećaš velikog sukoba između Krista i Sotone. Tad sam ti govorio i o anđelima.”

“Ah, da! I Lucifer je bio anđeo. I zato što je zlorabio svoju slobodnu volju, postao je đavao. Morao je biti zbačen s Neba zajedno s trećinom anđela, svojih sljedbenika.”

“Lijepo je da se tako dobro svega sjećaš. Ti pali anđeli postali su demoni i započeli svoje zlokobno djelo. Vjerni anđeli, s druge strane, obavljaju dragocjene zadatke. Najmanje dvojica su sada s nama.”

“Što to znači? Dva anđela su s nama?”

“Jednoga je Bog dodijelio meni, a drugoga tebi. Oni su uvijek s nama.”

S tim je riječima José prišao svom konju i uzeo svoju Bibliju iz torbe na sedlu. Počeo je čitati: “Pazite da ne prezrete ni jednoga od ovih malenih, jer anđeli njihovi, kažem vam, na nebesima neprestano gledaju lice Oca mog nebeskog.” (Matej 18,10)

“Vidiš li?” — nastavio je objašnjavati. “Njihovi anđeli! To se odnosi na onoga koji je meni dodijeljen, i na onoga koji tebe prati. Zar se ne raduješ što uvijek imaš uza se nevidljivog pratioca?”

“Ti misliš da je taj moj anđeo uvijek bio uz mene i da je vidio sve što sam ja činio?”

“Upravo tako.”

Sjenka je prešla preko lica Crnoga Orla. Ove su ga riječi teško pogodile. On je često lakomisleno i bezobzirno

postupao, i sad se svega toga sjetio. José je osjetio njegovu nelagodu i pokušao mu je pomoći.

“Kad sam prvi put čuo nešto o anđelima, bio sam duboko postidjen. Tražio sam oprost, a sigurnost da sam pomiren s Bogom vodila me je k obraćenju. Tek kad su naši nedostaci uklonjeni, možemo se mirno suočiti s Bogom i s našim bližnjima.”

Zavladala je tišina. José je pokazao na Bibliju i objasnio da je to knjiga koja govori o anđelima.

“Želio bih ti pročitati kako su anđeli pomagali ljudima, kako su ih vodili i štitili. U Sodomi je nekad živio čovjek po imenu Lot. Taj je jednom doživio izvanredni susret s anđelima. Nevidljivi anđeli postali su vidljivi i ponudili mu savjet i pomoć.

Slušaj malo kako je to opisano u Bibliji: ‘Kako zora puče, anđeli navale na Lota govoreći: — Na noge! Uzmi svoju ženu i svoje dvije kćeri koje su ovdje, da ne budeš zatrt kaznom grada!’ (Postanak 19,15) Anđeli su ga zaštitili da ne pogine. Sigurno se sjećaš Daniela koji je bio bačen u lavsku jamu. Kasnije je posvjedočio: ‘Moj je Bog poslao svog Anđela; zatvorio je ralje lavovima, te mi ne naudiše.’” (Daniel 6,23)

Ove su riječi izvršile snažan dojam na Crnog Orla. “Izgleda da su anđeli vrlo silni, kad su bili u stanju činiti mnoga čuda. Stvarno je dobro imati ih kraj sebe!”

“Molim te, slušaj dalje što Božja riječ obećava: ‘Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju na svim putovima tvojim.’ (Psalam 91,11) Na drugom mjestu stoji: ‘Anđeo Jahvin tabor podiže oko njegovih štovalaca da ih spasi.’ (Psalam 34,8) I mi se možemo u svako doba osloniti na Gospodina. Njegovi će nas anđeli čuvati i sigurno dovesti do cilja. I kada jednom Isus dođe na Zemlju, neće biti sam.

Sam je rekao: ‘Sin Čovječji ima doći u slavi Oca svoga u pratnji anđela.’” (Matej 16,27)

Ovaj kratki razgovor obojicu je vidljivo osvježio i José je prikupio novu hrabrost da se suoči s onim što ga je očekivalo. Crni Orao je ustao i rekao: “Sad će naši anđeli morati krenuti zajedno s nama. Sljedeći sati bit će odlučujući. Čim se smrkne, zastat ćemo da se odmaramo sve do izlaska Sunca.”

Kad je došlo vrijeme da načine noćni logor, našli su jedno sigurno mjesto među stijenama. Crni Orao je na tom mjestu često zastajao da se skloni preko noći. Oko njih je bilo prilično mirno, ali jedva da su mogli spavati.

Sljedećeg jutra bili su spremni nastaviti putovanje. Posljednji dio puta više nije bio opasan, jer su se nalazili na području kojim su vladali borci za slobodu. Svi su se radovali kad su oni konačno stigli u glavni štab pokreta otpora. Ljudi su bili sretni što im se vratio vođa. Manolo, njegov zamjenik, obavijestio je Crnog Orla što se u međuvremenu događalo. Zatim je José predstavljen nazočnima.

Manolo je samo rekao: “Sigurno ste umorni. Dat ćemo vam da nešto pojedete, a onda možete leći u sijeno i spavati.”

Dok je José doslovce padao s nogu od umora, članovi njegove obitelji kod kuće bili su vrlo zabrinuti. José se nije vratio! Maria je bila u velikoj neprilici. Nakon besane noći djeci je bilo teško objasniti zašto se otac nije vratio kući. Pokušala je utješiti najmlađe: “Vjerojatno će već biti ovdje kad se vratite iz škole!”

Ali, kad se spustila noć, obitelj je i dalje uzaludno čekala. Otac se nije vraćao.

A što se događalo s Joséom? Zajedno s ostalima došao je na večeru. Nije se baš ugodno osjećao. S jedne strane

bojao se za svoju obitelj s kojom nije mogao uspostaviti vezu, a s druge se plašio onoga što ga očekuje. Ali mu je pomalo ipak bilo drago što se nalazi u svojim dragim planinama.

Dotad je José vidio samo neke od boraca za slobodu. Stalno su dolazili novi sa svojih stražarskih mjesta. Odmah su zapažali da je neki stranac u logoru. Iznenađeni i zbunjeni, zagledali su se međusobno, razgovarali su samo oprezno i tiho.

“Tko je taj čovjek?” — upitao je Emilio dok je sjedao pokraj Carlosa.

“Ne pitaj me! O tom novom nitko nas nije obavijestio.”

“Nadam se da ga nije vlast poslala da nas uhodi!” — prošaptao je Raúl.

“Moramo pitati Manola. On je bio nazočan kad je stranac stigao i sigurno će znati o kome se radi. Možda će nam se pridružiti i zajedno se s nama boriti!” — pokušao je Ramón objasniti problem.

“Zapovjednik s njim razgovara ljubazno i opušteno!” — dodao je Alfredo.

“Budite mirni i čekajte!” — predložio je Luis. “Crni Orao pozorno provjerava svakoga tko nam se hoće pridružiti.”

“A možda se ipak radi o uhodi. Nipošto ga ne smijemo ispuštati iz vida” — bilo je opće mišljenje.

Ljudi koji su sebe nazivali borcima za slobodu potjecali su iz različitih društvenih slojeva i dolazili su iz različitih pobuda. Bili su jedinstveni samo po svojim političkim pogledima i ciljevima. Željeli su srušiti totalitarni režim u svojoj zemlji i uspostaviti demokraciju. Poneki su imali visoku naobrazbu i bili su najrazličitijih zanimanja.

Bilo je i onih koji su potjecali iz poljoprivrednih krajeva i onih koji su predstavljali radništvo.

I po nacionalnosti su se razlikovali. Carlosovi, Mari-ovi i Armandovi predci bili su Španjolci ili Talijani, Raúl, Andrés i Pueblo bili su njemačke i indijanske krvi. Svi su se uključili u borbu da bi postigli svoje zajedničke političke ideale.

Poslije jela ustao je Manolo i objavio: “Pozor, ljudi! Zapovjednik vas poziva da ostanete i da se okupite. On želi razgovarati s vama i iznijeti vam neke novosti. Za pola sata trebate biti na zbornom mjestu!”

Točno na vrijeme borci su se okupili na uobičajenom mjestu. Smijali su se, pričali, pušili i uživali u prigodi da budu zajedno. Ali kad se pojavio vođa, smjesta su se umirili.

“Posjedajte!” — zapovjedio je Crni Orazo. “Ljudi, drago mi je da ste svi živi i zdravi. Obavili ste dobar posao na utvrđivanju našega logora. Čestitam! Sigurno ste zapazili da je u posljednje vrijeme intenzitet sukoba nešto oslabio. Razlog je vjerojatno u tome što vlada u glavnom gradu ima velikih problema. Parlament je razjedinjen i javljaju se sve veće teškoće. Izgleda da se sve razvija u našu korist.”

Crni je Orazo tada iznio još neke novosti o razvoju događaja na nacionalnom i političkom području i naredio svojim borcima da za neko vrijeme umanje svoje aktivnosti.

“Možemo se nadati najboljemu. Možda će se uskoro dogoditi i nešto neočekivano, pa ćemo se moći vratiti svojim obiteljima i prijateljima!”

Zatim je sa širokim osmjehom na licu pogledao prema Joséu i nastavio: “Osim toga, želio bih vam reći nešto o

sebi. Prije nekoliko tjedana govorio sam vam o ozbiljnim problemima s kojima sam se suočio tijekom svoga posjeta glavnom gradu provincije. Tom sam se prigodom sreo s jednim čovjekom koji je moja vjerska razmišljanja uputio u sasvim novom smjeru, dao im jednu novu, neslućenu dubinu. Nekima od vas pokušao sam to objasniti, ali bez velikoga uspjeha. Neki ste se čak i smijali mojim novim vjerskim razumijevanjima. Ovoga sam tjedna tog čovjeka ponovno posjetio i zamolio ga da pođe sa mnom. I možete li vjerovati? Evo ga ovdje s nama! Dopustite mi da vam predstavim svoga prijatelja Joséa!”

Joséu je rekao: “Ti si prihvatio moj poziv. Meni to mnogo znači. Sad se nalaziš među hrabrim borcima iz planina!”

Ponovno se zatim okrenuo iznenađenim borcima: “On mi je, naime, izrazio svoju zahvalnost što smo mu pomogli da u svom životu otkrije nešto doista vrijedno. Mi smo pridonijeli da on sazna nešto o čemu prije toga nije ni sanjao.”

S toplim osmjehom na licu završio je: “Još jedanput, José, vrlo mi je drago što si došao!”

Što se Crnoga Orla tiče, doček je bio doista srdačan, ali se na licima boraca za slobodu ogledalo oklijevanje, nezadovoljstvo i odbojnost. Vjera im nije ništa značila; politika je bila sve!

José je ustao i mirno rekao:

“Možda mi nećete vjerovati, ali vi ste zbilja pridonijeli da upoznam Isusa Krista. Kod Njega sam našao istinu, pravdu i nadu za budućnost. Za to bih svima vama želio zahvaliti!”

Ljudi nisu vjerovali svojim ušima. Zbunjeno su se pogledavali.

“Ispričaj im što si doživio!” — predložio je Crni Orao.

“Misliš li da tvoji ljudi žele slušati o mojim životnim borbama?” — iznenadio se José.

“Da! Pričaj nam!” — čulo se sa svih strana.

Takvu priču borci za slobodu nikad dotada još nisu slušali. Obraćanje... Novi život... Bez daha su slušali dok je José opisivao što se događalo njemu i njegovoj obitelji. Bila je to priča o Božjoj ljubavi i o Njegovom staranju za ljude.

Sastanak je potrajao izvanredno dugo. Kad je Crni Orao raspustio svoje ljude, na sve su se strane čuli uzbuđeni razgovori. Bilo je negativnih i pozitivnih komentara. Neki su osjećali da su ih Joséove riječi ganule i potaknule na daljnje razmišljanje. Željeli su se s njime bolje upoznati da bi dobili odgovore na svoja pitanja; prije svih na ona koja se odnose na Bibliju, na proročanstva i na budućnost našega planeta.

Smračilo se i navukla se magla. Ljudi su se povukli u kolibu i zapalili petrolejsku svjetiljku. José je uzeo u ruke svoju Bibliju i jedna skupina mlađih i starijih boraca okupila se oko njega. Do duboko u noć sjedili su i proučavali biblijska proročanstva.

José je ove borce za slobodu poveo u prošlost, na bojna polja nekadašnjih naraštaja. Pričao im je o narodima i njihovim vojskama, o njihovim naporima da osiguraju svoju prevlast. Spomenuo je i velikog vladara i osvajača Nabukodonozora, i ispričao im je o njegovu snu koji nam omogućuje uvid u povijest svijeta sve do njezina vrhunca, Kristovog drugog dolaska na Zemlju.

Ljudi su bili zadivljeni. Sve je to za njih bilo novo. Prije nego što je napustio kolibu, José se još pomolio Bogu s njima.

Raúl je upitao: “Kako stojimo sutra navečer? Ne bismo li se mogli sastati da nastavimo razgovor? Želio bih saznati više o toj knjizi, o Bibliji, a posebno o skorom Kristovom dolasku!”

Svi su pogledali prema Crnom Orlu koji je pozorno promatrao svoje ljude. Ono što je vidio, ispunilo ga je radošću, pa se složio: “Nemam ništa protiv! Možemo se opet sastati poslije večere!”

I José je bio zadivljen. Te je noći mnoge sate proveo u razmišljanju i u molitvi.

Sljedećeg jutra, još prije doručka, neki borci okupili su se oko Joséa. Čuli su, naime, za večerašnji sastanak u kolibi i htjeli su znati mogu li se i oni pridružiti ostalima.

“José, ja sam Eduardo!” — predstavio se jedan od njih. “Moji prijatelji ispričali su mi o sinočnjem razgovoru u kolibi. Hoće li ti smetati ako večeras Pueblo i ja budemo nazočni?”

“Svi su dobrodošli, ukoliko zapovjednik drukčije ne odluči. Najbolje je da njega pitate!”

O tome se brzo pročulo u logoru, pa su još neki odlučili upustiti se u novu i naizgled vrlo uzbudljivu pustolovinu traženja nove istine. Crni Orao se s time složio. José i Crni Orao preko dana su proučavali biblijske teme. Razmišljali su pritom što je najbolje da kažu okupljenima na večerašnjem sastanku.

José je prelistavao priručnike i svoju bilježnicu i polako je njegova tema dobivala završni oblik. Želio je ove ljude navesti da ozbiljno krenu u potragu za istinom. Pošto je dugo vremena razmišljao i molio se, donio je odluku: potraga za istinom bit će njegov cilj.

Možda će mu na taj način uspjeti da ovim borcima približi vjerska pitanja i biblijske istine. Kako je to pastor

u glavnom gradu provincije činio? Pisalo je: Što je istina? Samo prava istina ima vrijednost, spoznati istinu jest najvažnije. Svaku je točku podupirao dugim nizom biblijskih tekstova. Tek sada je José bio dovoljno pripremljen da održi svoje predavanje.

U dogovoreno vrijeme koliba je bila dopola puna. Ljudi su djelovali opušteno, živo su razgovarali, neki su pušili. Iako mu je to smetalo, José u tom trenutku nije mogao ništa učiniti.

“Prije nego što počneš, želio bih svojim ljudima reći još nešto važno!” — javio se Crni Orao.

“Ljudi, drago mi je da su se mnogi od vas večeras ovdje okupili. Želim naglasiti da niste obvezni biti ovdje. To je vaša osobna odluka. U vjerskim pitanjima ne izdajem nikakve naredbe. Želim da se to dobro naglasi. Je li to jasno?”

Svi su šutjeli.

“Znači, nema pitanja! Mislim da smo se razumjeli. A sada, José, da te čujemo!”

José je započeo: “Sinoć mi je bilo vrlo ugodno s vama. Ustanovio sam da su mnogi od vas školovaniji od mene i da se, prema tome, bolje razumijete u svjetsku povijest. Kako se onda moglo dogoditi da tako malo znate o Božjoj riječi? Izgleda da vam je Biblija potpuno nepoznata. Još jednom postavljam isto pitanje: zašto?”

Potpuna tišina. José je imao neodoljivu želju da pozove ljude da ustanu na molitvu, ali je osjećao da bi ga pogrešno shvatili. Odlučio je da će se s njima moliti tek na kraju sastanka, cijeli je skup ionako bio potpuno neformalan.

“Prijatelji!” — nastavio je José. “Vi živite ovdje u planinama, borite se i podnosite žrtve zato što vjerujete da

podupirete pravednu ideju. Mnogi vaši sunarodnjaci vam se dive. Nadam se da ćete uvijek imati hrabrosti stati na stranu pravde!”

Ljudi su se pogledali, osjetili su se polaskanima. José im se svidio iako nisu shvatili što on to zapravo hoće. A onda su čuli njegove riječi:

“Oduvijek je bjesnio sukob između istine i zablude, pravde i nepravde, dobra i zla. U taj sukob svi smo mi uključeni. Vi se sigurno sjećate da smo sinoć razgovarali o velikim ljudima iz prošlosti.”

Iznio je najvažnije činjenice iz drugoga poglavlja Knjige proroka Daniela i onda upitao:

“Želite li doživjeti da istina pobijedi?”

“Da!” — uzviknuli su svi.

“Volute li istinu?”

“Da!”

“Što držim u svojoj ruci?”

“Bibliju!”

“Tko od vas ima Bibliju?”

Nitko se nije javio.

“Tko je od vas već čitao ovu knjigu?”

I opet se nije podigla niti jedna ruka.

“Kako se to moglo dogoditi? Zar vi niste kršćani? Biblija je temelj kršćanskog vjerovanja!”

Crni je Orao podigao ruku. “Ja imam Bibliju. Ti si mi je poklonio.”

“Prema tome, ovdje imamo dvije Biblije! Prekrasno! Naime, obje su nam potrebne!”

Vratio se zatim svojoj temi. “Kad je bio na Zemlji, Krist je rekao: ‘A kada dođe on, Duh Istine, uvest će vas u svu istinu.’ (Ivan 16,13) Osim toga obećao je: ‘Upoznat ćete istinu, a istina će vas osloboditi.’ (Ivan 8,32) Kad sam

o tome prvi put čuo, dobio sam neodoljivu želju da saznam cijelu istinu. Želio sam se osloboditi svake nejasnoće u pitanjima koja se odnose na život i na smrt.”

Ljudi su ga pozorno slušali. Tako kao José još nitko nikad nije s njima razgovarao.

“Isus Krist vrlo se često molio svom Ocu za nas, u to sam siguran. Jedna od Njegovih molitava glasila je: ‘Posveti ih istinom; tvoja je riječ istina.’ (Ivan 17,17) U svijetu ima tako mnogo neistine, nepoštenja i zablude, pa i na vjerskom području. Ali, kao što nam svjetionik pokazuje put u mrkloj noći, tako nas vodi i Božja riječ, Biblija, putom do svake istine.”

“Stani!” — prekinuo ga je Raúl. “Ja imam jedno pitanje! Sinoć si obećao da ćeš nam ispričati nešto više o drugom Kristovu dolasku. Hoće li biti nešto od toga?”

“Iznenaden sam. Zar vas to doista zanima? Mislio sam da se ovdje nitko ne zanima za vjerska pitanja!”

“Sad vidiš da se zanimamo, u najmanju ruku mene zanimaju!”

“Dragi Raúl, nisam zaboravio svoje obećanje od sinoć! Nada kršćana tema je o kojoj bih više od svega želio govoriti. Ali, imam posebnu namjeru s kojom tako naglašavam važnost istine. Evo kako stvari stoje: Kristov drugi dolazak skoro je zaboravljena istina, koja tek mora biti ponovno otkrivena. Ako ona ostane sakrivena, ne bismo se mogli pripremiti za taj veliki događaj, a to bi bilo sudbonosno. Imajte malo strpljenja, odmah ću prijeći na tu temu.”

José je prelistavao svoje zabilješke. “Prvo bih vam pročitao neke biblijske tekstove koji su na mene ostavili dubok dojam. Prorok Hošea već je davno shvatio: ‘Jer pravi su putovi Jahvini.’ (Hošea 14,10) I pisac Psalama bio

je uvjeren u Božju pravednost, jer je rekao: ‘Zato hodim po odredbama tvojim.’ (Psalam 119,128) Kao i David, i mi bismo trebali moliti: ‘Istinom me svojom vodi i pouči me.’ (Psalam 25,5) Istina dovodi do spoznaje: ‘Blago čovjeku koji je stekao mudrost i čovjeku koji je zadobio razboritost.’ (Izreke 3,13)

Činjenica je: ‘Zli ljudi ne razumiju pravice, a koji traže Jahvu, razumiju sve.’ (Izreke 28,5) Prorok Daniel govori o tomu da čovjek treba poštovati božansku istinu (Daniel 9,13). Kad upoznamo istinu, postaje važno da po istini živimo (2. Ivanova 4). Krist opominje: ‘Hodite dok imate svjetlo!’ (Ivan 12,35)

Usmjerivši pogled prema Crnom Orlu, José je upitao: “Jeste li spremni saznati više o istini?” Ljudi su se zgleдали.

José im je ispričao: “Živio jednom neki rimski kapetan imenom Kornelije. O njemu piše u Bibliji. Dugo je taj čovjek pokušavao saznati istinu i molio je Boga da to postigne. Bog je uslišao njegove molitve. Objavio je Korneliju da se apostol Petar nalazi u Jopi. Kapetan ga je pozvao u svoj dom i kad je Petar stigao, Kornelije mu je objasnio: ‘Ja sam nato odmah poslao ljude k tebi, i ti si dobro učinio što si došao. Sada smo, dakle, svi mi skupljeni pred Bogom da čujemo sve što ti je Gospodin zapovjedio.’ (Djela 10,33)

Kako je s vama? Želite li i vi poslušati Boga i tražiti istinu kao nekada oni ljudi?”

Ponovno su se borci pogledali a onda potvrdili. Željeli su čuti i vjerovati.

“Sjećate li se da sam vam čitao ono što je Isus rekao: ‘A kada dođe on, Duh Istine, uvest će vas u svaku istinu?’”

José je zastao u govoru. Tišina je vladala u kolibi.

“Prije nego što ispričam o Kristovu drugom dolasku na ovaj svijet, trebali bismo zamoliti Božjeg Duha da nas vodi u tom razgovoru. Zato ćemo sagnuti glave, zatvoriti oči i ja ću se moliti u ime svih!”

Molitva je bila kratka, jednostavna, dojmljiva. Raspoloženje u kolibi potpuno se promijenilo. Ljudi su pažljivo slušali, nitko više nije pušio.

José je sjeo na veliki drveni sanduk. S biblijskim priručnikom u ruci i otvorenom Biblijom na koljenima objašnjavao je borcima za slobodu ono što je i njega prije tako kratkog vremena duboko potreslo.

“Sjećate li se simbola, kipa, koji je opisan u drugom poglavlju Knjige proroka Daniela i opisuje velika svjetska carstva? Pri kraju svoga sna, Nabukodonozor je vidio kako je veliki kamen udario kip u stopala i potpuno ga uništio.”

“Da, i rekao si da je taj kamen Isus Krist i da će On potpuno promijeniti tijek svjetske povijesti.”

“Vi ste doista pažljivi slušatelji!”

“Odakle znaš da je Isus taj kamen?”

“To pitanje sam i ja sam sebi postavio prije nekog vremena. Nitko mi nije pričao o tom kamenu, ni kod kuće, ni u školi, niti u crkvi. Ali sve je zapisano u Bibliji! Ova knjiga sadrži odgovore na naša pitanja. Ako te odgovore ne znate, znači da niste dovoljno pažljivo proučavali Bibliju!”

“Kaži nam kako stoji stvar s kamenom?”

“U Bibliji se slika kamena pojavljuje nekoliko puta. Prorok Izaija zamjerio je izraelskom narodu: ‘Jer si zaboravio Boga svog spasenja i nisi se spomenuo Stijene svoje snage.’ (Izaija 17,10) I apostol Pavao govori o kamenu: ‘Pili su, naime, iz duhovne stijene koja ih je pratila, a ta

stijene bijaše Krist.’ (1. Korinćanima 10,4) To znači: stijena je simbol, slika Isusa Krista. Kad On dođe, s Njim će doći i Božje kraljevstvo.”

Zatim je José pričao o mnogim znakovima vremena koji će prethoditi Kristovu drugom dolasku. Posebnu je važnost pridao riječima apostola Pavla:

“Ali ovo znaj: u posljednje će doba nastati teška vremena, jer će ljudi biti samoživi, lakomi, umišljeni, oholi, psovači, nepokorni roditeljima, nezahvalni, bezvjernici, bez ljubavi, nepomirljivi, klevetnici, razuzdani, neotesani, neprijatelji dobra, izdajnici, naprasiti, bahati, ljubitelji požude mjesto ljubitelji Boga. Oni će sačuvati vanjski oblik pobožnosti iako su se odrekli njezine sile. I njih se kloni!” (2. Timoteju 3,1-5) Ipak je najvažniji znak: “Ova Radosna vijest o Kraljevstvu propovijedat će se po svem svijetu, svim narodima za svjedočanstvo, i tada će doći svršetak.” (Matej 24,14)

“Najvažniji znak skoroga Kristovog dolaska” — ponovio je José — “jest propovijedanje Radosne vijesti po cijelom svijetu. Po cijelom svijetu, na svim otocima, ljudi mogu čuti evanđeosku poruku preko radija, televizije i na javnim propovijedanjima. O tome mogu čitati u tisku i u literaturi. Ono što se danas događa u svim zemljama svijeta, nikad se nije događalo.

Jedna vjerska zajednica, koja se naziva Crkva adventista sedmoga dana, odredila je sebi zadatak da poruku o drugom Kristovom dolasku objavi svim narodima i plemenima po cijelom svijetu.”

“A kada će Krist doći? Hoće li to biti još za našeg života?”

“Mi ne znamo kojega će se dana i sata to dogoditi, ali znamo da će to biti uskoro!”

Kao zaključak cijelog razmatranja, José je ponovio: “Prijatelji, mi živimo u ozbiljno i neobično vrijeme. Neočekivani događaji brzo se smjenjuju, i uskoro će se nešto veličanstveno zbiti. Isus će se vratiti na ovu Zemlju. Prije nego što se zajednički pomolimo, pročitao bih vam još ono što je sam Isus rekao: ‘Razumijte ovu usporedbu na primjeru smokve! Čim joj granje postane nježno i potjera lišće, znate da je ljeto blizu. Tako i vi, kad vidite sve to, znajte da je blizu — na samim vratima!’” (Matej 24,32.33)

“A zašto On treba doći ponovno?” — upitao je jedan od slušatelja.

“Da bi učinio kraj svakoj nepravdi na svijetu. Tada više neće biti ni rata.”

“Hoće li tada početi i nebesko kraljevstvo?”

“Na idućem ćemo sastanku govoriti o toj novoj Zemlji. Vjerujem da svi želimo biti spremni za Kristov dolazak, zar ne?”

José je pozvao borce na završnu molitvu i time je večernji sastanak bio završen. Ponašanje boraca bilo je vrlo različito. Neki su bili duboko potreseni, neki su izražavali sumnje ili iznosili prigovore. José i Crni Orao krenuli su prema svojoj kolibi. Tri starija borca pošla su za njima.

“Zapovjedniče, željeli bismo razgovarati s Joséom!”

“Večer je bila naporna, svima nam je potreban odmor!”

“Ali, zapovjedniče, sutra i prekosutra mi imamo slobodan dan!”

“U redu, onda, ali nemojte ga predugo zadržavati!”

“José, postavili bismo ti nekoliko pitanja!”

Ipak je i Crni Orao ostao s njima budan. Razvio se živahan razgovor između Joséa i ljudi koji su iskreno težili za istinom o Bogu, o Bibliji i o Kristu.

Kad su se konačno rastali, bilo je već kasno. José je napokon dobio priliku da se odmori i da razmisli o sebi i o svojoj obitelji. Brinuo se za svoje i nadao se da će se Lucia i Gloria i drugi vjernici pobrinuti za Mariju i za djecu. Bio je potpuno siguran da će Bog zaštititi njegove najdraže dok on u planinama bude za Njega svjedočio. To ga je uvjerenje tješilo.

8

Život i nauk

*“Jahve je sama dobrota i pravednost:
grešnike on na put privodi.
On ponizne u pravdi vodi
i uči malene putu svome.”*

(Psalam 25,8.9)

U međuvremenu osvanuo je petak. José je već četiri dana bio odsutan od kuće. Jednu noć proveo je u šumi, zatim su slijedila dva zanimljiva dana s pobunjenicima i dvije nemirne noći u samoći.

Ljudi jedva da su razgovarali o gerilskom ratu ili o bilo kakvim planovima. Na dnevnom je redu najviše bio stranac s njegovim čudnim predavanjima o budućem svijetu i o drugom dolasku Isusa Krista.

Neki među borcima smatrali su da su im ove rasprave nametnute, bili su razdražljivi i prilično neljubazni. Drugi su opet bili oduševljeni i uvjereni da ovaj čovjek misli iskreno kad govori o svojoj vjeri.

Oko podne José je razgovarao s Crnim Orlom o kraju tjedna i napomenuo mu koliko on ozbiljno shvaća dan odmora. “Jesi li svojim ljudima govorio o vrijednosti i važnosti dana odmora?”

“Nisam. Ipak se sjećam onoga što si mi pričao o svom otkriću. Nisam te tada dovoljno ozbiljno shvatio!”

“Ti znaš da nismo sposobni održati trajan odnos s Bogom ako ne štujemo Njegove zapovijedi. Zapovijedi su jednostavno sastavni dio kršćanskog života. Sjećaš li se da smo jednom razgovarali o Sudu, koji je povezan s Kristovim uzašašćem na Nebo i s Njegovom službom u nebeskom Svetištu?”

“Da. Ali htio bih još više saznati o Božjoj volji i o poslušnosti Njegovom Zakonu. Ne bismo li mogli večeras o tome razgovarati?”

“To sam i ja htio, ali su mi neki od tvojih ljudi postavili pitanja o stanju umrlih. Pokušao bih ta pitanja večeras objasniti. Hoćemo li i večeras imati sastanak?”

“Naravno! Manolo ga treba najaviti. Svi oni koji nakon obavljenih dnevnih poslova i zadataka žele doći, mogu pribivati!”

“Skupina se prilično povećala. Bilo bi bolje da se okupimo u velikoj kolibi. Zar ne bismo mogli postaviti nekoliko klupa da ljudi mogu sjesti? Kad bih imao kakav stolić, bilo bi mi lakše služiti se Biblijom i mojim bilješkama. Bi li to bilo moguće?”

“Naravno! Imamo nekoliko stolova. Na raspolaganju su nam i kerozinske svjetiljke. Trebao bi Manolo to sve organizirati. Ja moram obići još neka vanjska stražarska mjesta, ali nadam se da ću prije zalaska Sunca biti u logoru. Želio bih i ja sudjelovati u razgovorima.”

Čim je zapovjednik otišao, ljudi su počeli prilaziti Joséu i obasipati ga mnogim pitanjima. Primijetili su, naime, da ne puši i da ne jede sve što oni jedu.

“José, držiš li ti neku dijetu? Uopće nisi dotaknuo naše glavno jelo!

“Vi me zbilja pažljivo promatrate!”

“Svakako, po mnogo čemu se razlikuješ od nas!”

“Biblija mi je dala spoznaje iz mnogih životnih područja. Bog, koji nas je stvorio, propisao nam je smjernice po kojima bismo trebali živjeti. On zna što je najbolje za naše zdravlje. Nakon ručka objasniti ću vam što nam o tome govori Božja riječ!”

Poslijepodne će stranac govoriti o pušenju i prehrani! Ova se vijest proširila brzinom vjetra.

“To je neki neobičan čovjek!” — primijetio je Héctor. “Pogledajte, njegova religija prodire u svaki djelić njegovog života!”

Bilo je to zanimljivo poslijepodne jer su jelo i piće uvijek privlačne teme. José je započeo izvještajem o stvaranju i pokazao da je Bog za ljude predvidio samo najbolju prehranu. “I doda Bog: ‘Evo, dajem vam sve bilje što se sjemeni, po svojoj zemlji, i sva stabla plodonosna što u sebi nose svoje sjeme: neka vam bude za hranu!’” (Postanak 1,29)

“Kao što vidite” — nastavio je José — “ljudi su se u početku hranili vegetarijanski, biljnom hranom. Jeli su voće, žitarice, orašaste plodove, povrće i živjeli su stotine godina, sve dok nije došlo do velikog potopa.”

“Zar uopće nisu jeli meso?” — upitao je Carlos.

“Nisu. Uopće nisu ubijali životinje da bi se njima hranili.”

“Onda nisu uspijevali dugo preživjeti!”

“Varaš se! Događalo se nešto sasvim suprotno. Kao što sam već rekao: živjeli su desetak puta duže od nas!”

“Je li to zbilja istina?” — želio je znati Paolo.

“Doista je istina. Mogu vam navesti godine života pojedinih ljudi koji su živjeli prije potopa: Adam je živio 930

godina, Šet 912 godina, Jered 962 godine, Metušalah 969 godina, Noa 950 godina.”

“To je nevjerojatno! Više od 900 godina!”

“Zašto mi ne živimo tako dugo?”

“To je dobro pitanje. Ljudi su kasnije živjeli kako se njima sviđalo, a ne kako im je Bog preporučio.”

“Kada su se ljudi počeli hraniti mesom?”

“Poslije potopa, kad je vegetacija na Zemlji bila uništena. Bog je ljudima odobrio neke dodatne namirnice, između ostaloga i meso određenih životinjskih vrsta.”

“Što to znači određenih životinjskih vrsta?”

“Biblija se služi pojmovima ‘čisto’ i ‘nečisto’ kad govori o životinjama.” José je čitao iz Biblije kako je Noi bilo zapovjedbno da uzme po sedam parova čistih životinja i samo po jedan par nečistih životinja u svoju lađu (Postanak 7). Nakon izlaska Izraelaca iz ropstva u Egiptu Bog je svom narodu dao opširne upute o mesnoj hrani (Levitski zakonik 11 i Ponovljeni zakon 14). O nečistim životinjama Bog je rekao: “Njihova mesa nemojte jesti niti se njihove strvine doticati — za vas su one nečiste.” (Levitski zakonik 11,8)

“Što znači nečist?”

“To znači da to meso nije zdravo. Bog je rekao: ‘Ta ti si narod posvećen Jahvi, Bogu svome; Jahve je odabrao tebe između svih naroda na zemlji da budeš njegov narod, njegova predraga svojina. Ništa odvratno nemojte jesti.’ (Ponovljeni zakon 14,2.3) Sve ove upute bile su dane da bi se sačuvalo čovjekovo zdravlje, ali se njihovim držanjem istodobno iskazivalo i štovanje svetoga Boga.”

Nastala je živahna rasprava, ali José im je ipak uspio prikazati da su ova pravila isto toliko značajna za suvremene kršćane kao što su bila i za ljude u davnini. Raspra-

vu je završio opomenom apostola Pavla: “Prema tome, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite, sve činite na slavu Božju!” (1. Korinćanima 10,31)

“Kako je s pušenjem i pijenjem?”

“O tome ćemo razgovarati drugi put. Želio bih vam pomoći da se oslobodite tih opasnih navika. Ali sad je već kasno. Nadam se da ćemo se vidjeti večeras!”

“Imaj na umu da još nisi odgovorio na naše pitanje o uskrsnuću!” — podsjetio ga je Raul.

“Da, i o tome ćemo razgovarati!”

Večernji sastanak bio je bolje posjećen nego što se očekivalo. Zanimanje je bilo toliko da je bilo teško naći ljude koji će zaposjesti stražarska mjesta. Neki su morali zauzeti druge položaje, jer ni borbe nisu sasvim prestale. Narodna garda mogla je napasti u svakom trenutku.

Večer je bila olujna, kišovita. U kolibi je, međutim, sve bilo u najboljem redu. Manolo je sa svojim ljudima donio na suncu pečene cigle i na njih postavio daske tako da su ljudi mogli sjediti udobno. Bio je tu i stol sa starom svjetiljkom, kao što je José poželio. Sve je izgledalo uredno i čisto. Na Joséovo veliko iznenađenje nitko nije pušio. Kakve li promjene za tako kratko vrijeme!

“Prijatelji” — otpočeo je José svoj govor — “vrlo sam ugodno iznenađen što je toliko vas došlo večeras. Nadam se da niste ovdje samo zato da biste pobjegli od kiše, već da nađete odgovore na važna životna pitanja! Pozivam vas da se zajedno pomolimo Bogu kako bi nam Njegov Duh pomogao razumjeti Njegovu Riječ i naći prave odgovore; da to ne budu naši, već Njegovi odgovori!”

Ljudi su sjeli i pognuli glave. José se molio da im Bog pomogne shvatiti istinu o životu i o smrti, da im pokaže put koji vodi u Njegovu vječno kraljevstvo.

Onda je počeo: “Prvo bih vam pročitao jedno obećanje koje je Krist dao svojim sljedbenicima: ‘Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana radi mene, tu sam ja među njima.’ (Matej 18,20) Dobro je znati da ovdje nismo sami. Krist je s nama. On je bio s nama i jučer, a i onoga dana kad sam došao k vama. Čvrsto vjerujem u ove Njegove riječi.”

Iz najdaljeg ugla kolibe začulo se gundanje. Alfredo je bio nezadovoljan. Događaji posljednjih dana potpuno su omeli sve njegove planove. Njegovo omiljeno zanimanje bilo je kartanje. Ljudi su na kartanje trošili skoro sve svoje slobodno vrijeme. Sad su čak i neki od njegovih najboljih prijatelja slijedili tog stranca s Biblijom.

I on je sjedio, zajedno s još nekima koji nisu bili dovoljno hrabri da se otvoreno predaju svojoj uobičajenoj zabavi.

Joséu sve to nije promaklo. Posljednjih mu je dana neljubazno ponašanje nekih ljudi više puta privlačilo pozornost.

Zato je rekao: “Primijetio sam da je nekima moja nazočnost ovdje u logoru neugodna, da su čak nepovjerljivi prema meni. Ja se nisam pojavio iz svemirskih prostora. Ova je zemlja moja domovina od mogega rođenja. Neki su od vas možda pomislili da se ja ne snalazim u ovom svijetu zato što hodam okolo s Biblijom u ruci. To nije točno, jer sam tek s Biblijom i s Bogom u svom srcu shvatio stvarnost života, bît pravoga kršćanstva. Došao sam ovamo zato što me je pozvao čovjek koji vas vodi.

Ako osjećate da ne možete imati povjerenja u mene, ako vas moje riječi o Kristu ljute, ja sam spreman odmah sutra oputovati svojoj kući, vratiti se svojoj obitelji. Osim toga, nisam došao da bih vas na bilo što primoravao. Pravom kršćanstvu to i nije potrebno. Svatko od vas slobodno

može odlučiti. A sad me slušajte. Želim da budemo prijatelji, dobri prijatelji! Ako vam se čini da je moja vjera pogrešna, ispravite me, dokažite da sam u krivu. Vi me možete svojim znanjem uvijek pritjerati do zida. Sigurno poćete iz kršćanskih obitelji, zato biste trebali znati u što vjerujete. Ja se opredjeljujem za kršćanstvo u skladu s Biblijom, i o tome bih htio s vama razgovarati.”

Zavladala je potpuna tišina u prostoriji, čak je i skupina u uglu šutjela.

“Da li da otputujem sutra ujutro?”

“Ne, José! Ostani! Mi te rado slušamo!” — ovaj odgovor čuo se iz redova onih koji su sjedili u blizini stola.

“Imajte uvijek na umu da vas nitko ne primorava da sudjelujete u našim razgovorima!”

“To mi znamo! Zapovjednik je to odmah u početku naglasio. Prema tome, molimo te da nastaviš!”

“U redu, ali ne bih htio da netko bude nezadovoljan!”

“Što je s uskrsnućem?” — javio se Raul nestrpljivo. “O tome si govorio u vezi s drugim Kristovim dolaskom!”

“Da, sjećam se toga. Vi ste mi u posljednja tri dana postavljali mnogo pitanja. Ali prije nego što progovorim o uskrsnuću, želio bih ja vama postaviti nekoliko pitanja. Slažete li se?”

“Samo naprijed!”

“Što se događa s čovjekom kad umre?”

“Upravo smo o tome jučer među sobom razgovarali. Andrés, koji je večeras na straži, zna prilično o religiji i o crkvenom nauku. On kaže da kad netko umre odlazi ili na Nebo ili u pakao. Ima i onih koji moraju ići u čistilište da bi se pročistili prije nego što budu primljeni na Nebo.”

“Je li možda spomenuo koliko će dugo ostati u Nebu ili u paklu?”

“Jest. Zauvijek! Dobri će zauvijek živjeti na Nebu, a zli odlaze u pakao da bi, kako to on kaže, tamo vječno gorjeli u mukama.”

Mario je tome još dodao: “To me podsjeća na pogreb moga ujaka. Stavili su ga u vrlo skup lijes. Svećenik je, međutim, rekao okupljenoj rodbini: ‘Nemojte plakati. On je sada već u raj u i gleda vas s Neba!’”

Umiješao se i Eligio: “José, ako sam dobro čuo, sve više ljudi danas vjeruje da mi poslije smrti odlazimo u neki svijet duhova. Odatle možemo našim voljenima upućivati poruke i stupati s njima u razgovor. Barem tako tvrde spiritisti. Ima toliko mnogo različitih mišljenja. Što ti vjeruješ? Osim toga, ako je netko već u raj u ili u paklu, zašto je onda uopće potrebno uskrsnuće?”

José se okrenuo Mariju: “Ti se sjećaš pogreba svoga ujaka, vidio si ga u lijesu. Njegovo tijelo bilo je mrtvo. Pa što je onda otišlo na Nebo?”

“Njegova duša!”

“Drugim riječima, samo je čovjekovo tijelo smrtno, zar ne?”

“Ja to ne znam!”

“Mi želimo znati što se točno događa. Zato ćemo odgovor potražiti u Bibliji. ‘Al kad čovjek umre, ostaje poškošen, kad smrtnik izdahne, gdje li je on tada?’ (Job 14,10) Pavao u svojoj Poslanici Rimljanima piše o smrtnom tijelu (Rimljanima 6,12). Na temelju tih riječi jedno je sigurno, da smo svi smrtni! Ali, što je na meni smrtno? Što se događa s dušom?”

“Što je uopće duša?”

“Da bismo odgovorili na to pitanje, moramo se vratiti na početak, u vrijeme kad je Zemlja bila stvarana. ‘Jahve, Bog, napravi čovjeka od praha zemaljskoga i u nosnice mu

udahne dah života. Tako postane čovjek živa duša.' (Postanak 2,7) Pojam duša ovdje je uporabljen umjesto pojma biće, stvorenje. Sva stvorena bića, i ljudi i životinje, imaju u sebi dah života, životnu silu.

Mudri je Salomon shvatio: 'Jer zaista, kob ljudi i zvijeri jedna je te ista. Kako ginu oni, tako ginu i one; i dišu jednakim dahom, i čovjek ničim ne nadmašuje zvijer, jer je sve ispraznost. I jedni i drugi odlaze na isto mjesto; svi su postali od praha i u prah se vraćaju.' (Propovjednik 3,19,20) Ali kamo odlazi duh ili dah života kad čovjek umre? Odakle je došao? Odgovor glasi: 'I vrati se prah u zemlju kao što je iz nje i došao, a duh se vrati Bogu, koji ga je dao.' (Propovjednik 12,7) On, dakle, dolazi od Boga i vraća se Bogu."

"Hoćeš li time reći da dah života uopće ne pripada nama, već Bogu?"

"Da, to sam mislio! Biblija tvrdi da je samo Bog besmrtnan. Zanimljivo je kako Isus naziva smrt."

"Reci nam!"

"Isus je imao dobroga prijatelja koji se zvao Lazar. Kad je jednoga dana umro, Isus ožalošćenima nije rekao da je Lazar otišao na Nebo. Ne, On je umjesto toga kazao: 'Naš prijatelj Lazar spava, ali ja idem da ga probudim.' (Ivan 11,11)"

"Pa je li ga zbilja probudio?"

"Isus ga je dozvao natrag u život, budući da je Lazar već više od četiri dana ležao u grobu."

"Je li, prema tome, Lazar već bio na Nebu?"

"Ne! On je četiri dana ležao u grobu, u snu, bez svijesti. On nije bio ni na Nebu ni u takozvanom svijetu duhova, već je jednostavno bio mrtav. Zato i nije mogao dati nikakav izvještaj o takozvanom životu poslije smrti."

“Prema tome, to znači da nakon smrti ne odlazimo ni u Nebo ni u pakao, niti u nekakav svijet duhova?”

“Biblija kaže da spavamo! Dalje stoji o istoj temi: ‘Iziđe li duh iz njega, u zemlju svoju on se vraća, i propadaju sve misli njegove.’ (Psalam 146,5) ‘Jer među mrtvima tko te se sjeća, u Podzemlju tko ti hvale pjeva?’ (Psalam 6,6) ‘Živi barem znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa, niti imaju više nagrade, jer se zaboravlja i spomen na njih. I što god nakaniš učiniti, učini dok možeš, jer nema ni djela ni umovanja, ni spoznaje ni mudrosti u Podzemlju u koje ideš.’” (Propovjednik 9,5.10)

“Polako, José, nemoj tako brzo! Hoćeš li nam to reći da ne postoji ni Nebo niti pakao?” Taj uzbuđeni povik odjeknuo je iz mračnog ugla prostorije.

“To ja nisam rekao! Trebali bismo prije svega ustanoviti što Biblija kaže o stanju mrtvih. Božja riječ jasno tvrdi da smo potpuno mrtvi kad umremo. Tada nema razmišljanja, ni sjećanja, ni planova, ni rada, niti putovanja!

Tijekom stoljeća pojavila su se razna ljudska naučavanja o stanju poslije smrti. Prvobitne biblijske izjave ljudi su potpuno promijenili i tako izazvali veliku zbrku u kršćanstvu. Neposredno uoči reformacije Crkva je započela veliku akciju prikupljanja novčanih sredstava. Bilo je objavljeno da se pokojnicima, koji se nalaze u paklu, može pomoći ukoliko živi prilože novac Crkvi. Na taj način, tako je Crkva tvrdila, oni mogu biti izbačeni iz paklenog ognja i premješteni na Nebo. Ovaj pothvat Crkve poznat je u povijesti kao trgovina oprostajnicama.”

“Pa to je nevjerojatno!”

“A na čemu se zasniva naučavanje o paklenim mukama? Na priči o bogatašu i siromašnom Lazaru, koju je Isus jednom ispričao da bi svojim slušateljima ukazao na tvr-

doću njihovih srca. Ovoj priči jednostavno je pripisan drugi smisao.”

“Ah, ma koga još zanima što se događa poslije smrti? Kad umremo, umrli smo i gotovo!”

“Tako mnogi misle! Sve im je svejedno, žive ravnodušno, bez nade, ali puni straha!”

“Ti onda misliš da sa smrću nije sve gotovo?”

“Upravo tako! Poslije smrti očekuje nas nešto prekrasno! Grob neće moći nas i naše najmilije vječno držati u svojim okovima. Ima mnogo ljudi koji bi željeli da smrt označava kraj svega, ali neće biti tako! Ne želim vam nipošto iznositi svoje pretpostavke, već vam želim reći što Bog u Bibliji kaže o ovom pitanju. Ne navješćujem vam neki nauk o kojemu se sve dosad nikada nije ništa čulo, već istinu koja je oduvijek poznata. Moramo zato uzeti dovoljno vremena da potanko razmotrimo prekrasne biblijske tekstove koji razjašnjavaju ovaj problem.”

“Već u Bibliji” — nastavio je José — “postavlja se važno pitanje: ‘Kad umre čovjek, zar uskrsnut može?’ (Job 14,14) U svakom ljudskom biću tinja nada, jest, čak i uvjerenje, da smrt nije kraj svega. Moralo bi još nešto postojati nakon toga, zar ne? I postoji!”

“Da, jedanput si nešto govorio o uskrsnuću!”

“U redu. Prvo ćemo vidjeti postoji li doista uskrsnuće i što će se tada zapravo dogoditi. Prorok Ezekiel dobio je nalog: ‘Zato prorokuj i reci im: ovako govori Jahve Gospod: Ja ću otvoriti vaše grobove, izvesti vas iz vaših grobova, narode moj, i odvesti vas u zemlju Izraelovu!’ (Ezekiel 37,12) Sam Isus rekao je: ‘Ja sam uskrsnuće i život. Tko vjeruje u mene, ako i umre, živjet će.’ (Ivan 11,25)

Naglašavao je i dalje: ‘Zaista, zaista kažem vam, dolazi čas, i već je tu, kada će mrtvaci slušati glas Sina

Božjega, i koji ga budu poslušali, živjet će. Ne čudite se tomu! Dolazi, naime čas kada će svi koji počivaju u grobovima čuti njegov glas te izići iz njih: koji su činili dobro, na uskrsnuće — na život; koji su činili zlo, na uskrsnuće — na propast.’ (Ivan 5,25.28.29) Jeste li čuli? Svi će uskrsnuti! Bez obzira vjerovali vi u to ili ne vjerovali!”

“Ovo već postaje zanimljivo!” — čuli su se glasovi.

José je objašnjavao dalje: “Ima još nekih tekstova u Bibliji koji govore o uskrsnuću. Još je proroku Danielu bilo rečeno: ‘Tada će se probuditi mnogi koji snivaju u prahu zemljinu; jedni za vječni život, drugi za sramotu, za vječnu gadost.’ (Daniel 12,2) Kada je Lazar ležao mrtav u grobu, Isus je rekao Marti: ‘Uskrsnut će brat tvoj — odgovori joj Isus. Znam da će uskrsnuti — odvrati mu Marta — o uskrsnuću, u posljednji dan.’ (Ivan 11,23.24)

Apostol Pavao vjernicima je u Korintu ovako objasnio uskrsnuće mrtvih: ‘Tako je i s uskrsnućem mrtvih: sije se u raspadljivosti, uskršava u slavi.’ (1. Korinćanima 15,42) I dalje: ‘Budući da je po čovjeku došla smrt, po Čovjeku dolazi i uskrsnuće mrtvih. Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će u Kristu svi oživjeti. Svaki u svom redu: prvenac Krist, potom, u vrijeme njegova dolaska, Kristovi pripadnici. Zatim će doći svršetak, kada preda — pošto uništi svako poglavarstvo, svaku vlast i silu — kraljevstvo Bogu i Ocu. Da, on mora kraljevati, dok ne položi svoje neprijatelje pod svoje noge. Neprijatelj koji će posljednji biti uništen jest smrt.’” (1. Korinćanima 15,21-26)

“Drugim riječima” — zaključio je José — “vječni se život ne dobiva kad netko umre, već će ga primiti nakon uskrsnuća. Nadam se da ste pažljivo slušali ono što je rečeno o vremenu... o Njegovu dolasku! Raule, time je tvoje pitanje o uskrsnuću dobilo djelimičan odgovor.”

“Vječni život, prema tome, ne dobivamo kad umremo, već u trenutku kad ćemo uskrsnuti?”

“Tako je. Ima još činjenica o uskrsnuću: ‘Jer će sam Gospodin sa zapovjedničkim zovom, s glasom arkanđela i sa zvukom trube Božje sići s neba, i najprije će uskrsnuti umrli u Kristu. Zatim ćemo mi živi, mi preostali, biti skupa s njima odneseni u zrak na oblacima u susret Gospodinu i tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom.’ (1. Solunjanima 4,16.17)

Isto uvjerenje dijelio je još prorok Izaija prije više tisuća godina: ‘Tvoji će mrtvi oživjeti, uskrsnut će tijela. Probudite se i kličite, stanovnici praha!’ (Izaija 26,19) Sam Isus dao je obećanje: ‘Volja je Oca mog da svaki koji vidi Sina i vjeruje u nj dobije život vječni i da ga ja uskrsim u posljednji dan.’ (Ivan 6,40)

Zar to nije prekrasna nada? Zašto bismo trebali nad otvorenim grobom reći: ‘Zbogom, prijatelju, više se nikad nećemo vidjeti!’ Zar ne bi bilo bolje da uzvignemo: ‘Doviđenja, majko, vidjet ćemo se kad Isus dođe!’ Apostol Pavao potvrdio je ovu nadu: ‘Jer, ako vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo, tako će i Bog one koji su umrli ujedinjeni s Isusom dovesti s njim.’” (1. Solunjanima 4,14)

Manolo je imao u ruci Bibliju Crnoga Orla, ali je vrlo teško uspijevaao pronalaziti tekstove. On je sjedio sasvim naprijed, ispred samoga stola, i pratio je predavanje s velikim zanimanjem.

“José, jesam li dobro shvatio da neće uskrsnuti samo pravednici, već svi? Ovdje u Evanđelju po Ivanu stoji da su jedni činili dobro, a da su drugi činili zlo!”

“U pravu si. Svi će ustati, pa i mi, ukoliko umremo prije Isusova dolaska. Postoje dva uskrsnuća. Molim te, Manolo, čitaj nam iz svoje Biblije ono što je napisano u

posljednjoj knjizi Svetoga pisma, u Otkrivenju, u dvadesetom poglavlju, u četvrtom i petom retku!”

Manolo je čitao: “Oni oživješe i kraljevaše s Kristom tisuću godina. Ostali mrtvaci ne oživješe dok se nije navršilo tisuću godina. Ovo je prvo uskrsnuće. Blažen i svet tko je dionik ovoga prvog uskrsnuća! Nad ovima druga smrt nema vlasti, nego će biti svećenici Božji i Kristovi i s njime će kraljevati tisuću godina.”

“Jeste li čuli?” — upitao je José. “Između dva uskrsnuća proći će tisuću godina. Za to vrijeme izbavljeni će biti s Kristom na Nebu. Ima nekih teologa koji vjeruju da će tih tisuću godina, takozvani milenij, biti doba blagostanja ovdje na Zemlji. Ti teolozi vjerojatno nisu pozorno čitali Božju riječ!

U knjizi Otkrivenje čitamo da će Zemlja biti opustošena (Otkrivenje 16,18-20). Već je prorok Izaija nagovijestio da će Zemlja u to vrijeme biti nenastanjena i prazna (Izaija 24,3). To je vrijeme koje će Sotona provesti u zarobljeništvu (Otkrivenje 20,1-3). Zapravo neće imati priliku da bilo koga zavodi. Neće mu preostati ništa drugo nego da razmišlja o svomu razornom djelu i da čeka svoju kaznu. Manolo, molim te, čitaj iz istoga poglavlja četrnaesti i petnaesti redak. Ti tekstovi opisuju nam što će se dogoditi potom.”

Manolo je glasno čitao: “Tada su Smrt i Podzemni svijet bili bačeni u ognjeno jezero — ognjeno jezero, to je druga smrt. I tko se god ne nađe upisan u knjizi života, bi bačen u ognjeno jezero.”

“Dakle, to je pakao!” — uzviknuo je José. “Ali ne sada, nego tisuću godina nakon Kristova drugog dolaska nastat će pakao! Sve će izgorjeti. Prorok Malahija već je u svoje doba proricao: ‘Jer, evo dan dolazi poput peći

užaren; oholi i zlikovci bit će kao strnjika: dan koji se bliži spalit će ih — govori Jahve nad vojskama — da im neće ostati ni korijena ni grančice. I gazit ćete bezbožnike kao prah pod nogama u dan koji spremam — govori Jahve nad vojskama.’ (Malahija 3,19.21) U ovaj oganj bit će bačen Sotona sa svim svojim pomoćnicima (Otkrivenje 20,10).”

“Je li to pakao o kojemu se govori u Bibliji?”

“Jest. Kad pročitate da će bezbožnici gorjeti vječno, onda se na taj način ističe njihovo vječno uništenje. Muke neće trajati vječno, ali će svi izgorjeti i pretvoriti se u prah i pepeo. Iz tog će ognja proizići nova Zemlja.

Ivan je imao prednost vidjeti tu novu Zemlju u viđenju. On je ovako opisuje: ‘Potom opazih novo nebo i novu zemlju, jer su iščezli prvo nebo i prva zemlja: mora više nema. Tada čuh jak glas što dolazi od prijestolja kako viče: Evo stana Božjeg među ljudima! On će stanovati s njima: oni će biti njegov narod, i on sâm, Bog bit će s njima. On će otrti svaku suzu s njihovih očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.’” (Otkrivenje 21,1.3.4)

“Zar nisi ranije nešto govorio o drugoj smrti?”

“Da. Tako piše i u Bibliji. Mnogi će ljudi dva puta umrijeti. Ja sam odlučio biti iskreni kršćanin, a ako bude potrebno, i umrijeti za Krista. Ali želim ustati u prvom uskrsnuću! Što ste vi odlučili?”

Tišina bez daha zavladała je u prostoriji. Borci za slobodu nikad nisu ovakvo nešto čuli, nikad im to nije bilo tako jasno i razumljivo objašnjeno. Napokon je jedan od njih upitao: “Zašto nam predstavnici velikih crkava nisu rekli to što si nam ti večeras pročitao iz Biblije?”

“Idi i pitaj njih! Oni se radije povode za svojim zamislima i ne vjeruju onomu što Biblija kaže.”

Raúl, koji je sjedio u prvim redovima, bio je duboko impresioniran, iako još nije bio sasvim uvjeren. “Kako onda objašnjavaš iskustva sa svijetom duhova, ili susrete s umrlima? Hoćeš li tvrditi da je sve to samo prijevara?”

“Nipošto. Svijet duhova uistinu postoji.”

Eligio je ustao i povikao: “Činjenica je da su ljudi razgovarali s mrtvima! Čuo sam jednoga svoga susjeda kad je pričao o takvim svojim doživljajima!”

Drugi je dodao: “Jedan nastavnik u mojoj školi pred cijelim je razredom ispričao što mu se dogodilo na spiritalističkoj seansi. Sve je izgledalo tako stvarno. Kako bi se to moglo objasniti?”

Luis je sve dotad šuteći slušao, ali kad se počelo razgovarati o nadnaravnim pojavama, potpuno se probudio: “Neki čovjek u mom gradu stalno je govorio: ‘Jedva čekam da napustim svoje tijelo i da se priključim svijetu duhova!’ On je došao odnekud iz Azije i vjerovao je u neku dalekoistočnu filozofiju.”

“Dakle, kako vidite” — odvratio je José — “svijet duhova već je mnoge opčinio.”

“U našem susjedstvu” — umiješao se i Carlos — “bilo je domova koji su se služili *ouja daskom*. Kad su odlučili da je više ne upotrebljavaju, došlo je do velike buke u ormarima i sobama, čuli su se koraci i vidjele čudne pojave. Kako bi se mogli objasniti uzroci tih čudnih pojava?”

José je odgovorio: “Znate li kako je i kada sve to počelo? Znate li gdje je nastalo naučavanje o životu poslije smrti? U Edenskom vrtu. Evo što o tome piše: ‘Zmija bijaše lukavija od sve zvjeradi što je stvorio Jahve, Bog. Ona reče ženi: Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu? Žena odgovori zmiji: Plodove sa stabala u vrtu smijemo jesti. Samo za plod stabla što

je nasred vrta rekao je Bog: Da ga niste jeli! I ne dirajte u nj, da ne umrete! Nato će zmija ženi: Ne, nećete umrijeti!’ (Postanak 3,1-4)

I upravo tu se krije početak naučavanja o besmrtnosti duše. U mnogim crkvama nailazimo na vjerovanje da je ljudska duša besmrtna, iako takvo vjerovanje stoji u oštroj opreci s biblijskim naukom. Spiritizam tvrdi da je on dio modernoga kršćanstva. Sva nadnaravna iskustva temelje se na ovoj teoriji. Zmija je bila prvi medij, prvo biće koje je ostvarilo vezu između ljudi i svijeta duhova.”

“Ali, José, ako ti duhovi nisu duše umrlih, što su onda?” — želio je saznati Mario.

José je zamolio Manola da čita iz Otkrivenja. “Uto se zametnu rat u nebu koji je Mihael sa svojim anđelima morao voditi protiv zmaja. Zmaj i njegovi anđeli prihvaćaju borbu, ali je ne moguše izdržati. I mjesta za njih više nije bilo u nebu. Bijaše zbačen veliki Zmaj, stara Zmija koja se zove đavao — sotona, zavodnik cijeloga svijeta — bijaše zbačen na zemlju i bijahu zbačeni s njime njegovi anđeli.” (Otkrivenje 12,7-9)

“To je svijet duhova, svijet demona!” — objasnio je José. “I mi se moramo čuvati toga svijeta! Velika vojska demona kreće se Zemljom. Bog je vjerne stalno opominjao da ne stupaju u vezu s demonima. Iskustvo izraelskog kralja Šaula u tome nam je strašan primjer. O njemu možemo čitati u 1. Samuelovoj, 28. poglavlju, i u 1. Ljetopisa, 10. poglavlju. Izgubio je život zato što se nije držao Boga, već je tražio pomoć spiritističkog medija, vračari-ce.”

Armando je bio preneražen: “Hoćeš li reći da naši pokojni rođaci i prijatelji ne mogu dolaziti u naše kuće i pokazivati se kao utvare?”

“Pogledajmo što Biblija kaže, Armando. Evo što u njoj piše: ‘Kao što se oblak gubi i raspline, tko u Šeol siđe, više ne izlazi. Domu svome natrag ne vraća se nikad, njegovo ga mjesto više ne poznaje.’ (Job 7,9.10)

Armando ipak nije odustajao: “Čuo sam od ljudi da se čak i sam Krist pojavljivao na tajnim spiritističkim seansama. Možemo li u to vjerovati?”

José je odgovorio: “Kad je govorio o znakovima svojega drugog dolaska, Isus je upozorio svoje učenike na spiritističke pojave: ‘Jer će mnogi doći pod mojim imenom i reći: Ja sam Mesija, i mnoge će zavesti. Ako vam tko tada rekne: Slušaj! Mesija je ovdje ili ondje — ne vjerujte, jer će se pojaviti lažni mesije i lažni proroci te će činiti tolike čudesne znakove da bi zaveli, kad bi bilo moguće, i same izabranike. Eto, kazah vam unaprijed! Zato, reknu li vam: Eno ga u pustinji! — nemojte izlaziti! Eno ga u tajnim odajama! — nemojte vjerovati.’ (Matej 24,5.23-26) Ovo je biblijski odgovor na tvoje pitanje.

O odnosu prema nadnaravnim pojavama još je izraelski narod dobio uputu: ‘Neka se kod tebe ne nađe ... nitko tko bi bajao, zazivao duhove i duše predaka ili se obraćao na pokojnike. Jer, tko god takvo što čini, gadi se Jahvi; zbog takvih odvratnosti njih i goni ispred tebe Jahve, Bog tvoj.’ (Ponovljeni zakon 18,10.11)

Kasnije je i prorok Izaija upozorio: ‘Reknu li vam: Duhove pitajte i vrače koji šapću i mrljaju — Dakako, narod mora pitati svoje bogove i za žive u mrtvih se raspitivati — Uza Zakon! Uza svjedočanstvo! Tko ne rekne tako, zoru neće dočekati.’ (Izaija 8,19.20)

Nikad se ne bismo smjeli u to upuštati! A zašto? Tko se krije iza duhova? Biblija objašnjava: ‘Jer su ovo duhovi đavolski koji čine čudesa!’” (Otkrivenje 16,14 — DK)

Armando je cijelo vrijeme stajao otraga i pozorno slušao. Dok je razmišljao o smrti i o Božjem neprijatelju koji je prouzročio sve ovo zlo, osjetio je potrebu da postavi pitanje: “José, ne mogu sve to razumjeti. Ako je Bog tako svemoćan, kako Ga ti prikazuješ, zašto nije uništio zlo već u samom začetku?”

“To se pitanje vrlo često postavlja. I jučer smo ga ovdje čuli kad smo razgovarali o sukobu između dobra i zla. Ja problem postavljam ovako: Bog je to lako mogao učiniti, no da li bi tada svi vjerni anđeli, stanovnici drugih svjetova i cijeli svemir bili duboko uvjereni da je Bog u pravu, da Ga je Njegov neprijatelj oklevetao? Bi li time bilo dokazano da su optužbe protiv Boga bile lažne?”

Možda bi se mnogi čak stavili na stranu Božjeg neprijatelja! Međutim, vrijeme je trebalo dokazati da je Bog u pravu.

Cijeli svemir morao je dobiti priliku da se uvjeri kamo vode Sotonina oholost i njegova neposlušnost! I doista: sve se odvijalo upravo onako kao što je to Bog predvidio. Zlo i njegovi sljedbenici sami su sebi izrekli presudu. S vremenom smo i mi postali svjesni užasnih posljedica pobune. Kao slobodna bića svi smo mi u stanju odlučivati o svojoj sudbini. Nikoga se ne prisiljava da slijedi Božje upute. Mi možemo odlučivati na temelju svoje slobodne volje. I ti to možeš!”

Onda se José okrenuo Manolu: “Kao obrazovan čovjek, što bi nam ti mogao reći o stanju umrlih na temelju onoga što si danas čuo?”

“Moram priznati da je pitanje vrlo složeno. Ali, pošto smo čuli odgovor iz Biblije, jedno je jasno: čovjek je smrtan. Kad umre, onda je mrtav! Biblija se, opisujući to stanje, služi pojmom spavanja u grobu, smrtnog sna. I nema

ni raja ni pakla za ljude sve dok Isus ne dođe po drugi put na Zemlju. Kad se On pojavi, umrli vjernici ustati će iz groba, a oni živi preobraziti će se i zajedno s uskrišenima otići na Nebo. Živi nevjernici tada će umrijeti i zajedno s ostalima počivati u grobu sve dok ne prođe tisuću godina.

Krist i vjerni tada će ponovno sići na Zemlju. I dogodit će se drugo uskrsnuće, oživljavanje nevjernika. Sotona i njegovi demoni konačno će izgorjeti u ognju pakla. Ali iz tog će ognja izaći nova tvorevina, nova Zemlja, Božje kraljevstvo, pravi raj. Jesam li dobro shvatio?”

“Ni sam ne bih mogao to bolje objasniti. Dan Suda nad nevjernicima brzo će doći. Tad će se jasno vidjeti tko stoji na čijoj strani — na Božjoj strani ili na strani neprijatelja. Vrijeme prolazi. Svatko se od nas treba opredijeliti. Na čijoj strani ja stojim, to već znate. Ja se radujem Božjem kraljevstvu koje Krist priprema. Razmišljajte o svemu što smo čitali o novoj Zemlji! Evo čemu se ja nadam: ‘Ali mi očekujemo, prema njegovu obećanju, nova nebesa i novu zemlju, gdje prebiva pravednost.’ (2. Petrova 3,13) Već je prilično kasno. Mislim da bi bilo dobro da se zajedno pomolimo Bogu i da pođemo na počinak!”

Većina je otišla uzbuđeno razgovarajući. Ostali su se okupili oko Joséa i proveli s njime u razgovoru sljedećih pola sata.

José je bio umoran. Cijeli dan proveo je s ljudima. Kad je ušao u svoju malu sobu, pomislio je na dom. Sjetio se svoje obitelji i pomolio se toplo za nju.

A kod kuće Joséovi nisu znali što da misle niti kome da se obrate. Maria je vjernicima prenijela sva svoja strahovanja. Svi su se molili za Joséa i nadali se da je još u životu. Bilo je to vrijeme brige i straha za obitelj i za vjernike.

9

Svjedočanstvo i služba

*“Sve su staze Jahvine istina i ljubav,
za onog koji čuva Savez njegov i propise.”*

(Psalam 25,10)

Sljedećeg jutra José je krenuo u dugačku šetnju po brdovitoj okolici. Bila je subota, njegov blagdan. U mislima je bio s obitelji i sa svojom crkvom koju je toliko volio. Kako je samo čeznuo da bude s njima, da pjeva i da se moli Bogu!

Tiho je pjevušio sam za sebe. Ljudi, koji su se nalazili u blizini, gledali su ga i slušali.

“Zapovjedniče, što se događa s Joséom? Čini mi se da nešto nije s njim u redu” — obratio se jedan borac Crnom Orlu.

“Što se to dogodilo? Jeste li ga vidjeli?”

“Od jutros ga promatramo. Ne sudjeluje u uobičajenim poslovima. Nije se pojavio ni na doručku. Misliš li da ga muči neki problem, pa se zato povukao u samoću?”

“Ne mislim da je tako” — objasnio im je Crni Orao. “Danas je njegov blagdan. U međuvremenu ste morali prijetiti da je José iskreni kršćanin koji se čvrsto drži Biblije. Subota je njegov dan odmora. Imajte na umu: to

je prvi dan odmora koji on ne provodi sa svojom obitelji i u svojoj crkvi. Nije mu lako da upravo danas bude sam. Morate ga shvatiti. I mi smo već dugo odvojeni od naših voljenih. Joséove misli i njegovo srce danas su dolje u dolini.”

“Ali zašto on danas svetkuje dan odmora? Nedjelja je tek sutra!”

“Već sam vam rekao da je subota njegov blagdan. On je adventist sedmoga dana. Adventisti drže Deset zapovijedi po Bibliji, onako kako ih je Bog dao ljudima. Možda ćemo večeras imati priliku s njim porazgovarati, pa ćete ga sami moći pitati. On će vam sve objasniti. Za ručkom ću vam to predložiti. Tad ćemo vidjeti što će ljudi odlučiti.”

Zapovjednik se udaljio. Među ljudima se odmah poveo živahan razgovor.

“Jeste li čuli? On bi da večeras imamo novi sastanak!”

“Pa, čovječe, kamo će nas to odvesti?”

“Da!” — javio se Carlos. “Te takozvane sastanke održavamo svake večeri. U posljednje vrijeme ne govorimo ni o čemu drugome osim o religiji. Već mi je dosadilo!”

“Ni meni to ne odgovara” — dodao je netko. “Mislim da bismo trebali imati i malo vremena za sebe i za karte!”

“U pravu si! Pozovi ostale da se dogovorimo. Mislim da su Roberto, Arcadio i još neki prilično ljuti zbog svega što se ovdje događa.”

“Želimo se opet malo zabavljati!”

“Tako je! Tražit ćemo od zapovjednika slobodnu večer!”

Tako su i učinili. I drugi su im se priključili, jer im je društvena večer subotom bila prirasla srcu.

Još tijekom prijepodneva José se vratio u logor. Jutro je proveo sam sa svojom Biblijom.

Dok se susretao s različitim skupinama, slušao je kako se ljudi dogovaraju na koji će način provesti večer. Stekao je dojam da su borci već pomalo siti njegovih vjerskih predavanja.

Stoga se odmah uputio u ured Crnoga Orla.

“Crni Orle, slušao sam kako ljudi uzbuđeno razgovaraju i otvoreno traže da im se ova večer ostavi na slobodno raspolaganje. Predlažem zato da im večeras daš priliku da se pozabave svojim igrama koje im očito donose mnogo zadovoljstva. Osim toga, izgleda mi da mnogima ne odgovara moja nazočnost. Ti dobro znaš da ja nikomu ne želim biti na teret!”

“Ali, José, ima i drugih koji se zanimaju za ono što im ti govoriš! Oni radije slušaju tebe nego da kartaju. Ti znaš da nitko ne može svima ugoditi. Pa ako se nađu samo dvojica ili trojica koji žele provesti vrijeme s tobom uz Bibliju, jesi li spreman ostati s njima?”

“Naravno.”

“Ja u svakom slučaju želim slušati kako ti tumačiš Bibliju, pa ćemo vidjeti hoće li se naći još netko tko će u tome uživati!”

“Ali, molim te, bez prisile! Možda sam već predugo ovdje ostao, trebao bih sutra krenuti kući.”

“José, kažem ti još jedanput: čak i kad te nijedan od boraca ne bi htio slušati, ja želim biti s tobom! Možda se više nikad nećemo sresti, a ja bih želio dobiti odgovor na svoja pitanja. Zar mi ne želiš pomoći?”

“Crni Orle, ti znaš da bih ja sve učinio da tebi pomognem. Spreman sam ostati još nekoliko dana s tobom i tvojim ljudima.”

“Dobro. Što se ljudi tiče, njihovo je pravo da slobodno odlučuju. Tko želi večer provesti po svom izboru, može to

učiniti. Tko odluči da će radije tebe slušati, neka dođe u veliku kolibu!”

“Ti si zapovjednik i znaš kako treba postupati s ljudima” — složio se José.

Za ručkom se razgovaralo i o večernjem programu. Izgledalo je da su svi zadovoljni. Svatko je mogao slobodno odlučiti što će činiti.

Čim je José napustio blagovaonicu, prišao mu je Raúl. “José, što radiš poslije podne? Neki od nas rado bi s tobom razgovarali. Imaš li vremena za nas? Možemo li se naći?”

José mu je obećao da će se naći u tri sata.

Tako su svi, pa i José, dobili na raspolaganje malo vremena za sebe. José se mogao moliti i pripremiti se za novi susret s ljudima.

Istodobno druga skupina boraca vodila je u blizini spavaonice živu raspravu. Razgovaralo se o Joséu.

“Jesam li dobro čuo da je taj čovjek adventist?” — upitao je Alfredo.

“Da! Zapovjednik ga je tako predstavio.”

“Adventist... Znete, u mom gradu postoji Adventistička crkva. Usput rečeno, to je jedna od najbolje održavnih zgrada u cijelom gradu.”

“Jesi li odlazio na njihova bogoslužja?”

“Nisam, ali znam da mnogi tamo odlaze. Ljudi u gradu dosta pričaju o tim adventistima.”

“Doista zanimljivo” — prekinuo ga je Ramon. “U blizini grada u kojemu živi moj brat nalazi se adventistička škola s internatom. Kad smo nedavno posjetili rođake, bili smo pozvani na adventistički koncert. Škola ima prekrasan zbor, a i orkestar je izvanredan. Svidjelo mi se, i mnogo je ljudi bilo nazočno.”

I Pedro se iznenada sjetio: “U malom mjestu iz kojega dolazim postoji Crkva adventista sedmoga dana. Vjernici su vrlo marljivi, posjećuju stare i bolesne, donose im hranu i pomažu u kućnim poslovima. Na crkvenom kombiju nalazi se naziv ‘Dobrotvorno društvo’, ili nešto slično.”

“Izgleda da tih adventista ima na svakom koraku!” — primijetio je Eligio. “Tijekom posljednjega državnog praznika zajedno s ostalima stupala je i jedna adventistička izviđačka četa u prekrasnim odorama. Što ti adventisti sve ne čine!”

Još jedan borac imao je nešto reći: “Tamo gdje ja živim, mnoga djeca tijekom školskih praznika odlaze u njihovu Ljetnu biblijsku školu. Nastava se održava u adventističkoj crkvi. Sjećam se da adventisti uvijek odlaze u crkvu s Biblijom u ruci. Mnogi ih zato nazivaju narodom Knjige.”

Sad je Alexander bio na redu: “Ne znam ima li u našem gradu adventista, ali ujak mi je pisao da su nakon velikoga potresa koji je razorio cijeli grad adventisti bili prvi da pomognu i da su ponovno sagradili preko stotinu porušenih zgrada.”

Ljudi su se z gledali. Odjednom su znali iznenađujuće mnogo o adventistima i njihovim djelatnostima, ali ništa o njihovu vjerovanju. Što ti ljudi uopće vjeruju? Pitanje je izgledalo nerješivo.

“Zapovjednik je rekao da možemo pitati Joséa što adventisti vjeruju!”

“Ali mi to već znamo! José nam je pričao o drugom Kristovu dolasku u bliskoj budućnosti.”

“Pokazao nam je što u Bibliji piše o smrti i o uskrsnuću. Izgleda da su adventisti zbilja ljudi Biblije. Druge crkve naučavaju potpuno drukčije.”

“Znate što, ljudi!” — predložio je Eligio — “trebamo ga pokušati što duže zadržati u našoj sredini kako bismo što više saznali o vjerovanju i naučavanju Adventističke crkve!”

“Večeras će se opet održati sastanak. Siguran sam da će nam José još nešto otkriti o svojoj Crkvi. Ja ću svakako biti na sastanku. Imat ćemo mu priliku postavljati pitanja, zar ne?”

Ljudi su počeli govoriti svi u isto vrijeme. “Ja ću se priključiti Joséu i zapovjedniku!” — “I ja ću doći, jer želim saznati zašto se zovu adventisti sedmoga dana!” — “I ja bih to želio. Napeto očekujem ovu večer!”

Poslije podne Raúl i više od trideset ljudi čekali su Joséa u sjeni velikoga hrasta. José je očekivao Raúla i najviše još dvojicu-trojicu prijatelja. Zato je bio vrlo iznenađen kad je zatekao veliku skupinu ljudi razne starosti koji su željeli proučavati Božju riječ da bi pronašli istinu. A upravo to je José najviše volio raditi subotom. Trebalo je to biti blagoslovljeno poslijepodne za ove ljude koji nikad dotada religiju nisu ozbiljno shvaćali.

Iznenada je José postao svjestan da ga je Božja providnost poslala da obavi ovu službu u planinama. Posljednjih su se dana ljudi, koji su na temelju svojih političkih uvjerenja postali borci za slobodu, podijelili u dvije skupine. Jedni su se smatrali ugroženi Joséovim pojavljivanjem, njegovim tumačenjima i vjerovanjima. Međutim, iznenađujuće je velik bio i broj onih koji su svoj odnos prema Bogu i biblijskom nauku ozbiljno uzeli u razmatranje.

S osmijehom i radosna srca pristupio je José skupini koja ga je čekala. “Ljudi, ne znam što bih rekao! Zbilja sam iznenađen. Mislio sam da će samo nekolicina vas po-

željeti svoje vrijeme provesti sa mnom i ovom prekrasnom knjigom.” José je podigao Bibliju. “Vidjeti ovdje tako veliku skupinu, doista je divno. Neka vas sve Bog blagoslovi, prijatelji!”

“I mi se radujemo što si ti ovdje!” — uzvratio je Raúl.

“Izgleda” — primijetio je José — “da je ovo bio ugodan, miran dan za sve vas, ali ne i za mene. Zabrinut sam za svoju obitelj. Ovdje sam već prilično dugo i trebao bih se vratiti u dolinu i nastaviti svoj uobičajeni život.”

“Nemoj, José, ostani barem još nekoliko dana!” — zamolili su ga svi u jedan glas.

“Ovaj dan, da znate” — José je mislio na svoj dan odmora — “veoma mi je na srcu. Uz Božju pomoć večeras ću vam o tome više govoriti, ili možda tek sutra. Vidjet ćemo...”

Što se tiče poslijepodneva, José je bio svjestan da će se raspravljati o gorućim, čak kritičnim pitanjima. Oko njega su bili ljudi čvrstih uvjerenja koji su se borili za visoke političke ciljeve. Bili su to ljudi mudri, ambiciozni, proračunati, i što je sasvim naravno, vrlo realistični.

A sad su se suočavali sa stvarnim problemom. Nisu mogli objasniti ni sebi ni drugima što se to iznenada s njima dogodilo. Pojavio se neki seljak sa svojom Biblijom i počeo ih ispitivati o njihovom odnosu prema Bogu, prema Njegovoj Riječi i pravom kršćanskom životu. Teško su mogli shvatiti da jedan tako neškolovan čovjek kao što je José može biti tako upućen u biblijski nauk. Za samo jedan tjedan José je zadobio poštovanje i povjerenje boraca za slobodu. Nijedan od njih nije mogao postaviti nikakav prigovor njegovim tumačenjima.

Da bi razgovoru dao određenu težinu, José je nekoliko puta naglasio koliko je važno da se čovjek podrobno upo-

zna s Božjom riječju. Istinski sljedbenici Isusa Krista ne daju se zavesti tajanstvenim i nejasnim teorijama niti ljudskom misaonom akrobatikom.

“Vi ste sigurno već zapazili da vam nikad nisam iznio svoje mišljenje, već uvijek ono što stoji u Bibliji. Božja riječ sama otkriva, objašnjava i tumači osnovne smjernice kršćanske vjere. Iskreni kršćani uvijek znaju u što vjeruju. Oni se u svom svakidašnjem životu upravljaju prema božanskim savjetima koje su pročitali u Njegovoj Riječi. Upravo je zato kršćanski život tako dinamičan.”

Toga poslijepodneva svi su borci za slobodu osjetili izazov. Religija tim ljudima dotad uopće nije padala na um. Politika, da! O njoj su mogli razgovarati satima. Njihov san bio je da žive u demokratskoj zemlji. Sad su saznali koje vrijednosti nešto znače u životu kršćanina i koje smjernice postavlja Božja riječ. Temelji njihova ponašanja tako su bili uzdrmani.

“Što ti podrazumijevaš pod životom u skladu s kršćanskim pravilima?” — čulo se pitanje iz prvih redova.

“Da bi netko bio vjerodostojni kršćanin, treba znati biblijski nauk i činiti ono što Bog od njega zahtijeva. To ni u kom slučaju nije lako u svijetu punom zločina i pokvarenosti. Potrebna je hrabrost da čovjek živi onako kao što vjeruje. Bez oslanjanja na Boga to se uopće ne može postići.

Na prvom je mjestu vjera, a nje nema bez Božje pomoći. Pavao je pisao crkvi u Rimu: ‘Pravednik će živjeti od vjere.’ (Rimljanima 1,17) U Poslanici Hebrejima objasnio je što je vjera: ‘Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo. Zbog nje su stari postigli pohvalno svjedočanstvo.’” (Hebrejima 11,1.2)

“Znači li to” — upitao je netko — “da, ako nešto vidimo i smatramo istinitim, imamo vjeru?”

“To je dobro pitanje. Nije dovoljno da netko samo razumije istinu i da je uvjeren u istinu. Tek kad počne djelovati u skladu s tim uvjerenjem, može se reći da je prihvatio vjeru. U Bibliji čitamo: ‘Kao što je tijelo mrtvo bez duše, tako je i vjera mrtva bez djela.’ (Jakov 2,26)

To bi se moglo i ovako prikazati: razum je lijeva ruka našega bića, a vjera je desna. S jedne strane zaključujemo razumno, i dobro je da je tako. Učimo i razumijevamo. Ali tek kad spoznamo istinu i kad živimo u skladu s njom, tek tada možemo reći da imamo vjeru. Želio bih vam pročitati još nekoliko biblijskih tekstova koji se bave ovom tematikom.

Kralj David molio je: ‘Pravilima me svojim nauči... i o čudesima ću tvojim razmišljat.’ (Psalam 119,26.27) Pavao je pisao vjernicima u Efezu: ‘Zato ne budite bezumni, nego uočavajte što je volja Gospodnja!’ (Efežanima 5,17)

Sam je Isus zahtijevao od ljudi: ‘Poslušajte i razumijte!’ (Matej 15,11) Bog je preko proroka Izaije poslao svoju poruku Izraelcima: ‘Jer vi ste moji svjedoci, riječ je Jahvina, i moje sluge koje sam izabrao, da biste znali i vjerovali i uvidjeli da sam to ja.’ (Izaija 43,10)

Pavao je pisao svojemu prijatelju Timoteju: ‘... ali se ne stidim, jer znam komu sam vjerovao.’ (2. Timoteju 1,12) Crkvi u Kolosi napisao je, pošto se uvjerio u njihovu vjernost: ‘Zato i mi od onoga dana u koji smo to čuli ne prestajemo moliti za vas i prositi da vas Bog napuni potpunom spoznajom svoje volje sa svakovrsnom mudrošću i duhovnim razumijevanjem.’ (Kološanima 1,9)

Ovdje je uglavnom riječ o razumijevanju, shvaćanju, prepoznavanju i znanju. Ovi se pojmovi stalno sreću u

Bibliji. I što mislite! Ja sam se i za vas molio, a vi niste o tome ni znali. Želio bih da i vi doživite ono isto što sam ja doživio s Bogom i Njegovom Riječju. Prvo moramo razumjeti Bibliju, tada ćemo je prepoznati kao istinu i iz toga će se roditi živa vjera. A sada, Raúle, jutros si mi spomenuo da me nešto želite pitati!”

Ali prije nego što je Raúl uspio doći do riječi, povikao je netko iz skupine: “Ja imam jedno pitanje, a možda čak i nekoliko! Moji prijatelji kažu da si govorio o Božjem neprijatelju i kako je on postao đavao. Ja sam tada bio na straži i nisam mogao pribivati sastanku. Moje pitanje glasi: Što je on bio dotad? Je li se on oduvijek zvao Sotona?”

“Kaži mi, molim te, kako se zoveš?”

“Arcadio!”

“U redu, Arcadio. Drago mi je da si danas s nama. Zar ti prijatelji nisu znali objasniti to pitanje?”

“Nisu!”

“Onda ga vjerojatno ni ja nisam dovoljno jasno protumačio. Sotona je nekad bio jedno od najviših nebeskih bića, čuvar Božjega prijestolja. Bog ga je stvorio, bio je lijep i pametan. Njegovo ime nije bilo Sotona ili đavao, već Lucifer — Svjetlonoša. Opis koji daje prorok Izaija točno mu odgovara: ‘Kako pade sa nebesa, Svjetlonošo, sine Zorin? Kako li si oboren na zemlju, ti, vladaru naroda? U svom si srcu govorio: Uspet ću se na nebesa, povrh zvijezda Božjih prijesto ću sebi dići. Na zbornoj ću stolovati gori na krajnom sjeveru. Uzaći ću u visine oblačne, bit ću jednak Višnjemu.’ (Izaija 14,12-14)

Neki od vas već znaju ove tekstove. Ja sam vam nedavno pokušao objasniti kako se jedno stvoreno biće podiglo protiv Boga, kako je zlouporabilo svoju slobodu da bi zadržalo vlast nad nebeskim bićima i zasjeo na Božje prije-

stolje. Svima koji su pristali uz njega davao je velika obećanja i, doista, veliki broj anđela stao je na njegovu stranu.”

“Ali, José, zašto ga Bog nije odmah uništio i tako u začetku ugušio pobunu?”

“I o tome smo opširno razgovarali, Arcadio! Bog je to mogao učiniti, ali kako bi to ocijenila ostala stvorenja? Možda bi rekla: Lucifer je vjerojatno bio u pravu, ali je Bog bio silniji pa ga je uništio! Bog ga je zato ostavio u životu. I Lucifer je pokazao svoje pravo lice. Lažnost njegovih optužbi protiv Boga postala je očita i cijeli svemir vidio je da Bog nikoga ne prisiljava na poslušnost. On želi da Mu služimo dragovoljno, iz ljubavi.”

“Što se dogodilo s anđelima koji su sudjelovali u pobuni?”

“Od njih su postali zli duhovi koji služe Sotoni kao demoni.”

Iznenada su svi počeli govoriti istodobno. Svatko je htio nešto znati. Počela je vruća rasprava.

“Što je s naučavanjem o paklu?” — uzviknuo je Enrique. “Ja se s tim ne mogu složiti. Kako bi Bog, kojega ti prikazuješ kao Prijatelja, mogao uživati gledajući kako se Njegovi neprijatelji muče u vječnom ognju? Je li to Bog u kojega ti vjeruješ, José?”

“Ne, Enrique, u takvog Boga ja ne vjerujem? I gdje je taj pakao o kojemu govoriš? Gdje je? Prema onome što piše u Bibliji, nema nikakvoga paklenog ognja u kojemu se peku duše. Zar nisi bio nazočan kad smo razgovarali o stanju umrlih?”

“Ne, nisam!”

“Ovo ponovno pokazuje kako se malo zna o biblijskom nauku. Sva moguća neznabožačka mudrovanja uvu-

kla su se u Crkvu i izopačila pravu sliku. Moj Bog jest Bog ljubavi. Najvažnija izjava u povijesti čovječanstva glasi: ‘Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedino-rođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni. Jer Bog nije poslao svoga Sina na svijet da sudi svijet, nego da se svijet spasi po njemu.’ (Ivan 3,16.17)

Prije nego što odem odavde, nadam se da ću vam ispričati više o Isusu Kristu, Božjemu Sinu. A sad bih na Enriqueovo pitanje dao biblijski odgovor: ‘Života mi moga — riječ je Jahve Gospoda — nije meni do smrti bezbožnikove, nego da se odvrati od zloga puta svojega i da živi. Obratite se, dakle, obratite od zloga puta svojega! Zašto da umrete, dome Izraelov!’ (Ezekiel 33,11) Naglašavam još jednom: ‘Tko ne ljubi, nije upoznao Boga, jer je Bog ljubav.’ (1. Ivanova 4,8)

Prema tome, ovako izgleda moja slika Boga: On je ljubazan, strpljiv, milostiv, prije svega to je Bog ljubavi, koji pomaže i spašava. Osim toga, Božja ljubav pokazuje se i putem Njegove pravednosti. Zar nije pravda ono za što se vi borite? Jednoga dana Bog će nam dati savršenu pravednost. Nepravednici i prijestupnici sami sebi izriču presudu.

U Bibliji stoji: ‘S neba se zaista očituje gnjev Božji na svaku bezbožnost i nepravednost ljudi koji istinu priječe nepravednošću. Jer njima je očito ono što se može doznati o Bogu: Bog im je to zapravo objavio. Uistinu, njegova se nevidljiva svojstva, njegova vječna moć i božanstvo, promatrana po njihovim djelima, opažaju od postanka svijeta. Tako nemaju isprike. Jer iako su upoznali Boga, nisu mu iskazali ni slavu ni zahvalnost kao Bogu. Naprotiv, postali su isprazni u mislima svojim i njihovo je nerazumno srce potamnijelo.’” (Rimljanima 1,18-21)

“Ali što je ipak s tim ognjem?”

“Ne mogu reći da nema nikakvoga ognja u kojemu će izgorjeti sve zlo. Doći će dan Suda. Oni koji su činili dobro bit će nagrađeni, a oni koji su činili zlo bit će kažnjeni. Isus je to ovako objasnio svojim učenicima: ‘Kao što se ljulj skuplja i baca u oganj, tako će biti i na svršetku svijeta. Sin će Čovječji izaslati svoje anđele da pakuje iz njegova kraljevstva sve zavodnike i zlikovce te da ih bace u ognjenu peć, gdje će biti plač i škrgut zuba.’ (Matej 13,40-42) On je sâm opisao što će se dogoditi prigodom Njegova dolaska: ‘Tada će reći i onima s lijeve strane: Idite od mene, prokleti, u oganj vječni što je pripremljen đavlu i anđelima njegovim!’ (Matej 25,41)

Ovdje se spominje vječni oganj, a to znači da se taj oganj neće ugасiti dok ne obavi svoj zadatak. I u vezi sa Sodomom i Gomorom i s razorenjem Jeruzalema spominje se neugasivi oganj. To nam pruža dobar primjer kako valja razumjeti taj izraz. Mi znamo da Sodoma i Gomora danas ne gore. Ni Jeruzalem ne gori. Oganj se ugasio pošto je u njemu izgorjelo sve što je trebalo izgorjeti.”

“Što je onda vječna kazna o kojoj se govori u nekim crkvama?”

“Sigurno se sjećate da smo govorili o stanju umrlih. Nakon drugoga uskrsnuća umrijet će bezakonici drugom smrću i to će za njih biti kraj svega. Ta smrt, ta posljednja kazna, vrijedi za sva vremena, ona je vječni, konačni sud.”

“Ti izgleda vrlo dobro poznaješ Bibliju. Ima li u njoj i nešto o vječnim mukama?”

“Nema. Izraz ‘vječne muke’ ne pojavljuje se u Bibliji.”

“Zar nisi spomenuo da će i Božji neprijatelj biti uništen?”

“Jest, tako je. Ono što je prorok Ezekiel simbolički govorio o tirskom kralju i o njegovu gradu odnosi se zapravo na Sotonu: ‘Pretvorit ću te u užas, i više te neće biti. Tražit će te, ali te više nikad neće naći! — riječ je Jahve Gospoda.’ (Ezekiel 26,21) ‘Pustih oganj posred tebe da te proždre. Pretvorih te na zemlji u pepeo na oči onih što te motre.’” (Ezekiel 28,18)

“José, gdje Božji neprijatelj ima svoje uporište? Ja sam uvijek mislio da je on gospodar pakla, ali ti kažeš da ne postoji neki sadašnji pakao: pa gdje je on onda?”

“I na to pitanje nalazimo odgovor u Bibliji. Stoji napisano: ‘Bijaše zbačen veliki Zmaj, stara Zmija koja se zove đavao — sotona, zavodnik cijeloga svijeta — bijaše zbačen na zemlju i bijahu zbačeni s njime njegovi anđeli.’ (Otkrivenje 12,9) To smo već jednom čitali. U Knjizi o Jobu nalazimo: ‘Jahve tad upita Satana: ‘Odakle dolaziš?’ — ‘Evo prođoh zemljom i obidoh je’, odgovori on.’ (Job 1,7) Gdje se, dakle, sada zadržava Sotona? Na Zemlji — na našem svijetu!”

Emilio je stalno dizao ruku, ali ostali su ga uvijek preduhitrili sa svojim pitanjima. Konačno je i on došao na red sa svoji pitanjem:

“José, dosta si govorio o uskrsnuću. Htio bih znati da li će uskrišeni biti pravi ljudi od krvi i mesa ili neka duhovna bića?”

“Možda ćeš se iznenaditi, ali odgovor se i na to pitanje nalazi u Bibliji. I ja sam istraživao taj problem. Bog nam je preko proroka Ezekielia otkrio: ‘Ovako govori Jahve Gospod ovim kostima: Evo, duh ću svoj udahnuti u vas, i oživjet ćete! Žilama ću vas ispreplesti, mesom obložiti, kožom vas obaviti i duh svoj udahnuti u vas, i oživjet ćete — i znat ćete da sam ja Jahve!’ (Ezekiel 37,5.6) To može

učiniti samo Stvoritelj, i to će se i dogoditi na dan uskrsnuća.”

“A što će se dogoditi s vjernima koji su još u životu?”

“I o tome smo već čitali prije nekoliko dana. Apostol Pavao je pisao vjernicima u Korintu: ‘Pazite! Kazujem vam tajnu: svi nećemo umrijeti, ali ćemo se svi preobraziti, u jedan hip, u tren oka, na glas posljednje trube; zaturbit će truba i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se preobraziti.’ (1. Korinćanima 15,51.52) Bog će našu smrtnost pretvoriti u besmrtnost. Zar to nije divno?”

Nitko nije ni zapazio kako je vrijeme brzo prošlo. Pitanja su pokazivala koliko su ljudi bili obuzeti željom da se upoznaju s biblijskim naukom. Zanimale su ih mnoge pojedinosti o kojima dotad nisu čuli. U Joséu je jačalo uvjerenje da ga je sâm Bog poslao u planine.

Skupina se još zadržala na okupu da bi razgovarala o svemu, a posebno o drugom Kristovom dolasku. Svakako su željeli saznati hoće li taj događaj biti vidljiv svim ljudima.

Andrés, koji dotad nije pribivao sastancima, posebno se zanimao za vrijeme Kristova dolaska. Njemu je José pročitao: ‘Zato i vi budite pripralni, jer će Sin Čovječji doći u čas kad se ne nadate.’ (Matej 24,44) Isus će doći, dakle, iznenada i za vjernike i za nevjernike. Nitko ne zna točno vrijeme Njegova dolaska. Upravo zato moramo biti spremni u svako doba.

“Već je kasno!” — rekao je konačno José. “Nadam se da ste zadovoljni odgovorima koje je sâm Bog dao preko svoje Riječi. Ako se slažete, rado bih se s vama pomolio prije nego što se rastanemo!”

Složili su se. José se molio da Bog blagoslovi svakog pojedinačno. Molio se da dopuste Svetomu Duhu da dje-

luje na njihovo srce i da ih tako pripremi za Kristov dolazak. José je u svojoj molitvi molio i za obitelji i prijatelje boraca od kojih su već tako dugo bili razdvojeni. Svi su bili ganuti njegovim riječima.

“Sjetite se” — rekao je na kraju José — “da je zapovjednik rekao da večeras možete biti slobodni. Uživajte u svojem slobodnom vremenu!”

“Zar ti nakon večere nećeš biti u velikoj brvnari?”

“Bit ću tamo u slučaju da neki od vas ipak požele zajedno sa mnom proučavati Božju riječ.”

Dok su se ljudi razilazili, Raúl i Andrés prišli su Joséu.

“Nikad još nisam imao Bibliju u svojoj ruci” — priznao je Raúl. “Mogu li malo prelistati tvoju?”

José mu je pružio Bibliju. Mladi čovjek bio je vidljivo uzbuđen. Otvorio je knjigu negdje u sredini i oči su mu se zadržale na riječima: “Jahve je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam; na poljanama zelenim on mi daje odmora. Na vrutke me tihane vodi i krijepi dušu moju. Stazama pravim on me upravlja radi imena svojega...” (Psalam 23)

Kad je pročitao do kraja, José mu je rekao: “Raúle, nadam se da će riječi ovoga psalma jednoga dana postati tvoje osobno iskustvo. Kad se povjeriš Bogu, osjetit ćeš kako te On divno vodi u životu. To ti tvrdim!”

“Misliš li ti to ozbiljno?”

“Ne samo da mislim, već znam!”

“Jahve je pastir moj...” — ponavljao je Raúl stalno dok su se bavili pripremama za večeru. Više nego ikad želio je upoznati Bibliju.

Rekao je ostalima: “Želio bih imati svoju Bibliju da je sam čitam.”

“I ja!” — pridružio mu se Andrés. “Moji roditelji imali su Bibliju. Dobili su je kao vjenčani dar od prijatelja. Ali

nitko u kući nije nikad čitao tu knjigu. Sad bih ipak rado imao jednu u rukama.”

“Možemo zamoliti Joséa da nam dopusti da se u međuvremenu služimo njegovom. Sigurno će nam dopustiti.”

“Postoji ovdje još jedna Biblija, zapovjednikova!”

Naravno, vlasnici su rado posudili svoje Biblije drugima. I tako su obje Biblije krenule od ruke do ruke, José je dao i svoje bilješke i priručnike. Ljudi su pravili svoje zabilješke i bilježili tekstove da bi ih kasnije mogli sami proučiti.

Mnogi su htjeli što prije doći do Biblije. Dogovorili su se s Joséom da im pošalje barem nekoliko komada čim se spusti u dolinu.

José je ostao sam da bi se pripremio za večernje predavanje i da bi se molio Bogu.

U međuvremenu su Roberto, Leonor i Oscar kovali svoje planove. Nije im odgovaralo ono što se u posljednje vrijeme događalo. Razgovarali su i s drugima i zaključili da se previše govori o vjeri, o Bogu i o Bibliji. Umjesto da se razmatraju politička pitanja i stvaraju planovi, mnogo vremena gubilo se na vjerske teme. Željeli su da se to promijeni. Isprva su namjeravali svoje nezadovoljstvo izraziti zapovjedniku i od njega zatražiti da Joséa smjesta pošalje kući kako bi se u logor vratilo uobičajeno stanje.

“Sastat ćemo se večeras” — predložio je Oscar. “Dok se drugi budu zadržavali u kolibi, moći ćemo postaviti svoje zahtjeve.”

“U pravu si. Neće nam biti lako uvjeriti zapovjednika, jer je izgleda i on sam upetljan u taj posao!”

“Ako se to nastavi, potkopat će se borbeni moral cijele skupine. Počet ćemo gubiti ljude i možda ćemo morati odustati i od ciljeva za koje se borimo!”

“Tako je, Roberto! Rasprava sa zapovjednikom, a možda i sa svima ostalima, hitna je i neodgodiva!”

“Ja ću sutra ujutro razgovarati s njim. Nadajmo se najboljem!”

Odlučili su tom “križarskom pohodu”, kako su ga nazvali, što prije učiniti kraj. Stanje se pogoršava, mislili su.

“Nismo sami!” — dometnuo je jedan. “I drugi se ljute zbog svega što se događa. Razgovarao sam s Jorgeom i Franciscom. I oni su istoga mišljenja. I oni će nam pružiti podršku.” Bili su prilično sigurni u uspjeh svoga pothvata.

Usprkos neraspoloženju nekolicine, te večeri okupilo se skoro stotinu ljudi u kolibi. Sastanak još nije bio počeo kad je ušao Crni Orao. Činilo se da je zbog nečega uzbuđen, ali bio je nasmiješten.

“Žao mi je što sam zakasnio. Slušao sam vijesti. Sigurno biste i vi željeli čuti što se događa u glavnom gradu. Stanje postaje sve napetije. Predsjednik je povukao nacionalnu gardu s planina i postavio je u samo središte grada. To je dobro za nas. Otpor diktatoru i njegovu kabinetu pojačao se. Neki članovi Vlade podnijeli su ostavke. Izgleda da se sve razvija u našu korist. Ipak, neko se vrijeme trebamo primiriti, promatrati i čekati. Povlačenje trupa iz našega područja još ne znači da više nismo izloženi nikakvoj opasnosti. Naprotiv, moramo biti još oprezniji nego dosad. Ipak, neko ćemo vrijeme biti na miru. U međuvremenu možemo se posvetiti sebi i malo odahnuti.

Vanjske straže ostaju. Ja ću obaviti pregled drugih jedinica i za nekoliko ću vas dana obavijestiti što se događa u glavnom gradu i što nam je činiti. Nadam se da će sve uskoro biti završeno i da ćemo moći krenuti kućama. Da još jedanput naglasim: posljednje vijesti vrlo su povoljne

za nas. Ostanite i dalje u stanju pripravnosti i na raspolaganju ako to bude potrebno!”

Zatim se okrenuo: “José, došli smo tebe slušati. Večeras očekujemo nešto posebno.”

Bila je to uzbuđljiva večer. Političke novosti sve su ih oraspoložile.

José je pristupio malom stolu i stavio svoju Bibliju i svoje bilješke u krug koji je osvjetljavala stara kerozinska svjetiljka. Uzeo je zatim stolicu koja mu je bila namijenjena i odnio je Crnom Orlu. “Večeras bih želio stajati dok budem razgovarao s tvojim ljudima, Crni Orle. Ti kao zapovjednik zaslužuješ mjesto za sjedenje.” Crni je Orao prihvatio ponuđenu stolicu.

José se obratio ljudima i pozvao ih na molitvu. Molio se Bogu da učini da Njegova nazočnost postane vidljiva dok budu proučavali Njegovu Riječ. Zahvalio je i za vijesti iz glavnoga grada koje su, možda, bile uvod u prekretnicu u političkom stanju u zemlji. Zamolio je Boga da bude i s njihovim obiteljima i da ih zaštiti.

10

Vjera i savjest

*“Svet je tvoj put, o Bože:
koji je bog tako velik kao Bog naš?”*

(Psalam 77,13)

Zrak u kolibi bio je svjež. Ljudi su bili otvoreni i dobro raspoloženi. Čak su ispunili i Joséovu želju da ne puše dok traje sastanak.

José je počeo: “Još jednom ste me iznenadili. Toliko vas se okupilo. Nadam se i molim da nitko ne bude razočaran. Posljednjih dana postavili ste mi mnogo pitanja. Danas bih želio ja vas nešto pitati. Odgovor će biti od koristi i meni i vama.”

“Slažemo se. Kako glasi tvoje pitanje?” — odgovorili su svi u jedan glas.

“Vidite. Osim svojega Sina, koji je postao naše spasenje, Bog je svakomu od nas udijelio nešto dragocjeno. Ali samo rijetki zahvaljuju za taj dar. Znete li o čemu je riječ?”

“Ne znamo. Kaži nam!”

“Bog je ljudima dao savjest.”

“A što je to?”

“O, Eduardo! Zar ti zbilja ne znaš što je savjest?”

“Možda i znam, ali nisam baš siguran. Zar to nije neka vrsta svijesti koja nam govori što je dobro a što zlo?”

“Doista si je dobro opisao!”

“Ali, José!” — uzviknuo je Raul. “Mi se pokatkad pozivamo na svoju savjest da bismo se opravdali. Kad nekoga optužite da je učinio nešto loše, on se skoro uvijek brani tvrdnjom da mu je savjest čista.”

“Dobro je da tako iscrpno poznajete svoju savjest. To je svojevrсни unutrašnji glas, sudac koji odlučuje jesu li naše misli, riječi i naša djela u skladu s moralom. Ima ljudi koji slušaju glas svoje savjesti i postupaju u skladu s njim. Drugi ga namjerno ne slušaju ili čak pokušavaju ugušiti glas svoga unutrašnjeg savjetnika. Kažem vam, prijatelji, da je u svakom slučaju najbolje slušati svoju savjest. Mudri su se ljudi uvijek tako ponašali pa se nadam da ćete i vi to činiti.”

“Možemo li se zbilja uvijek osloniti na svoju savjest?”

“Kad se njezin glas jasno čuje, svakako! Ali u mnogih je ljudi savjest otupjela i zato čine pogrešku za pogreškom. Na taj način napokon potpuno uništavaju svoju sposobnost pravilnog opredjeljivanja. Pavao je pisao svojemu mladom suradniku Timoteju: ‘Ovu ti zapovijed stavljam na srce, sine Timoteju, suglasno prijašnjim proročanstvima koja se odnose na te: Bij, ojačan njima, plemenit boj! Čuvaj vjeru i dobru savjest! Ovu su neki odbacili i doživjeli brodolom vjere.’ (1. Timoteju 1,18.19) Kasnije je rekao: ‘Čistima je sve čisto, a onima koji su okaljani i nevjernici ništa nije čisto, nego su im okaljani i razum i savjest.’ (Titu 1,15)

Hebrejima je uputio molbu: ‘Molite za nas! Uvjereni smo, naime, da imamo dobru savjest, odlučni da se u svemu dolično vladamo.’ (Hebrejima 13,18) Kad su Pavla zatvorili i doveli pred rimskog namjesnika Feliksa, rekao

je: ‘Zato se i sam trudim da uvijek imam čistu savjest i pred Bogom i pred ljudima.’” (Djela 24,16)

“Ja sam jednom čuo kako je netko rekao da je savjest kao anđeo zaštitnik u čovjekovoj unutrašnjosti koji pazi, i u svakom je trenutku spreman opomenuti nas” — ubacio je netko.

“Da, čista savjest pred Bogom ima neprocjenjivu vrijednost. Upravo zato trebate znati da ja sada čiste savjesti vama tumačim Bibliju.”

U kolibi je zavladao napeta tišina. Izgledalo je da se svatko za trenutak pozabavio razmišljanjem o svojoj savjesti.

“Vi ćete shvatiti zašto toliko naglašavam važnost pravilnoga ocjenjivanja uloge savjesti!” — nastavio je José. “Osim toga, siguran sam da ćete razumjeti zašto se ja među vama ponašam na neuobičajen način.”

José je objasnio začuđenim ljudima kako se Božji neprijatelj svim silama potrudio da u nauk Crkve ubaci neke obrede koji se uopće ne slažu s Božjom riječju. Tim nezna-božaćkim običajima Sotona je unio zabunu među ljude i tako onemogućio da se božanski plan spasenja u potpunosti ostvari.

“Međutim” — objašnjavao je José dalje — “Božja je riječ svjetlo koje razgoni tamu. Naše spasenje ovisi o tome hoćemo li prepoznati svjetlost i shvatiti da nam ona dolazi od Boga. Psalmist piše: ‘Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi.’ (Psalam 119,105)

I Isus je rekao nešto slično: ‘Još je malo vremena svjetlo među vama. Hodite dok imate svjetlo, da vas ne bi osvojila tama! Tko je u tami, ne zna kamo ide. Dok imate svjetlo, vjerujte u svjetlo, da budete sinovi svjetla!’” (Ivan 12,35.36)

“José, kakvo je to svjetlo o kojemu ti govoriš? Što podrazumijevaš pod svjetlom?” — htio je saznati Eloy.

“To je istina koju nalazimo u Bibliji. Ona nam pomaže da prepoznamo što je ispravno, a što nije ispravno.”

Iznenada se začuo žamor među ljudima. Izgledalo je kao da svatko hoće nešto reći.

José je smireno nastavio: “Još jedno objašnjenje svjetla treba uzeti u obzir, dragi Eloy! ‘Jer je zapovijed svjetiljka, pouka je svjetlost, opomene stege put su života.’” (Izreke 6,23)

Manolo je već dugo pokušavao doći do riječi: “Znaš, José, već odavno želim saznati zašto nam je Bog dao sve te svoje zapovijedi. Sad razumijem: one su tu zbog našega dobra, zar ne?”

“Točno. Sigurno se sjećate da smo prošli tjedan razgovarali o nužnosti i o svrsi Božjega zakona, a bilo je riječi i o anđelu koji je zlorabio svoju slobodu i ustao protiv Boga i Njegova Zakona. Bog je, međutim, sve vrijeme ulagao napore da ljude pravilno usmjeri i zaštiti. Deset zapovijedi pokazuju čovjeku kako bi trebao živjeti, one tvore temelj pravoga kršćanskog života. Prve četiri nam pokazuju kako možemo ostvariti odnos ljubavi s Bogom, a ostalih šest pomažu nam da živimo u miru i ljubavi sa svojim bližnjima.”

“Siguran sam” — primijetio je jedan od starijih slušatelja “da bi svijet bio vrlo ugodno mjesto kad bi se svi držali Božjih zapovijedi!”

“Tako je. To nas ujedno dovodi do teme o kojoj želim govoriti večeras. Čuo sam da su neki od vas tražili od zapovjednika da im objasni moje ponašanje. Je li to istina?”

“Jest.”

“Jeste li ste spremni saslušati jednostavnog seljaka koji je stekao prekrasno iskustvo s Bogom nebeskim i s Njegovom svetom Riječju?”

“Pričaj nam o tome!”

“Dobro. Počelo je tako što sam shvatio da vjeru u Boga pokazujemo time što ispunjavamo Njegovu volju i držimo Njegove zapovijedi. Na taj način pokazujemo i svoju ljubav i svoju iskrenost. U svakidašnjem životu možemo ipak biti poslušni Bogu jedino snagom i uz pomoć našega Spasitelja Isusa Krista. Kristova sila pomaže ljudima da preko noći postanu spremni mijenjati svoje navike i svoje ponašanje. Tako je bilo sa mnom. U skladu s Božjim uputama mijenjalo se moje mišljenje i ponašanje, moj život je dobivao sasvim novi smisao.

Salomon nam je ostavio savjet: ‘Boj se Boga, izvršuj njegove zapovijedi, jer — to je sav čovjek.’ (Propovjednik 12,13) Pavao je bio čvrsto uvjeren: ‘Zakon je bez sumnje svet, a zapovijed i sveta, i pravedna, i dobra.’ (Rimljanima 7,12)

Ljubav prema Bogu i držanje Njegovih zapovijedi idu zajedno. To je znao i apostol Ivan: ‘Jer u ovome stoji ljubav prema Bogu: da vršimo njegove zapovijedi. A njegove zapovijedi nisu teške.’ (1. Ivanova 5,3) Bog je obećao onima koji vjeruju: ‘Stavit ću svoje zakone u pamet njihovu, upisat ću ih u srca njihova. Ja ću biti Bog njihov, a oni će biti narod moj.’” (Hebrejima 8,10)

Tišina je zavladala u kolibi. Svi su pozorno slušali svjedočenje ovoga seljaka s planine. Ono što je govorio, vršilo je dubok dojam na sve njih.

“Nisam nikada mislio da je Božji zakon tako važan i da nam je toliko koristan!” — primijetio je Andrés s dubokim uvjerenjem.

“I mene je ganulo kad sam shvatio smisao Božjeg zakona. Zapovijedi su zapravo izraz Božje ljubavi. Zakon je imao značajnu ulogu u pokretanju moga novog života. I još nešto. Zakon je kao neko ogledalo. Iz dana u dan možemo se i mi i cijeli naš život u njemu ogledati. Ako nešto loše učinimo, Zakon nas poziva da odemo i da popravimo što smo učinili. Oprost nam donosi mir s Bogom i s bližnjima. Zakon je naš savjetnik i vodič, on nas usmjerava prema našem Spasitelju.

Mnogi su odbacili božanski savjet. Oni krše Zakon, tvrde da je ukinut i misle da će se na taj način osloboditi krivnje. Ali to nema nikakva smisla! Ali, kad prihvatimo Zakon i trudimo se da mu budemo poslušni, on nam pomaže da prepoznamo svoje grijehе, da ih izbjegnemo i popravljamo.

Isus je jednom vodio vrlo otvoren razgovor s nekim učiteljem Zakona. O tome stoji zapisano: ‘Tada, najednput, ustade neki učitelj Zakona te ga zapita, u nakani da ga kuša: ‘Učitelju, što moram činiti da baštinim život vječni?’ ‘Što stoji — odgovori mu — pisano u Zakonu? Što tamo čitaš?’ ‘Ljubi Gospodina Boga svoga — odgovori — Svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom i svom pameću svojom a svoga bližnjega kao samoga sebe!’ Reče mu Isus: ‘Pravo si odgovorio! To vrši pa ćeš živjeti!’ (Luka 10,25-28) Prema tome, važno je da znamo što stoji u Zakonu. Čitamo: ‘Na tome se temelji postojanost svetih koji čuvaju Božje zapovijedi i vjeru u Isusa.’” (Otkrivenje 14,12)

U Božjem kraljevstvu stanovat će oni koji vrše Njegove Zapovijedi. Shvaćate li zašto je Isus stalno naglašavao vezu između Suda, Božjih zapovijedi i vječnog života? ‘Jer ja nisam govorio sam od sebe, nego mi je Otac,

koji me posla, zapovjedio što da rekнем i što da navijestim. I znam da je zapovijed njegova život vječni. Prema tome, što ja govorim, govorim onako kako je meni Otac govorio.’ (Ivan 12,49.50)

Jučer smo u manjem krugu razgovarali o Sudu i ustanovili smo da se svi mi jednom moramo pojaviti na njemu i odgovarati za svoja djela. To se mnogo puta i vrlo jasno ponavlja u Bibliji. Evo jednog primjera: ‘Bog će suditi i pravedniku i zločincu, jer ovdje ima vrijeme za svaku namjeru i čin.’” (Propovjednik 3,17)

“Kojeg će se mjerila Bog tada držati?” — upitao je Manolo.

“To je vrlo važno pitanje. Ti imaš zapovjednikovu Bibliju. Čitaj, molim te, što je Bog o tome rekao u Jakovljevoj poslanici 2,8.9.”

“Gdje se nalazi Jakovljeva poslanica?”

“U Novom zavjetu. To je osma knjiga od kraja.”

“Našao sam.” Glasno i razgovijetno počeo je čitati: “Doista, ako vršite kraljevski Zakon u skladu s Pismom: Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe! — dobro postupate. Ali ako pokazujete pristranost prema osobama, činite grijeh, i Zakon vas optužuje kao prijestupnike.” (Jakov 2,8.9)

“U našoj crkvi” — oglasio se Andrés “pastor je jednom rekao da je Krist došao na ovaj svijet da bi nas oslobodio Zakona i da bi svijetu pokazao milost. Ti, međutim, kažeš da je Zakon i dalje na snazi. Zašto?”

“Ako je vaš pastor imao u vidu starozavjetni obredni zakon, bio je u pravu! Kad je Krist umro na križu, postao je pravo žrtveno Janje kojemu su se ljudi toliko vremena nadali; otada životinjske žrtve nisu više bile potrebne. Ali, ako je pastor mislio na Deset zapovijedi, nije bio u pravu!”

“Poznato je da mnogi vjerski vođe govore vjernicima da je Krist ukinuo Zakon. Odakle im ta misao?”

“Svakako ne iz Biblije, jer u njoj piše ono što je Isus sam rekao u poznatom govoru na Gori: ‘Nemojte misliti da sam došao ukinuti Zakon i Proroke! Ne dođoh da ih ukinem, već da ih ostvarim. Jer, zaista, kažem vam, dok opstoji nebo i zemlja, ni jedna jota, ni jedna kovrčica slova iz Zakona sigurno neće nestati, a da se sve ne ostvari.’” (Matej 5,17.18)

“Ti, dakle, misliš da oni pastori nisu govorili istinu?”

“Predlažem ti da sam stвориš svoje mišljenje o tome. Čitaj Bibliju i sam ćeš prepoznati istinu i razumjeti Božje upute. Istina je da mnogi ljudi, a među njima i svećenici, ne priznaju sve što stoji u Bibliji. Oni se povode za svojim mislima i tumačenjima. Još vam nisam sve kazao! I za mene je to bilo novo. Tekst Deset zapovijedi promijenio je jedan crkveni koncil. Jeste li to već čuli?”

“Nismo. Reci nam ti.”

“Svi znate što je Isus rekao o Božjem zakonu. Zato se i pitam kako su crkveni poglavari, dakle, smrtni ljudi, mogli imati veću vlast od samoga Isusa Krista? Kad sam za to čuo, nisam mogao shvatiti da se netko usudio mijenjati ono što je sâm Isus proglasio nepromjenljivim! Nisam imao mira sve dok o tome nisam pročitao sve što se moglo naći i dok nisam naslutio zašto je to bilo učinjeno.”

“Kaži nam što si otkrio? Želimo znati sve!”

“Prvo sam pročitao Deset zapovijedi u Bibliji. One se nalaze u Izlasku, u 20 poglavlju. Onda sam ih usporedio s Deset zapovijedi u Katekizmu, službenom priručniku nauka i vjerovanja Crkve, i ustanovio da postoji izrazita razlika. Ne samo da su zapovijedi bile izmijenjene, nego su neke bile izbrisane!”

“Što je to bilo izostavljeno?” — upitao je Raúl.

“Druga zapovijed iz Biblije u Katekizmu se uopće ne pojavljuje.”

“Kako glasi ta druga zapovijed?”

“Pročitat ću vam njezin tekst: ‘Ne pravi sebi urezana lika niti kakve slike onoga što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom. Ne klanjaj im se niti im služi. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, Bog sam ljubomoran, koji kažnjavam grijeh otaca — onih koji me mrze — na djeci do trećeg i četvrtog koljena, a iskazujem ljubav tisućama koji me ljube i vrše moje zapovijedi.’” (Izlazak 20,4-6)

“Zašto je ta zapovijed izostavljena?”

“Poglavari crkve i crkveni savjetnici u svoje su bogoslužje uključili svakakve svete slike i kipove. Kao i u nezabožackim hramovima, ukrašavali su oltare. Crkva je u srednjem vijeku preuzela sve te običaje u svoje kršćansko bogoštovlje. Da bi se obožavanje kipova moglo opravdati, morala se ukloniti druga zapovijed. I zato je nema u katekizmu.”

“Rekao si da je još nešto izmijenjeno. Što je to?”

“Četvrta zapovijed.”

“O čemu se govori u četvrtoj zapovijedi?”

“Ona se odnosi na tjedni dan odmora. Evo kako glasi: ‘Sjeti se da svetkuješ dan subotni. Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao. A sedmoga je dana subota, počinak posvećen Jahvi, Bogu tvojemu. Tada nikakva posla nemoj raditi: ni ti, ni tvoj sin, ni tvoja kći, ni tvoj sluga, ni tvoja sluškinja, ni tvoja živina, niti stranac koji se nađe unutar tvojih vrata. Ta i Jahve je šest dana stvarao nebo, zemlju i more i sve što je u njima, a sedmoga je dana počinio. Stoga je Jahve blagoslovio i posvetio dan subotni.’” (Izlazak 20,8-11)

“Iz onoga što si nam sada pročitao, José, proizlazi da bismo trebali svetkovati subotu kao dan odmora! Jesmo li te dobro razumjeli?”

“Ne kažem to ja, već Bog!”

“Je li onda subota onaj takozvani ‘dan Gospodnji’?”

“Da, jer je Sin Čovječji gospodar subote.” (Matej 12,8)

“Izraz ‘dan Gospodnji’ netočno se, dakle, primjenjuje na nedjelju. Ti si nam rekao da je Crkva promijenila biblijski dan odmora. Tko joj je dao vlast da mijenja Božji zakon?”

José je pokazao izvode iz knjige *Nauk Katoličke crkve*. Pročitao je jedan ulomak:

“*Pitanje*: Kako dokazujete da Crkva ima vlast mijenjati svetkovine i blagdane?”

Odgovor: Promjenom dana odmora sa subote na nedjelju.

Pitanje: Kako možete dokazati da Crkva ima vlast proglašavati blagdane?”

Odgovor: Da ona nema te vlasti, ne bi mogla zamijeniti svetkovanje subote, sedmoga dana tjedna, svetkovanjem nedjelje, prvoga dana. Za ovu promjenu nema nikakve potvrde u Svetom pismu.”

“Jeste li čuli? Crkva je sama sebi dala vlast da mijenja Božji zakon!”

“Jesu li ljudi i u Bibliji promijenili dan odmora?”

“Nisu. Ali biskupi i svećenici stotinama su godina govorili ljudima da ne trebaju čitati Bibliju. Poznati kardinal Gibbons u časopisu *Katolik* od 9. veljače 1893. piše sljedeće: ‘Jasno je da je Katolička crkva učinila ovu promjenu... i to djelo znak je njezine duhovne vlasti... Možete

čitati Bibliju od početka do kraja i nećete naći ni jedan jedini redak koji potvrđuje svetkovanje nedjelje. Sveto pi-smo nalaže svetkovanje subote, dana koji mi ne svetku-jemo.”

Tišina, koja je zavládala nakon ovih Joséovih riječi, bila je prekinuta uzvikom iz zadnjih redova: “To je ne-shvatljivo! Crkva, koja tvrdi da vjeruje u Boga, mijenja Božje zapovijedi i još se time hvali: Vidite li što smo mi učinili! Pa tko joj je uopće dao pravo da tako nešto čini? To je nečuveno!”

“Takvu reakciju nisam očekivao od vas, ali priznajem da sam se i ja tako osjećao kad sam prvi put slušao o tome!”

Netko je upitao: “Dok si čitao četvrtu zapovijed, ostala mi je u pamćenju samo jedna rečenica: ‘Stoga je Jahve blagoslovio i posvetio dan subotni.’ Što to znači ‘posve-titi’?”

“To znači da je taj dan poseban. U početku je bilo rečeno: ‘Sjeti se da svetkuješ dan subotni.’ To svetkovanje je važno. Bog je znao da će ljudi lako biti zavedeni i pasti u zabludu ako zaborave da je Bog Stvoritelj svega. Bog je odredio sedmi dan kao dan bogoslužja i sjećanja na stvaranje. Kad svetkujemo taj dan, obnavljamo svoj odnos sa svojim Stvoriteljem. Činjenica da je Bog stvorio svijet daje smisao prvim trima zapovijedima, a ostalih šest stavlja u položaj mjerila kojim se odmjeravaju svi međuljudski odnosi.

Sedmi dan jedini je dan u tjednu koji je posebno blagoslovljen. Meni je posebno drago da se sve do današnjeg dana u mnogim jezicima u svijetu za sedmi dan zadržao njegov prvobitni naziv, izvedenica hebrejske riječi ‘šabat’ koja znači ‘odmor’. Tako je u španjolskom, grčkom, ar-

menskom, francuskom, poljskom, talijanskom, ruskom i u mnogim drugim jezicima svijeta.”

“José, znaš li kad je subota prvi put bila uvedena kao blagdan?”

“Na to se pitanje vrlo lako može odgovoriti. Odgovor se nalazi u Bibliji: ‘Tako bude dovršeno nebo i zemlja sa svom svojom vojskom. I sedmoga dana Bog dovrši svoje djelo koje učini. I počinu u sedmi dan od svega djela koje učini. I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti, jer u taj dan počinu od svega djela svoga koje učini.’ (Postanak 2,1-3) Ovdje je odgovor na tvoje pitanje. Prva subota svetkovana je na kraju tjedna stvaranja i time je postala prvi dan odmora za cijelo čovječanstvo.”

Manolo ga je prekinuo: “Izjava kardinala da je promjena dana odmora znak božanske moći i vlasti Crkve...”

“U tvojim je rukama zapovjednikova Biblija. Predlažem ti da u slobodno vrijeme čitaš iz Otkrivenja trinaesto, četrnaesto i petnaesto poglavlje. Sutra ćemo o tome govoriti. Samo bih još jedno napomenuo večeras: subota je znak Božje moći! Naš razgovor ne bi bio zaokružen kad vam ne bih pročitao još dvije rečenice iz Biblije: ‘Dadoh im i svoje subote, kao znak između sebe i njih, neka znaju da sam ja Jahve koji ih posvećujem.’ (Ezekiel 20,12) Sljedeći poziv vrijedi sve do danas: ‘Subote moje morate održavati, jer subota je znak između mene i vas od naraštaja do naraštaja, da budete svjesni da vas ja, Jahve, posvećujem.’ (Izlazak 31,13)

Sad znate zašto ja svetkujem subotu, sedmi dan iz četvrte zapovijedi, subotu koju su naši praroditelji dobili kao dan odmora još u Edenu. Ona je znak koji povezuje mene i mojega Stvoritelja. Jutros, dok ste vi obavljali svoje svakidašnje poslove, ja sam otišao u brda da bih bio sâm

sa svojim Bogom i da bih se molio, da bih čitao Bibliju i pjevao pjesme Njemu u slavu. Nadam se da ću uskoro biti sa svojom obitelji i u svojoj crkvi da bih subotu svetkovao u zajedništvu s ostalim vjernicima. Radovao bih se isto tako da ste vi danas bili sa mnom i da ste zajedno sa mnom svetkovali subotu, ali sam bio sâm.”

“Siguran sam da si ispravno postupio” — zamišljeno je rekao Raúl. “Želio bih da sljedeću subotu svetkujemo zajedno. Vjerujem da će i moji roditelji, kad sve čuju, poslušati Božju zapovijed. Da, potpuno sam u to siguran!”

“To je prekrasno, Raúle! Prorok Izaija je rekao: ‘Blago čovjeku koji čini tako i sinu čovječjem što se toga pridržava: koji poštuje subotu da je ne oskrvni i koji ruke svoje čuva od svakoga zla djela.’ (Izaija 56,2) To ćeš sigurno i ti iskusiti!”

Netko je htio saznati: “Ti stalno govoriš o držanju subote, José. Kako se to drži subota? Što treba činiti toga dana, a što ne treba? Svetkuje li se subota na isti način kao što se svetkuje nedjelja?”

“Ne, subota se mora potpuno razlikovati od ostalih šest dana u tjednu. Tada se ne bavimo uobičajenim svakidašnjim poslovima koje obavljamo preko tjedna. Isus je pokazao kako treba ispravno svetkovati subotu. Treba pribivati bogoslužjima, susretati se s drugim vjernicima, s njima razgovarati o Božjoj riječi i pjevati pjesme hvale Stvoritelju i Spasitelju svijeta. Mi se odmaramo od uobičajenih poslova, posjećujemo bolesnike i radujemo se u društvu prijatelja. Svim što činimo proslavljamo Boga.”

“Raule, ti si rekao da želiš svetkovati subotu zajedno sa mnom. Sljedeću ćemo subotu provesti zajedno i vidjet ćeš kako je to lijepo.”

“Koliko će dugo važiti zapovijed o suboti? Zauvijek?”

“Prema onomu što piše u Božjoj riječi, subota će biti blagdan i u Božjem kraljevstvu na novoj Zemlji. ‘Jer, kao što će nova nebesa i zemlja nova, koju ću stvoriti, trajati preda mnom — riječ je Jahvina — tako će vam ime i potomstvo trajati. Od mlađaka do mlađaka, od subote do subote, dolazit će svi ljudi da se poklone pred licem mojim — govori Jahve.’ (Izaija 66,22.23) Jeste li čuli što veli Gospodin? Vjerujete li Njegovim riječima? Ja želim biti na novoj Zemlji. Zato već ovdje svetkujem subotu da bih je jednom svetkovao i tamo.”

“Još jedno pitanje, José! Kad su ljudi odbacili subotu i izabrali nedjelju kao blagdan, zašto nisu izabrali neki drugi dan, nego baš nedjelju?”

“Dragi Manolo, ti zbilja misliš o svemu! U društvenim okolnostima toga vremena nije bilo drugoga izbora osim nedjelje. Ukratko ćemo opisati tadašnje vrijeme. Godine 306. po Kr. tadašnji rimski car Konstantin bio je obožavatelj Sunca i uvjeren da će ga Sunce voditi i štiti u svim njegovim pothvatima. Službeno je ukaz o nedjelji proglašen tek 321. po Kr. Novi dan odmora dobio je ime *dies Solis* ili *dan Sunca*.

Tekst ukaza o nedjelji glasi ovako: ‘Na časni dan Sunca neka se svi službenici i građani u gradovima odmaraju, a sve radionice da budu zatvorene. Ali na selima, ljudi koji se bave poljodjelstvom neka slobodno i redovito obavljaju svoje poslove.’ Tako je glasio ukaz rimskoga cara. Sve je, dakle, počelo ozakonjivanjem jednoga neznabožackog običaja.

Pedeset godina nakon toga Crkva se pokušala dodvoriti caru. Neznabožacki blagdan proglašen je službenim blagdanom kršćanske Crkve. U knjizi *Katekizam katolič-*

koga nauka piše: ‘Mi svetkujemo nedjelju umjesto subote zato što je Katolička crkva na saboru u Laoceji 336. god. po Kr. prenijela svetost sa subote na nedjelju.’ Na taj je način dan posvećen bogu Sunca postao dan odmora u kršćanskoj Crkvi.”

“José, zapovjednik nam je rekao da si ti adventist sedmoga dana. Nakon svega što si nam danas objašnjavao, shvatili smo važnost sedmoga dana. Ti, dakle, svetkuješ subotu zato što vjeruješ u nepromjenljivost Deset zapovijedi. Ali što znači riječ *adventist*?”

“Adventist sedmoga dana jest kršćanin koji prihvaća i voli Isusa kao svoga Spasitelja, koji na temelju svoje slobodno izražene odluke želi slijediti Božju volju koja je izražena u Deset zapovijedi, koji vjeruje u Kristov drugi dolazak i nada se da će On uskoro doći. Sâm naziv adventist dolazi od latinske riječi *advent*, koja znači *dolazak*. Ukratko, adventist sedmoga dana očekuje drugi Kristov dolazak i vrši Božji zakon, uključujući i zapovijed o suboi.”

“Jesu li adventisti istodobno i protestanti?”

“Jesu, možda čak i odlučniji od ostalih koji se samo nazivaju protestantima. Adventisti su reformaciju Martina Luthera ponovno oživili i produbili. Oni svojim zadatkom smatraju da sve ljude upoznaju s Božjom porukom. I tako je tijekom dvadesetog stoljeća kršćanstvo obnovljeno po cijelom svijetu. Da pročitamo još jednu izjavu Katoličke crkve!

Čitam iz *Dnevnog izvještaja o katoličkom svijetu* od 14. kolovoza 1942.: ‘Protestanti, koji tvrde da je Biblija njihovo jedino mjerilo vjere nemaju nikakvog prava svetkovati nedjelju. U tom pitanju adventisti sedmoga dana jedini su dosljedni protestanti.’ Vidite, čak i Rimokatolička crkva vidi u adventistima jedine istinske protestante!”

“Kad je osnovana Crkva adventista sedmoga dana?”

“Sve je započelo sredinom devetnaestog stoljeća. Iz mnogih vjerskih zajednica okupili su se iskreni kršćani, istraživali su Bibliju i zajedno se molili. Iz biblijskih pro-ročanstava shvatili su da nam predstoji drugi Kristov dolazak. Mnogi pastori, neki teolozi i vjernici iz redova metodista, baptista, episkopalaca i drugih vjerskih zajednica čvrsto su se povezali tom zajedničkom nadom. Iz uvjerenja i potrebe, uvjereni u drugi Kristov dolazak, osnovali su vjerski pokret koji danas obuhvaća cijeli svijet i svima objavljuje Radosnu vijest, svima govori o potrebi pripreme za najradosniji događaj u povijesti našeg planeta. Ovaj pokret glasno poziva cijeli svijet da štuje i vrši Božje zapovijedi.

U Otkrivenju se govori o trima anđelima koji su apostolu Ivanu bili pokazani u viđenju. On nas izvještava: ‘Uto spazih nekoga drugog anđela gdje leti u najvišem dijelu neba noseći jednu neprolaznu radosnu vijest koju mu je trebalo navijestiti stanovnicima zemlje: svakom narodu i plemenu, jeziku i puku. Vikao je jakim glasom: Bojte se Boga i zahvalite mu, jer je došao čas njegova Suda! Poklonite se stvoritelju neba i zemlje, mora i izvora voda!’ (Otkrivenje 14,6.7) Jeste li već razmišljali o tome kojega Boga treba štovati?”

“Boga, koji je stvorio Nebo i Zemlju!”

“Tako je! On je naš Storitelj, a subota nas podsjeća na Njega i na stvaranje. Danas po cijelom svijetu ima ljudi, mladih i starijih, koji vjeruju u Božju riječ i koji su odlučili vršiti Deset zapovijedi.”

“I u mom gradu postoji Crkva adventista sedmoga dana!”

“I u mom!”

Ljudi su odjedanput oživjeli, jer im nepoznato više nije bilo strano. José ih je morao umirivati.

“Kako vidite, ja nisam jedini adventist sedmoga dana. Ima ih na milijune po cijelom svijetu koji svetkuju subotu iz četvrte zapovijedi. Vjerujem da će se ove borbe jednom završiti, kad u našoj državnoj upravi dođe do temeljite reorganizacije, i da ćete se onda svi moći vratiti svojim kućama. Možda ćete tada moći putovati u neku drugu zemlju. Mogu vam reći da ćete, kamo god krenuli, naći Adventističku crkvu u kojoj ćete biti dočekani s dobrodošlicom. Nadam se da nećete zaboraviti ono o čemu smo ovdje razgovarali i da ćete u budućnosti svetkovati subotu. Pastor moje crkve u glavnom gradu provincije ima popis s adresama Adventističkih crkava u drugim zemljama. I ja je imam. On kaže da bez obzira kamo putujemo, subotom trebamo biti u crkvi, čak i ako ne razumijemo jezik kojim se u njoj govori.”

“José, puno si nam ispričao o svojoj Crkvi. Ali prije nego što završimo ovaj sastanak, imamo još jedno pitanje.”

“Što biste željeli znati?”

“Govorio si nam o Deset zapovijedi. Jedna je promijenjena, četvrta, a jedna izostavljena, druga. Ostalo ih je, dakle, devet. Međutim, u našem katekizmu ipak ih ima deset. Kako je to moguće?”

“Dobro da se netko i toga sjetio! Sasvim sam vam to zaboravio objasniti. Pošto je jedna od deset zapovijedi bila izostavljena, moralo se nešto učiniti da bi ih opet bilo deset. Kako je riješen ovaj problem? Pošto je druga izostavljena, treća je zauzela mjesto druge, četvrta mjesto treće i tako redom. Desetu su zapovijed podijelili u dvije, pa ih je tako opet bilo deset.”

“A kako glasi deseta zapovijed?”

“Ona se odnosi na želju za posjedovanjem. Pročitat ću vam je: ‘Ne poželi kuće bližnjega svoga! Ne poželi žene bližnjega svoga; ni sluge njegova, ni sluškinje njegove, ni vola njegova, ni magarca njegova, niti išta što pripada bližnjemu tvome!’ (Izlazak 20,17) Dok čitate Deset zapovijedi u Bibliji, vidite da se svaka zapovijed odnosi na određeno životno područje. Međutim, u Katekizmu se zadnje dvije zapovijedi bave istim područjem, naime, pohlepom. Sad možete vidjeti kako je došlo do nastanka ovoga negativnog remek-djela naših crkvenih otaca!”

“Nalazi li se Deset zapovijedi u Biblijama, koje se danas tiskaju, s izmijenjenim tekstom?”

“Ne. Biblije na različitim jezicima sadrže prvobitni tekst Deset zapovijedi!”

“Je li katoličko izdanje promijenjeno?”

“Nije! U to sam se i sam uvjerio. Hoćete li znati kako u njoj glasi četvrta zapovijed? ‘Sjećaj se dana subotnog da ga svetkuješ!’ Tekst, dakle, nije promijenjen ni u katoličkoj Bibliji.”

“Hoćeš reći da znaju što je ispravno prema Bibliji, ali da ipak svetkuju nedjelju?”

“Točno. Znae kako je: vjernici slijede pravila Katekizma, a ne pravila Biblije. To je primjer kako Crkva ima vlast nad vjernicima.”

“To je zbilja nevjerovatno! Crkveni poglavari mijenjaju Božji zakon!”

“Da, i to je razlog zašto vjerujem u Boga, a ne u vjerske zakone koje su ljudi proglasili. Nadam se i molim da mnogi od vas smognu hrabrosti da štiju Božju volju i da vrše zapovijedi onako kako stoje u Bibliji. Nekoliko puta govorio sam vam i danas vam želim ponoviti: govo-

riti o religiji bezvrijedno je ukoliko se njena pravila i nauke ne pokazuju u svakidašnjem životu. Bog vidi i zna sve o nama i o našem životu, On zna jesmo li Mu poslušni ili Mu okrećemo leđa. Od Njega se ništa ne može sakriti. Iskreni kršćani shvaćaju vječno Evanđelje vrlo ozbiljno. Krist će uskoro doći i ja želim biti spreman.

Na kraju bih vam još nešto pročitao iz Biblije: ‘Tko tvrdi: Poznajem ga, a ne vrši njegovih zapovijedi, lažac je, i u njemu nema istine. Ali tko god vrši njegovu riječ, uistinu, u tome je do savršenstva došla ljubav Božja. Po tome znamo da smo u njemu.’ (1. Ivanova 2,4.5) Moja molitva glasi: ‘Pokaži mi, Jahve, stazu pravila svojih, i ja ću je čuvati do kraja.’” (Psalam 119,33)

Kao i obično, razgovor te večeri bio je izazov za misli ovih ljudi. Mnogi od boraca za slobodu bili su sigurni da su čuli istinsku poruku o Božjem planu spasenja i bili su duboko ganuti.

11

Poslušnost i vjera

*“Pokazat ćeš mi stazu u život,
puninu radosti pred licem svojim,
sebi zdesna blaženstvo vječno.”*

(Psalam 16,11)

“José, molim te da i moje ime staviš na popis onih koji žele naručiti Bibliju. I ja bih je želio imati!” — rekao je Alexander.

“Popis je svakoga dana sve duži. Još ću morati unajmiti kamion da ih doveze.”

“Molim te, naruči jednu i za mene!” — povikao je netko iz mračnog ugla prostorije.

“I ja bih htio jednu!”

Bilo je pravo iznenađenje koliki su iznenada željeli imati Bibliju, čak i među onima koji su bili tako nezadovoljni predavanjima, kao, primjerice, Leonor ili Samuel. Činilo se kao da su se svima odjedanput otvorile oči.

Andrés, koji se zadubljavao u pitanja, želio je još nešto saznati: “José, prije nego što završimo, objasni nam što je to toliko važno u porukama triju anđela! Rekao si da oni objavljuju poruku svim ljudima posljednjega vremena! Tko su ta tri anđela i što oni objavljuju?”

“To je vrlo važno pitanje, Andrése! Razgovarat ćemo o tome nakon sastanka da ne bismo druge zadržavali.”

“Ne, José! I mi bismo to htjeli čuti!” — usprotivili su se svi jednoglasno.

“Onda, u redu, ako tako želite! Ali prije nego što vam iz Biblije pročitam nešto o trima anđelima i njihovim porukama, želio bih vam pokazati kako je Bog ljudima u razna vremena objavljivao svoje posebne poruke. Bogu je veoma stalo do našeg spasenja. Zato je On uvijek opominjao ljude, i dobre i zle, poslušne i neposlušne. Nikad nije kažnjavao bez prethodnoga upozorenja. Ali ni prijestup nije nikad ostao nekažnjen. Međutim, Božje su opomene uvijek poruke ljubavi i milosti, poziv na pokajanje, na život u skladu s Božjom riječju.

Važan takav primjer pruža nam vrijeme prije potopa. Prije uništenja zemlje vodom Noa je od Boga dobio zadaću da propovijeda ljudima. Trebao je pozvati svoje suvremenike da se ostave svoga pokvarenog načina života i da se ponovno obrate Bogu. Ali ljudi su se smijali Noinim pozivima i odbacili su Božje opomene.”

“Je li to onaj Noa koji je sagradio korablu?”

“Poznata vam je, dakle, ta priča! Noa je bio čovjek koji je vjerovao onome što mu je Bog govorio i koji je svoj život po tome upravljao. Možda znate koliko je Bog bio strpljiv s ljudima toga vremena. Noa je propovijedao 120 godina i najavljivao Božji sud. Ali samo su pripadnici njegove najuže obitelji povjerovali. Svi su ostali propali.

Noina poruka bila je upućena stanovnicima tadašnjega poznatog svijeta. Ali nitko je nije htio prihvatiti. Kad je potop došao, bilo je prekasno. Tada se više nitko nije smijao, osim Božjeg neprijatelja, koji je postigao svoj cilj — uništenje nevjernika!

I Jeruzalem je doživio sličnu sudbinu. Bog je njegove bezbožne stanovnike upozoravao na opasnost koja im prijeti. Međutim, ni oni niti njihovi vođe nisu htjeli povjerovati u ono što im se činilo nemogućim. Krist, Božji Sin, promatrao je Jeruzalem i plakao. On je svojim učenicima otkrio opasnost koja prijeti gradu i naredio im da napuste Jeruzalem kad mu se približe rimske čete. Učenici su ozbiljno shvatili ovo upozorenje i izašli iz grada. Većina je stanovnika tvrdoglavo zanemarila opomenu i ostala. Rimske čete razorile su grad.

Ispričat ću vam još jedan primjer iz svjetske povijesti: Niniva je bila poznata asirska prijestolnica. Njeni zloćudni stanovnici u svako su doba bili prijetnja svim okolnim narodima. Bog je u Ninivu poslao proroka Jonu da opomene njene stanovnike. Trebalo je da se zločinci vrate sa svojih zlih putova i da služe Bogu, jer im je inače prijetila sigurna propast. I dogodilo se čudo: ljudi su se pokajali zbog svojih zlih djela i bili su sačuvani. Bog upućuje svoju posljednju poruku svim ljudima. Ona će se propovijedati sve dok Krist ne objavi i izvrši Božji posljednji sud nad stanovnicima ovoga planeta.”

José je zatim pročitao jedno od najvažnijih biblijskih proročanstava. Rekao je:

“Poruku prvog anđela jedanput smo već čuli, sigurno se sjećate. ‘Uto spazih nekoga drugog anđela gdje leti u najvišem dijelu neba noseći jednu neprolaznu radosnu vijest koju mu je trebalo navijestiti stanovnicima zemlje: svakom narodu i plemenu, jeziku i puku. Vikao je jakim glasom: ‘Bojte se Boga i zahvalite mu, jer je došao čas njegova Suda! Poklonite se stvoritelju neba i zemlje, mora i izvora voda!’ Drugi anđeo nastupi za njim vičući: ‘Pade, pade veliki Babilon koji vinom srdžbe i vinom svoga

bluda napoji sve narode!’ Treći anđeo nastupi za njima vičući jakim glasom: ‘Tko se god pokloni Zvijeri i njezinu kipu i primi žig na svoje čelo ili na svoju ruku, pit će vino Božje srdžbe koje stoji natočeno, čisto, u čaši njegova gnjeva. Bit će mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i pred Janjetom.’ (Otkrivenje 14,6-10) Ovo je Božje posljednje upozorenje svim narodima na Zemlji. Sam Krist rekao je: ‘Ova Radosna vijest o Kraljevstvu propovijedat će se po svem svijetu, svim narodima za svjedočanstvo, i tada će doći svršetak.’ (Matej 24,14)

Već sam vam objasnio da Adventistička crkva smatra sebe ispunjenjem ovoga proročanstva. Ona objavljuje trostruku opomenu ovih anđela. Sve što smo dosad proučavali u Božjoj riječi uključeno je u tu poruku. Svi ljudi trebaju je čuti, pa ste je zato čuli i vi. Ukratko: poruka triju anđela posljednji je poziv upućen svima nama da služimo pravom Bogu. ‘Bojte se Boga i zahvalite mu... poklonite se Stvoritelju neba i zemlje... (Otkrivenje 14,7)’”

“Što znači taj poziv: Bojte se Boga?”

“Znači vjerovati Njegovoj Riječi, vršiti Njegove zapovijedi, upoznati Boga i slušati Ga! Na taj način potvrđujemo da Ga volimo. Anđeo najavljuje da je došao čas Božjega suda. Prije nekoliko dana pitali ste me zašto je Isus uzašao na Nebo i što On tamo radi. Biblija objašnjava da nas tamo zagovara na Božjem sudu kao naš Branitelj.

Istraga, koja prethodi kao priprema za ovaj Sud, započela je krajem razdoblja od 2300 dana i noći o kojemu govori prorok Daniel. Krist je ušao u Svetinju nad svetinjama nebeskoga Svetišta; istodobno je na Zemlji započelo navješćivanje ‘neprolazne Radosne vijesti’.

Drugi anđeo objavljuje da je pao veliki grad Babilon. To znači da su se takozvane kršćanske crkve udaljile od

prvobitnog kršćanskog vjerovanja. Pogledajte samo današnji religijski svijet! U što ljudi vjeruju i što čine? Zato Bog poziva sve vjerne: ‘Izidite iz nje, moj narode!’” (Otkrivenje 18,4)

“A kamo trebamo ići?”

“Danas postoji vjerski pokret koji vjeruje u Bibliju i koji drži sve Božje zapovijedi. Za mene je to Crkva adventista sedmoga dana. Treći anđeo zapravo opominje ljude da ne odbacuju Božje zapovijedi. Naravno, poruka se odnosi na sve zapovijedi, onako kako su zapisane u Bibliji. To ste već shvatili, zar ne?”

“Što znači izraz ‘Božja srdžba’?”

“To je izvršenje Božje presude na kraju vremena, ogranj, kojim će sve zlo na kraju biti zauvijek uništeno (Otkrivenje 14,10.11).”

“Što bismo mi mogli učiniti da ga izbjegnemo?”

“Prihvatite Isusa Krista kao svoga Spasitelja i budite Mu u svemu poslušni. To je zapravo neprolazna Radosna vijest. Pozivam vas, prijatelji, da Ga prihvatite, jer ste Ga već dosad dovoljno upoznali. Na vama je da odlučite hoćete li vjerovati ili nećete. Vi sami odlučujete o svojoj sudbini!”

Duboka zamišljenost obuzela je ljude u kolibi. Već je bila kasna noć. Ovo predavanje bilo je najduže od svih dosadašnjih. Ipak, nitko se nije žurio otići.

José je još jednom progovorio: “Ljudi, ova je večer bila zamorna. Ipak, nadam se da ste uživali u slušanju Božje riječi. Jedno ste u svakom slučaju saznali: zašto je jedan jednostavni seljak postao kršćanin, zašto je odlučio poštivati Božje zapovijedi. Osjećate li da vam se Bog obratio? Mislim da se trebate priključiti ljudima koji dopuštaju da ih Biblija usmjerava i vodi u životu. Takozvani

kršćanski svijet ne drži se prvobitnoga Božjeg zakona. Čak se i izraelskom narodu Bog morao obratiti preko proroka Izaije: ‘O, da si pazio na zapovijedi moje, kao rijeka sreća bi tvoja bila, a pravda tvoja kao morski valovi!’ (Izaija 48,18)

Čuli ste Gospodnji poziv i ja se nadam da ćete se odazvati. Tada ćete zajedno s Davidom moći kazati: ‘Milje mi je, Jahve, vršit volju tvoju, Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim.’ (Psalam 40,9) Mi smo se već često zajedno molili, pa vas i sada pozivam na molitvu!”

José je molio Boga da blagoslovi ove ljude i njihove obitelji koje žive u gradovima i selima ove ratom razjedinjene zemlje. Nezamislivo je da bi ove otvrdnule ljude išta moglo navesti na suze, ali se to ipak sada dogodilo. Nema sumnje da je i Bog vidio suze ovih osamljenika i da je čuo molitve koje je za njih uputio José.

Nakon molitve José je rekao: “Već sam dugo ovdje s vama i čini mi se da sam vam oduzimao sve vaše slobodno vrijeme pričajući vam o svojoj vjeri i nadi. Sigurno vam je dosta i mene i mog pričanja. Slažete li se da sutra krenem svojoj kući?”

“Ne, molim te, nemoj još odlaziti od nas!” — povikao je Raul. “Htjeli bismo te još slušati jer imamo još mnogo pitanja o Bogu i o pravom kršćanskom životu!”

Sve to vrijeme Crni je Orao bez riječi slušao i promatrao što se događa. Te večeri i on je sam bio duboko ganut. Ustao je i rekao: “José, ti si prinio veliku žrtvu kad si došao k nama u planine. Ja sam ti vrlo zahvalan na tvojoj spremnosti da nam govoriš o Kristu i o svojoj Crkvi. Mnogo sam od tebe naučio!”

“I mi!” — povikali su ostali.

Crni je Orao nastavio:

“Na temelju posljednjih novosti može se zaključiti da se politička situacija u našoj zemlji krajnje zaoštrila. Mi smo se ovdje zaklonili i primirili; mislim da bi bilo mudro da i dalje izbjegavamo otvorene sukobe. Ne želim da učinimo ijedan pogrešan korak. Kad bi José ostao još nekoliko dana, učinio bi nam veliku uslugu. Osim toga, smatram da je sada opasno kretati na put. Molimo ga da ostane kako bi nam mogao govoriti o svojoj Crkvi i o posljednjoj Božjoj poruci koju ona objavljuje po cijelom svijetu. Bio bih mu veoma zahvalan kad bi još malo ostao s nama!”

S ovim riječima priznanja i srdačnog poziva raspustio je Crni Orao svoje ljude. Okrenuo se tada Joséu i još mu se jedanput osobno obratio. Međutim, odmah ih je okružila velika skupina radoznalaca. Većina je iskreno željela da José još ne ode, da ostane s njima — pa je na kraju i on pristao. Prije nego što je mogao otići na počinak, uvukli su ga ljudi u dug razgovor. Za njega je to bio još jedan znak da treba ostati.

José nije dobro spavao. Bio je zabrinut za svoju obitelj. Teška srca pristao je ostati nadajući se da će se Bog pobrinuti za njegove.

Za Mariju i za djecu u međuvremenu su nastali teški dani. Iz dana u dan su molili, nadajući se da će se otac uskoro vratiti. Pošto je razgovarala s pastorom i starješinama mjesne crkve, Maria je odlučila obavijestiti i starješine u konferenciji o Joséovu tajanstvenom nestanku. Ispričala im je svoju muku i tražila da se svi mole za njegov sretan povratak.

Mjesna crkva učinila je sve što je mogla da pomogne Mariji i djeci. Donosili su im namirnice i druge potrepštine. Svi su bili uvjereni da će Bog uskoro naći neko prihvatljivo rješenje svih njihovih problema.

Prolazili su dani i tjedni. Mnogi borci za slobodu postali su Joséovi prijatelji. Svakoga bi dana poneki od njih stao na njegovu stranu. U taboru se osjećalo djelovanje Božjega Duha. Nema sumnje da je Božja providnost dovela Joséa u planine da bi se vijest o Kristovu drugom dolasku mogla objaviti i ovim ljudima.

Život ovih ljudi u planinama i u dolinama bio je težak. Jedva da je koji od njih imao valjani krevet ili mogućnost pripremanja uobičajenih obroka. Živjeli su, kuhali i jeli na otvorenom, sjedili u sjeni stabala, a kad je padala kiša, sklanjali su se u napuštene kolibe. José nije jeo svu njegovu hranu. Da bi mu pokazali svoju naklonost, stavili su mu na raspolaganje staru peć na drva da bi mogao pripremati sebi obroke. Spoznaje koje je stekao iz Biblije nisu se odnosile samo na njegov način života, već i na način prehrane i na piće koje je pio.

Ljudi su ga pažljivo promatrali i raspravljali s njim o načelima zdravog načina života. Mnogi su odlučili da će ubuduće jesti samo ono što Biblija preporučuje kao čistu hranu. Kad su se malo navikli na takav način prehrane, osjećali su se mnogo bolje. Ubrzo se skupina onih koje su drugi podrugljivo nazivali “čistima” povećala na preko 40 ljudi i preuzela je i zajedničku kuhinju. Više se nitko nije ismijavao tvrdoglavosti onih koji nisu puno držali do graha sa svinjetinom.

Svako poslijepodne skupina se okupljala u hladu stabala da proučava Božju riječ. Kad je padala kiša, odlazili su u staru kolibu, koju su ponosno nazivali svojom katedralom. Tijekom sljedećih sedam tjedana raspravljali su o svim kršćanskim istinama i o najvažnijim biblijskim proročanstvima. Nakon druge subote, José je tu održavao i redovna bogoslužja. Prve takve subote došli su Crni Orah,

Manolo, Raúl, Andrés, Alexander i još neki. Čitali su biblijske tektove, a José se molio.

Od te subote nadalje jutarnja bogoslužja posjećivali su mnogi borci za slobodu koji nisu bili na straži. Provodili su zajedno mnoge blagoslovljene trenutke. José je postao neka vrsta vojnog kapelana. Tih dana još nitko nije mogao naslutiti što će se dogoditi s njihovom zemljom i kako će se sve završiti.

12

Čudo

*“Jer anđelima svojim zapovjedi
da te čuvaju na svim putima tvojim.”*

(Psalam 91,11)

“Mirno, ljudi!” — zapovjedio je Manolo. Bilo je podne. “Zapovjednik je ovdje i ima neke važne obavijesti!”

Crni Orao počeo je govoriti: “Razglasite svima da večeras u sedam sati svi budu u velikoj kolibi da bismo se pozdravili s Joséom. On će sutra rano ujutro otići.”

Svi su bili iznenađeni. Očekivali su njegov odlazak, ali ne tako brzo.

Nemirni dani produžili su se u tjedne, ne samo politički, već i osobno. Tijekom nekih razgovora s Joséom došlo je i do teških sukoba mišljenja. Ljudi su izražavali svoja uvjerenja i svaku novu misao stavljali pod upitnik. Slušali su jednog seljaka, raspravljali s jednostavnim čovjekom koji je govorio da je na čudesan način upoznao Isusa Krista. Zato su od njega i očekivali da biblijski nauk prikaže što jasnije i uvjerljivije.

Ovi neustrašivi ustanici, koji su dolazili iz različitih društvenih sredina, bili su iznenađujuće otvoreni za primanje biblijskih istina. Upoznali su Božju posljednju poruku

svijetu i većina je bila sretna što je José došao k njima i što je ostao tako dugo.

Sumrak se spustio na planine. Večer se približavala, a s njom i posljednji sati koje će José provesti s ovim ljudima. Okupili su se u velikoj kolibi, u kojoj je i dalje stajao stari stol, na njemu kerozinska svjetiljka, a iza njega ras-klimana stolica.

Nitko se nije smijao, nitko nije zbijao šale. Zamišljeno su sjedili i razmišljali o onomu što su posljednjih tjedana čuli od ovoga jednostavnog seljaka. Još je bilo mjesta, čulo se samo udaranje kišnih kapi po limenom krovu. Pojavili su se Crni Orao, Manolo i José.

José je držao svoju Bibliju na prsima, vidjelo se da je žalostan. I zapovjednik je bio tužan kad je počeo govoriti. Zahvalio je Joséu za žrtvu što je prihvatio poziv i došao u planine govoriti o svojoj vjeri. “Zahvaljujem ti za sve, José. Nikad te neću zaboraviti. A sad si ti na redu.”

“Hvala, Crni Orle!” — počeo je José. “Prije svega želim naglasiti da za mene nije bila nikakva teška žrtva da ovo vrijeme provedem s tobom i tvojim ljudima. Naprotiv: smatram to prednošću! Odvojenost od moje obitelji bila je, naravno, prilično teška, ali ni vi niste svoje voljene vidjeli odavno. Vi ste, zapravo, prinosili žrtve. Vi ste doista hvaljevrijedni ljudi, i svaki je od vas kandidat za Nebo. Bog vas voli!”

José je bio potresen. Duboko je uzdahnuo i nastavio: “Ono što sam vam govorio tijekom moga boravka za mene ima veliku vrijednost. Uvjeren sam da ćete i vi jednoga dana shvatiti da je naš susret ovdje visoko u brdima djelo Božje providnosti. Ja sam vam ispričao sve što znam o kršćanskom životu i biblijskom nauku. Sad znate što ja vjerujem. I svatko od vas treba znati što vjeruje. Osjetio

sam da su se mnogi od vas radovali našim razgovorima. To su pokazala ozbiljna pitanja o vjeri i o osobnom odnosu s Bogom.

Znam da Bog ima odgovor na svako vaše pitanje. Neki su od vas čak svetkovali subotu zajedno sa mnom, drugi su počeli jesti samo zdravu hranu, a mnogi više i ne puše. Ali još mi ni jedan nije rekao: Želim biti kršćanin koji vjeruje u Bibliju i vrši Božju volju, želim biti spreman kad Isus dođe. Što vas to zadržava da se ne očitujete?”

Neobična tišina zavladała je u kolibi. Nije bilo sumnje da Božji Duh dodiruje srca ljudi. Joséov poziv duboko ih potresao, jer su znali što on želi: odluku!

José je nastavio: “Tijekom naših razgovora razmijenili smo mišljenje o životu i o smrti.”

Stupio je na svjetlo, otvorio Bibliju i pročitao: “‘Jer je plaća grijeha smrt, a milosni dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.’ (Rimljanima 6,23) Zar ne razumijete: Bog nas voli i želi da budemo spašeni. Ali onaj koji odbaci božanski dar, bit će osuđen. Sada još možemo slobodno birati. Kad netko bude izgubljen, nikomu neće moći pripisati krivnju osim samomu sebi. Vi sami morate odlučiti na čijoj ćete strani stajati: na strani vjernih ili na strani nevjernih, na strani onih koji će dobiti vječni život ili na strani onih koji će ga izgubiti i pretrpjeti vječnu smrt. Ja sam svoju odluku donio i želim vršiti Božju volju.

Prijatelji, nikad vas neću zaboraviti. Vrijeme koje sam proveo s vama učinilo me je jednim od vaših. Kad problemi naše zemlje budu riješeni, vjerojatno ćete skupa sa mnom navješćivati duhovno oslobođenje koje možemo steći samo u Isusu Kristu. Svi ćemo mi biti borci za slobodu vjere i savjesti, borci za Boga.

Nedavno smo slušali o životu apostola Pavla. Bio je bačen u tamnicu, i upravo tada dogodio se potres. Čuvar se uplašio da su svi zatvorenici pobjegli i da će zato biti pozvan na odgovornost. Upravo je pokušavao oduzeti sebi život, kad se javio Pavao: ‘Ne čini sebi nikakva zla, jer smo svi ovdje!’ (Djela 16,28) Čuvar je bio potresen. Pavao, njegov pratilac Sila i čuvar te su noći čitali Bibliju kao što mi to sada činimo. Čuvar je sve razumio i bio je osvjedočen u istinu. U izvještaju stoji: ‘Zatim ih izvede i reče: ‘Gospodo, što mi treba činiti da se spasim?’ ‘Vjeruj u Gospodina Isusa — odgovoriše mu — pa ćeš se spasiti ti i tvoj dom.’ (Djela 16,30.31)

Znate li što je to vjera? Isus je to objasnio u jednoj od svojih usporedbi: ‘Svatko tko sluša ove moje riječi i izvršava ih može se usporediti s mudrim čovjekom koji svoju kuću sagrađi na litici. Udari pljusak, navališe potoci, dunuše vjetrovi i jurnuše na kuću, ali se ona ne sruši, jer je sagrađena na litici. Naprotiv, svatko tko sluša ove moje riječi, a ne izvršava ih, može se usporediti s ludim čovjekom koji svoju kuću sagrađi na pijesku. Udari pljusak, navališe potoci, dunuše vjetrovi i nasrnuše na tu kuću i ona se sruši. I velika bijaše njezina ruševina.’ (Matej 7,24-27)

Prije nego što vas napustim, želio bih vas pitati: Na čemu zidate svoju kuću, svoj život? Na kamenu ili na pijesku?”

I dalje je vladala grobna tišina. Dva mjeseca je José s ovim ljudima istraživao Božju riječ. Poznavali su ga i znali da je ozbiljan. Ipak, te večeri je u Andama izgledalo kao da Nebo dodiruje Zemlju.

José je pokušao još jedanput: “Vi ste svi neustrašivi ljudi. Pričali ste mi o svojim podvizima. Znam da ćete se

odlučiti za istinu i da ćete se za nju boriti. Neki od vas još su mi jutros postavili najvažnije pitanje: Kako se dobiva novo srce?

Vi znate da su prvi ljudi živjeli u skladu s Bogom i Njegovim Zapovijedima. Ipak su onda postali neposlušni; zlorabili su svoju slobodnu volju. Čovjek se pokvario i oslabio; izgubio je čistoću svoga srca, svojih misli i svog načina života. I zato više nije mogao živjeti u neposrednoj Božjoj blizini.

Ali kako se opet vratiti k Bogu? Isus je rekao: ‘Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega... Ne čudi se što ti rekoh: treba da se odozgo rodite.’ (Ivan 3,3.7)

Upravo to se događa kad netko prihvati Isusa Krista kao svojega Spasitelja. Počinje novi život. Obecanje je bilo dano još mnogo prije nego što se Krist pojavio na Zemlji: ‘I ja ću im dati novo srce i nov ću duh udahnuti u njih: iščupat ću iz njih njihovo kameno srce i stavit ću u njih srce od mesa, da hode po mojim naredbama i da čuvaju i vrše sve moje zakone. I bit će oni moj narod, a ja Bog njihov!’ (Ezekiel 11,19.20)

Prorok ovako objašnjava što čovjek treba pridonijeti tom procesu novoga rođenja: ‘Obratite se, dakle, i povratite od svih svojih nedjela, i grijeh vam vaš neće biti na propast! Odbacite od sebe sva nedjela koja ste činili i načinite sebi novo srce i nov duh! Zašto da umirete, dome Izraelov? Ja ne želim smrti nikoga koji umre — riječ je Jahve Gospoda. Obratite se, dakle, i živite!’ (Ezekiel 18,30-32)

Kršćanski život nije samo poboljšano izdanje starog života, već potpuno odbacivanje nečistoće i zla, i prihvaćanje čistih i plemenitih misli i djela. Sveti Duh postiže taj

tajanstveni preokret i spremnost na novi život s Bogom. To se ne može objasniti, ali se može doživjeti.”

Ljudi s planina slušali su ga bez riječi.

José je nastavljao: “Biblija na mnogo mjesta objašnjava novorođenje ili obraćenje. Apostol Pavao piše: ‘Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo.’ (2. Korinćanima 5,17)

Znak da je čovjek prihvatio Krista i da je započeo novi život jest krštenje. I o tome smo već razgovarali. Pavao uspoređuje krštenje sa smrću, krajem starog života: ‘Ili zar ne znate da smo svi koji smo kršteni u Krista Isusa, u njegovu smrt kršteni? Dakle, s njim smo zajedno ukopani po krštenju u smrt da bismo, kao što je Krist uskrsnuo od mrtvih Očevom slavom, i mi živjeli novim životom.’ (Rimljanima 6,3.4)

Sjećate li se još tri koraka u novi život?

1. Trebate vjerovati da je Isus vaš Spasitelj. ‘Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.’ (Ivan 3,16)

2. Trebate priznati da ste krivi pred Bogom. ‘Ako priznajemo svoje grijehе, vjeran je on i pravedan: oprostit će nam grijehе i očistiti nas od svake nepravедnosti.’ (1. Ivanova 1,9)

3. Trebate prihvatiti Krista, jer ‘svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.’ (Ivan 1,12)

Kako možemo biti sigurni da nas On prima? Sâm Isus je obećao: ‘Tko dođe k meni, sigurno ga neću izbaciti van.’ (Ivan 6,37) Iskreno želim večeras da vi svi dođete Kristu! Zašto ne biste živjeli onako kako to On želi?”

José je i sam bio duboko uzbuđen dok je ovako djelovao na njihovu savjest. Bila je to njegova posljednja večer s njima.

Govorio je dalje:

“Znate li kako nam je Krist blizu? Ivan je čuo u jednom svom viđenju: ‘Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom.’ (Otkrivenje 3,20)

Pretpostavljam da ste već vidjeli sliku kako Isus stoji pred vratima i kuca. Vrata se otvaraju samo iznutra. Zašto napokon ne otvorite i ne pustite Isusa da uđe? Nikad nećete požaliti ako to učinite. Imajte na umu: samo vi možete otvoriti svoje srce. Isus kaže: ‘Moje ovce slušaju glas moj.’” (Ivan 10,27)

Crni Orao sve je vrijeme nepokretno stajao kraj vrata. Dok je José govorio, on je stalno iznova postavljao sebi pitanje: A što je sa mnom? Činilo mu se kao da stoji na mostu. Ako prijeđe, započet će novi život. Dvije jake sile borile su se oko njega. Jedna ga je željela vezati uz stari život, prikazivala mu je sve neslućene ljepote svijeta. Druga ga je ljubazno pozivala da prihvati Isusov poziv. Krist je za njega postao životna stvarnost. Nakon svih razgovora s Joséom, na temelju svih njegovih spoznaja o Bibliji, znao je da nije riječ samo o prihvaćanju nekoga novog nauka ili o priznanju vjere. Radilo se o tome hoće li prihvatiti Spasitelja! Njega upoznati i Njega voljeti značilo bi vječni život. Sve do ove večeri obje sile u njemu su bile ravnopravne, ali sad je Crni Orao osjetio da je poziv na pravi kršćanski život prevladao.

Doslovno kao bujica iz njega su potekle riječi: “Bože, pomози mi!” Crni Orao izgovorio je svoju prvu javnu molitvu, i ne znajući da to čini.

Začudeno su se sve oči okrenule prema njemu. Bog je uslišao njegovu molitvu i dao mu je snagu da učini ono što je želio. Polako se približio malom stolu za kojim je stajao José sa svojom Biblijom. Osjećala se krajnja napetost. I što se dogodilo?

Crni je Oreo izvukao dva revolvera iz korica i još jedanput ih pogledao, kao da se čudi važnosti koju su do sad imali u njegovu životu. Pažljivo ih je spustio pokraj Biblije i rekao ponizno: “Gospodine, predajem se.”

Mislio je to iskreno. Pogledao je Bibliju i rekao Joséu: “Pročitaj još jednom ono što si upravo pročitao.”

Biblija je još bila otvorena na istom mjestu. José je ispunio želju Crnoga Orla i čitao: “Moje ovce slušaju glas moj. Ja ih poznajem, i one idu za mnom. Ja im dajem vječni život. One sigurno neće nigda propasti i nitko ih neće otetiti iz moje ruke.”

“Da, to sada znam!” — rekao je Crni Oreo. “Nisi ti večeras govorio mojemu srcu, već Bog. Zato sam odlučio slijediti Isusa.”

Njegovo je lice blistalo. Prišao je svom Otkupitelju. Bog je dirnuo njegovo srce.

Crni je Oreo pao na koljena, a José je učinio to isto. Manolo je pristupio i kleknuo kraj svoga zapovjednika. Nijedna riječ više nije bila izgovorena. Raúl, Andrés i sve više drugih pridolazili su i pridruživali se onima koji su Isusa prihvatili kao svoga Spasitelja. Konačno je skupina brojila četrdeset i dvojicu ljudi. Čudo se dogodilo.

José je bio izvan sebe od radosti.

Molio se: “Dragi Gospodine Isuse, molim Te da nas prihvatiš kao svoje stado. Oslobodi nas svake krivnje i daj nam novo srce. Mi Te želimo slijediti i pripremiti se za Tvoje vječno kraljevstvo kad ga uspostaviš. Daj nam hra-

brosti da činimo ono što je pravedno, bez obzira na cijenu...”

Neko vrijeme ostali su na koljenima. Neki od njih te su večeri izgovorili svoju prvu molitvu. Sad su imali samo još jedno pitanje: Kad bi se mogli krstiti? José im je obećao da će otići starješinama Crkve u glavnom gradu provincije i da će zamoliti pastora da dođe s njim u planine. Ujedno će posjetiti svoju obitelj i odmah — svakako sljedećeg tjedna — stići u planine s pastorom i obaviti krštenje.

Kazao je ljudima: “Hajdemo se pomoliti da vas sve Bog ovdje sačuva i zaštiti, da se pobrine za vas i za rješavanje političkih problema naše zemlje. Znam da se želite što je prije moguće vratiti svojim obiteljima da biste započeli novi život i da biste govorili o onom što se dogodilo u vašim srcima, kao što sam ja vama ispričao.”

“Tjednima je sve bilo tako mirno na svim bojišnicama!” — primijetio je Crni Orao. “Nadajmo se da će uskoro doći do neke promjene. Ostavi nam svoju Bibliju i svoje knjižice. Čekat ćemo tvoj povratak!”

Proveli su još neko vrijeme u kršćanskom zajedništvu. Bila je to nezaboravna večer za ustanike, a posebno za Josúa.

Idućeg jutra José je krenuo s planina. Kao što je obećao, pošao je prema glavnom gradu provincije. Dva dana potrajalo je to putovanje. Bio je gladan i umoran, ali je pastoru nosio radosnu vijest.

Međutim, nitko nije prepoznao bradatog stranca. Zar su ga već zaboravili?

“Ja sam José” — objasnio im je. “Proveo sam tjedne i mjesece s pobunjenicima, borcima za slobodu u planinama.”

Pošto je odgovorio na postavljena pitanja o sebi i svojoj obitelji, konačno su mu povjerovali da je doista José. Ispričao im je o svom boravku u planinama i o ljudima koji su se odlučili na novi život. Molio je ozbiljno da netko pođe s njim i da ih krsti.

“Obećao sam im da ću se uskoro vratiti. Ne smijemo ih razočarati. Ja ću sada odjahati k svojoj obitelji, ali nadam se da će pastor za tri dana biti spreman krenuti sa mnom na put!”

Zatim je José krenuo kući. Ni kod kuće nije drukčije prošao nego u crkvi. Nitko ga nije prepoznao. Ali kad su pažljivo pregledali konja, znali su tko je jahač. Radosti obitelji zbog pojave izgubljenog oca i muža nije bilo kraja. Pali su na koljena i zahvalili Bogu za njegov sretan povratak.

Zatim je José sjeo, okružen svojim voljenima, i počeo im pričati o događajima. Bilo je briga i očaja, ali i nade i pobjeda. Za vrijeme večernje molitve svi su zahvalili Bogu za zaštitu, i za čudo koje se dogodilo u planinama.

Osvježen, José je ponovno krenuo u glavni grad provincije. U međuvremenu sve je bilo pripremljeno i on se našao s pastorom na putu u planine. Jahali su dva dana dok nisu stigli do cilja. Tamo ih je čekala velika skupina radosnih ljudi. Borci za slobodu nisu ni jednog trenutka posumnjali da će José održati svoje obećanje i vratiti se u logor.

Sad je njegov konj bio natovaren Biblijama i knjigama. Svatko tko je naručio Bibliju, dobio ju je na poklon.

Prvi sastanak bio je posebno namijenjen onima koji su čekali na krštenje. Ali došli su i mnogi drugi. Ona 42 borca, koja su donijela odluku, ostala su čvrsta. Kad je pastor slušao njihove odgovore, nije mogao doći k sebi.

Vijest Biblije bila je isto tako snažna u njihovim srcima kao i prije skoro dvije tisuće godina kad su je propovijedali apostoli.

Osjećala se jasno snaga Božje ljubavi. Njegova milost doseže ljude u najneobičnijim okolnostima. Siromašni i bogati, obrazovani i neobrazovani pripremaju se za skori Kristov dolazak.

Krštenje četrdeset i dvojice obraćenika bilo je određeno za sljedeći dan. Kad je pastor zagazio u bistri planinski potok, ljudi su se sjetili da je Isus, stoljećima prije njih, ušao u rijeku, u Jordan, da bi se krstio.

“Ovo je vaš Jordan!” — rekao je pastor ljudima koji su čekali na obali. “Danas slijedite primjer Božjega Sina. Vaš stari život ostat će u vodi i vi ćete ustati iz vode na novi život u Isusu Kristu. Čvrsto se držite zavjeta koji ćete danas sklopiti s Bogom!”

I tako su se krstila četrdeset i dva borca za slobodu, četrdeset i dva pobunjenika. Sljedeće subote zajednički su proslavili obred Gospodnje večere. Pošto su jedni drugima oprali noge, kao što je to Isus učinio svojim učenicima, uzeli su kruh i čašu. Tako je to Isus naredio.

Preostali su borci promatrali zbivanja i većina je izrazila želju da se krsti sljedeći put.

* * *

Kratko vrijeme nakon ovoga prvog krštenja dogodilo se još jedno čudo. Novinske agencije izvijestile su da je u glavnom gradu došlo do smjene režima. Diktatura je bila svrgnuta i uspostavljena demokratska vlada. Prvi zakon, koji je proglasio novi parlament, bio je zakon o neograničenoj amnestiji svih boraca za slobodu. Borci su bili po-

zvani da se vrate u svoje gradove i naselja i da nastave miran život sa svojim obiteljima.

Svi su osjetili veliko olakšanje. Crni Orao sazvaio je svoje ljude na bogoslužje zahvalnosti. Nakon toga svi su se počeli spremati za povratak kućama.

José i njegova obitelj mogli su se sada vratiti u svoj zavičaj. Tamo je skromni seljak propovijedao Evanđelje i osnovao novu malu mjesnu crkvu.

Kršteni borci vratili su se u svoje gradove i svoja sela, samo su neki ostali u blizini Joséa i njegove obitelji. I oni su drugima svjedočili o Spasitelju Isusu Kristu i radovali se Njegovu drugom dolasku.

Kazalo

<i>Predgovor</i>	5
1. Teror	7
2. Seoba	10
3. Privikavanje na novi život	18
4. Nada	41
5. Susret	51
6. Odluka	69
7. Avantura	78
8. Život i nauk	105
9. Svjedočanstvo i služba	125
10. Vjera i savjest	144
11. Poslušnost i vjera	163
12. Čudo	172